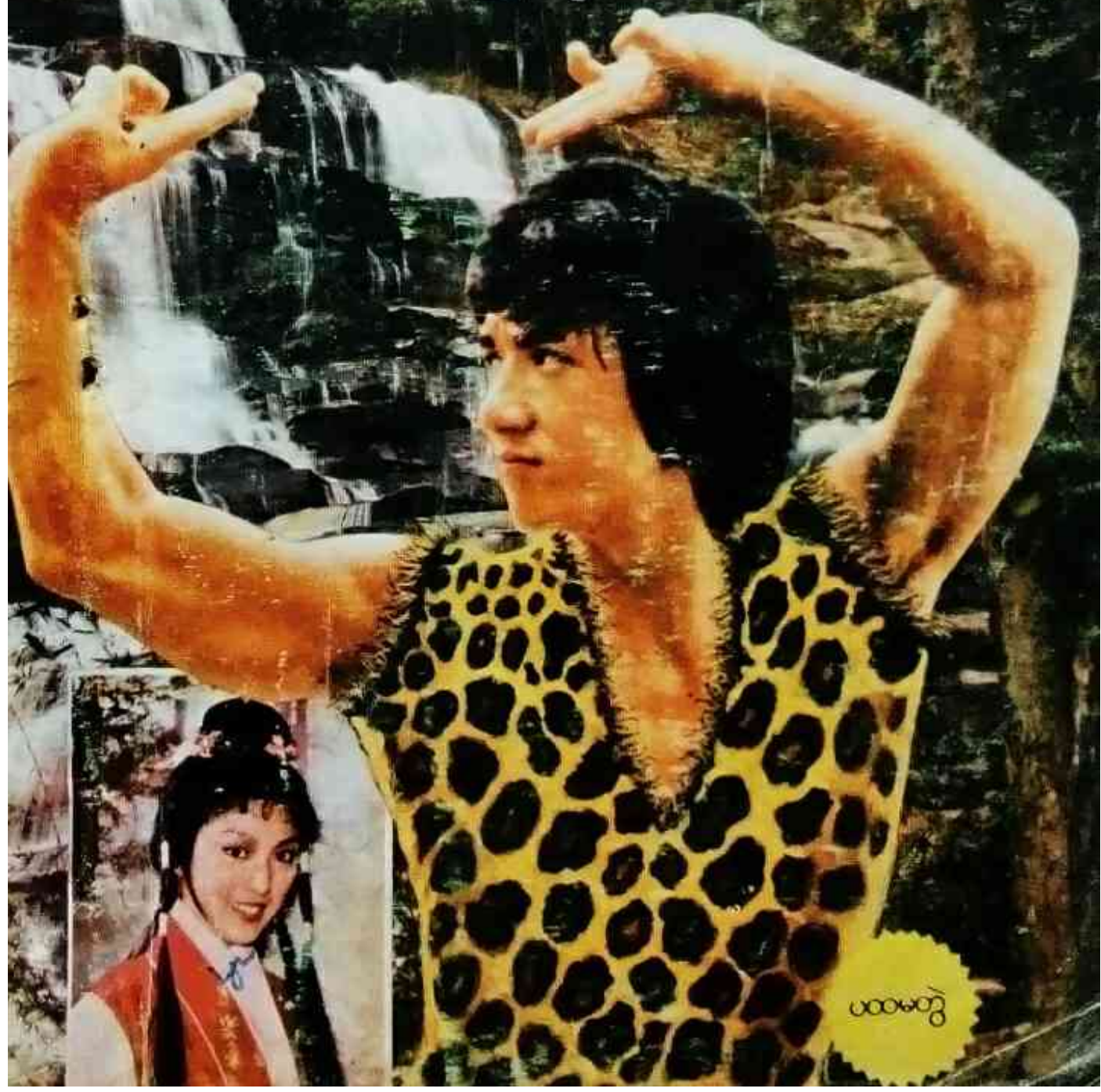

ကျောက်အောင်

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား

ပထမတွဲ

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၄၁၉/၀၀(၀)]

ချက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၂၆၂/၀၀(၁၂)]

ဆက်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်စု - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး

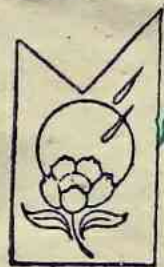
ဆုံးဆယ်နှစ်ကျပ်တိတိ

ရဲမာန်အောင်

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား

၁၁၅

မွေ့စိုဆောင်း

စာပေ

အမှတ် ၆၂-၆ လမ်းရှန်ကုန်မြို့
စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၁၈၃
ဗဟိုစာတိုက် ကြီး ရှန်ကုန်မြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျင်ဝမ် (၀၃၃၀၃)

မန္တလေးဆောင်း ဓာဝေ

အမှတ် ၇၂၊ (၆) လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ဇော်ထူး (၀၂၁၀၅)

မိသားစု ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၁၉/က၊ ၃၈ လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးစိုက်

သိန်းမြင့်ဝင်း အော့ဖ်စက်

ဂျပန်အောင်

~~~~~

လိပ်ပြာပိုင်မင်းသား

~~~~~

(ပထမပိုင်း)

မိမိငှါးရမ်းသွားသောစာအုပ်၊
ရေခို-စုတ်ပြု-ပျက်စီး-ပျောက်ဆုံးလျှင်
စာအုပ် တန်ဖိုး နှင့်တကွ ငှါးခ ရက်
အတွက်ပါ ပေးလျော် ရမည်။

အခန်း(၁)

‘ပြန်လမ်းမဲ့ တောင်ထိပ်’

သိုင်းလောကတွင် ထိုနာမည်ဖြင့် ကျော်ကြားသော တောင်
ထိပ်ဖြစ်သည်။ တောင်က မြင့်မားသည်။

ဂူတန်တောင်ချောတစ်ဝိုက်တွင် ဤနေရာသည် မြင့်မား
သော တောင်များစုစည်းတည်ရှိနေသော နေရာဟု ဆိုနိုင်၏။

သို့တိုင်အောင် ဤပြန်လမ်းမဲ့ တောင်ကတော့အခြားတောင်
တွေထက်သာ၏။ ကျော၏ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ မြင့်မားလှပ
သည်ဆိုသော တခြားတောင်များကိုပင် သူက ငိုက်ပိုး၍နေ
အောင် မြင့်မားလွန်းလှသည်။

တောင်က မြင့်ရုံသာမက မတ်လည်း မတ်စောက်၏။
တောင်ထိပ်ကလည်း ပေသုံးဆယ် ပတ်လည်ခန့်သာရှိအောင်
ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။

မတ်စောက်သော တောင်နံရံများ၏ တစ်ဘက်တွင်တော့ အသူ
ရာနက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ တည်ရှိနေသည်။

မြင့်မားလွန်းလှသည့်အတွက် တောင်ထိပ်က ငိုကြည့်လျှင်
ထိုချောက်ကမ်းပါးထဲရှိ သစ်တောအုပ်များကိုပင် ချုပ်ပုတ်ပု
ကလေးတွေသဖွယ် ထင်မှတ်ရ၏။

ထိုတောင်နံရံများဆီက လေသည် ဟူးဟူးစူးစူးအော်မြည်
ကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေ၏။

တောင်အောက်ကို ကျသွားပါက ကြောင်တစ်ကောင်ပင်
အသက်ရှင်နိုင်စရာလမ်းမရှိ။

မြင့်မားသော တောင်တို့ အတက်အဆင်း ခရီးသည်လည်း
ခက်ခဲ၏။ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင်လည်း ကျောက်တုံး ကျောက်
ခက်များဖြင့် မြေတလင်းပျော့သာရှိ၏။

ရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းလွန်းသောကြောင့် မည်သည့်အပင်မှ
ပေါက်ရောက်မနေ။

ထို့ကြောင့် ဤတောင်ထိပ်ကို လူတို့ တက်ရောက်ခဲ၏။ ထို့
ထက် ရှင်းလင်းစွာ ပြောရလျှင် သာမန်လူတို့ တက်
ရောက်ခဲ၏။

ဤတောင်ထိပ်ပေါ်ကို တက်ရောက်ရသည့်အတွက် မည်
သည့်အကျိုးကျေးဇူးမှ ရစရာမရှိ။

ကံအကြောင်းမသင့်လျှင်သာ လမ်းခရီးတွင် ခြေချော်
လက်ချော် လိမ့်ကျကာ အသက်ဆုံးရှုံးစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါ
လား။

ယနေ့တော့ လူတစ်ဦးသည် တောင်ထိပ်ကို ကြိုးစားပန်း
စား တက်ရောက်လျက်ရှိ၏။

ရာသီဥတုဆိုးရွားလှသော ဤလိုနေ့မျိုးတွင် ဤတောင်
ထိပ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်နေသူမှာ သာမန် လူတစ်ယောက်
မဟုတ်နိုင်။ ဤထင်မြင်ယူဆချက်မှာ မှန်ကန်လှပါသည်။

ဤလူ တောင်တက်ခရီးတွင် သွားလာနေပုံကို ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့် ဤလူသည် သိုင်းပညာကို အဆင့်မြင့်တတ်ကျွမ်းသူ
တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်၍ရနိုင်၏။

ကြည့်...ကျောက်တုံးကျောက်ခဲထူထပ်သော မတ်စောက်လှ
သည့် တောင်ပေါ်လမ်းကို သူ့အပြေးအလွှား တက်သွားနေပုံ
က သာမန်မြေပြန့်ရှိ ညီညာသောလမ်းမှာ လျှောက်လှမ်းနေ
သည်အလား။

ညင်သာ ပြေပြစ်လွန်းလှ၏။ တေခင်ခြေမှ ပင့်တက်နေ
သော လေအဟုန်မှာ လွင့်တက်နေသည့် လဲဝါပွင့်လေး
တစ်ပွင့်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့၏။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် သူပြေးလွှား ခုန်ပေါက်တက်သွား
သောတချို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတလေးများမှာ ငှက်ကလေး
တစ်ကောင်၏ ဒလေးဒဏ်ကိုပင် ခံနိုင်ပုံမရအောင် သေးလှ
သည်။

လူတစ်ယောက်က သာ နင်းလိုက်လျှင် လူရာ ကျောက်ခဲ
ပါ ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျမည်မှာ မလှ။

ယခုတော့ အဆင့်မြင့် ကိုယ်ဖော့ပညာအစွမ်းဖြင့် ထိုလူ
သည် ချောက်ကမ်းပါး ကျောက်စွန်း ကျောက်ခဲကလေးများ
အပေါ်မှာပင် ခြေတင်ပြေးလွှားသွားနေ၏။

သူ၏အသက်က လေးဆယ်ကျော်ရှိပြီသာ ရှိဟန်တူ၏ လူ
ကတောင် ဤအရွယ်မှာ ကြီးလွန်းလှပြီဟု မဆိုသာသေး။

သို့သော် အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် သူထမ်း
ဆောင်နေသော ရာထူးက ကြီးမြင့်လှ၏။

သူသည်ကား ယဉ်ဝန်ချီဘုရင်မင်းမြတ်၏ အားအထားရ
ဆုံး စစ်သူကြီးလျှံပင်ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့ ဤတောင်ကုန်းထိပ်ကို သူတက်ရောက်နေရခြင်းမှာ
ည်း အကြောင်းရှိသည်။

ဤတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ထိပ်သီး သိုင်းလောကသားတင်ဦး
ဖြစ်သည့် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးနှင့် ချိန်းဆိုတားခြင်းကြောင့် ဖြစ်
သည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးဆိုသူမှာ အမှောင်ကမ္ဘာ သိုင်းလောက
တွင် နာမည်ကြားရုံနှင့် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြရသော
ဒုစရိုက်သမား သိုင်းလူဆိုး အကျော်အမော်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်
သည်။

ဤချီဖူမြို့ကလေးတစ်ဝိုက်တွင်မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးသည် တရား
လက်လွတ် မင်းမူနေသည်မှာ ကြာလေပြီ။

မြို့နေ လူထုအပေါင်းမှာ သူ၏နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှု အမျိုး
မျိုးကို ခါးစီးခံနေကြရ၏။ ဤသတင်းတွေက နောက်ဆုံး
ဘုရင်ရွှေနားတော်သို့ ပေါက်ကြားလာခဲ့သည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဘုရင်က သူ့ အားအထားရဆုံး လက်
ရုံးတစ်ဆူဖြစ်သည့် စစ်သူကြီးလျှံပင်ကို မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးကို
နှိမ်နင်းရန် စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်။ သူ့နေပြည်တော်မှာ သိုင်းသမားအကျော်
အမော် တော်တော်များများရှိသည်။

သို့သော် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဆိုတာကတော့
လျှံပင်ကလွဲ၍ မမြင်နိုင်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးဆိုတာကနာမည်တစ်လုံးနှင့် နေသည့်သူ။
ပြီးတော့ သူ့အားအထားဆုံး လက်နက်က အဆိပ်လက်နက်၊
လက်နက်ပုန်း အဆိပ်အမျိုးမျိုးကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်
တတ်သည်။ သူ့အသုံးပြုသည့်အဆိပ်က ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပြင်း
ထန်ဆုံး အဆိပ်ဆယ်ငါးမျိုးကို စုပေါင်းဖော်ထုတ်ထား
သည့်အဆိပ်။ မြေဟောက်ဖြူရဲ့ အဆိပ်လည်းပါသည်။

တောကြီးပင်ကုနှင့် ကင်းမြီးကောက် အဆိပ်လည်းပါ၏။
နှစ်တစ်ရာဖားပြုတ်၏ အဆိပ်လည်းပါ၏။ မရံကပင်၏ အစေး
အဆိပ်လည်းပါ၏။

ဤအဆိပ်တွေ စုပေါင်းထားသည့်အဆိပ်မို့ ဖြေဆေးရဖို့
မလွယ်။

သူ့အဆိပ်မိလျှင် ခဏချင်းမှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆိပ် တက်ကာ မည်းနက်၍ သေဆုံးရ၏။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မိုးကြိုးပစ်ခံရသော လူတစ်ယောက် ပုံနှင့်ပင်တူနေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးဟု အမည်ရ နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လျှံပကတော့ သိုင်းသမ္မာရင့်သူပီပီ အတွေ့အကြုံလည်း ရင့် ကျက်၏။ ပါးရည်နပ်ရည်လည်းရှိ၏။

ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်က ဆေးပညာကို ဝါသနာထုံသူဆို တော့ အဆိပ်တော်တော်များများအကြောင်းကို နားလည်း လည်သည်။ ကုလည်း ကုစားတတ်၏။

ချီဖူးမြို့ကလေးကို လျှံပရောက်လာတော့ မိုးကြိုးမဲတို့အုပ်စု က ကြိုတင်သိရှိထားဟန်တူသည်။ ခြေရာပျောက်၍နေ၏။

သည်တော့ လျှံပ ပြောင်ပင်လှိုက်လံမေးမြန်းစုံစမ်းရတော့ သည်။ ရှာတုန်းက မတွေ့ဘဲနှင့်နေသောသူကို မရှာဘဲနေတော့မှ တွေ့ရ၏။ အန္တရာယ်ကမပိတ်ခေါ်ဘဲ သူ့ရိုရာသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။

တစ်နေ့ည သူတည်းခိုခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေစဉ် ညအမှောင် ကို အားပြု၍ လူသုံးဦးက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။

တော်ရုံလူဆိုလျှင် အလစ်ခံလိုက်ရပေပြီ။ ခုတော့ ထို သိုင်းသမားဆိုးသုံးဦး တည်းခိုခန်းအမိုးပေါ်ကို ရောက်နေ ကတည်းက လျှံပက ခြေသံကိုနားထောင်ကာ ကြိုတင်သိနေ ခဲ့၏။

သူတို့၏ခြေဖော့ပညာက အဆင့်အတန်းနိမ့်လှသည်ဟုပင် ထင်မိသေးသည်။ သည်တော့ အခန်းထဲဝင်လာသူတွေကို ကြို တင် တိုက်ခိုက်ခဲ့နိုင်၏။

နှစ်ယောက်ကတော့ ထိုနေရာတွင်ပင် လျှံပလက်ချက်နှင့် အသွက်ထွက်သွားသည်။ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်ကိုတော့ လျှံပ က မသတ်ဘဲ ချိန်ထား၏။ ထိုသူမှာ ကောက်ကျစ်ယင်ကျူး ဖြစ်သည်။

“ယင်ကျူး၊ မင်းဆရာမိုးကြိုးမဲကို ပြောလိုက်၊ သဘက်ခါ လပြည့်နေ့ကျရင် ပြန်လမ်းမဲ့တောင်ထိပ်က စောင့်နေပါလို့။ သိုင်းသမားကောင်းပီပီ လာမယ် ဘေး ပြေးတွေ့ပါလို့ ရှောင် ပုန်းနေရင် ငါကတော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိအောင် မိုးကြိုး မဲဟာ လူကြောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဝါဒဖြန့်ရလိမ့် မယ်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဆက်ဆက် ပြောလိုက်ပါ မယ်ခင်ဗျာ”

“အေး... မင်းနာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ကောက်ကျစ်မယ်တော့ မကျန်နဲ့၊ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြားဖြစ်သွားမယ် ဟုတ်ပြီ လား”

သူ့လက်ကလွတ်သည်နှင့် ကြောင်လက်ကလွတ်သော ကြွက် တစ်ကောင်လို ယင်ကျူး တန်းလစ်တော့သည်။ ပြီးတော့ လျှံပကားကို မိုးကြိုးမဲဆီကို ပို့လိုက်၏။ မိုးကြိုးမဲ မနေသာ တော့။

သူ့သွေးဟာလည်း ခေသူမဟုတ်။ သူ့ကို လူကြောက်ဟု လျှံပက သတင်းလွှင့်ကာ သိုင်းလောကထဲတွင် မျက်နှာမပြရဲ

သော ဘဏ္ဍကိုထော့ အရောက်မခံနိုင်။ သူလည်း နာမည်တစ်လုံး
နှင့် နေသူမဟုတ်လား။ ထည်ဟော့

လောင်းကပ်တွင် လက်သာနေသည်။ လပြည့်။

သို့သော် နှင်းထုကြောင့် အလင်းက အားပျော့နေ၏။ မှောင်ရီ
ဝိုးတဝါး။ မကြည်မလင် မလင်း။

တောင်ထိပ်ကို နီးကပ်၍ လာသည်။ အပြေးကလေး တက်
လာနေသော စစ်သူကြီးလျှံလော့ တောင်ထိပ်ကို နီးလာလေ
သူ့အနေနှင့် ပို၍ ဘတိသား ခုန်လိုလာလေဟု သဘောပေါက်၏။

သူက ဘယ်လောက်စောစောလာလာ သူ့အရင် မိုးကြိုးမဲ
ချိုင်ချိုးက တောင်ထိပ်ကို ကြိုတင်ရောက်နှင့် နေနိုင်သည်။

သူက အမှောင်ကမ္ဘာသာပီပီ ကောက်ကျစ်စိတ်မွှေးမွှာ
သေချာသည်။ ကြိုတင်ရောက်နှင့်ကာ သူ့ကို ထောင်ခြောက်
ဆင်မှတားဟု ဘွယ်သူပြောနိုင်မည်နည်း။

သူ့အနေနှင့် တောင်ခြေမှ တောင်ပေါ်အရောက် တောက်
လျှောက်တက်လာရသော်လည်း မောပန်းမှုမရှိသေး။

သွေးပူရုံမျှသာရှိအောင် ရာသီဥတုက အေးလွန်းတော့
အခုလို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတိုက်ခိုက်ခင် ကြိုတင်လှုပ်ရှားတား
ရတာကပင် ကောင်းသလိုလိုရှိသေးသည်။

သာမန်လူတစ်ဦးသာဆိုလျှင်တော့ ဤတောင်တက်ခရီးမှာ
သုံးရက်ခရီးခန့်ရှိ၏။ သူက ကိုယ်ဖော့ပညာကို သုံးကာ တက်
လာခဲ့သဖြင့် သာ နာရီပိုင်းမျှသော အချိန်နှင့် တောင်ထိပ်နှင့် နီး
ကပ်လာခြင်းဖြစ်၏။

တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ခြေချကာနီးကျကာမှ နောက်ဆုံး
ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ပင်စည်ကို အားပြုကာ
လှမ်းကိုင်တော့မည်ဟု လျှံပလက်ကို ရွယ်လိုက်၏။

နောက်တော့ ချက်ချင်းသတိရပြီး လက်ကိုရုပ်လိုက်သည်။
သူ့စိတ်ကူးမှာ မုန်နေလေသည်။ အဆိပ်ပင်၏ပင်စည်ကို
အသေအချာလေ့လာလိုက်သော အခါစိမ်းရွှေရွှေအနံ့ အသက်
ကို ရ၏။

အဆိပ်များကို မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးက သုတ်လိမ်းတာသည်
မှတ်သေချာသည်။ သူက တောင်ထိပ်ကိုရောက်အောင် လွှား
ခနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။ တောင်ပေါ်မှာ ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်
နေသည်။

သူ့ခေါင်းပေါ်ကလမှာ လှမ်းကိုင်လျှင်ပင် ထိလှသည်ဟု
ထင်စရာရှိ၏။ သို့သော် အလင်းရောင်က နှင်းထုကို မထိုး
ဖောက်နိုင်ဟန် မှန်ဝါးဝါးသာသာနေ၏။ လူသူအရိပ်ယောင်
ဟူ၍ မတွေ့ရ။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများမှာ ကျင်းမြောင်းအာ တောင်
ထိပ်ပေါ်တွင် ပြန်ကြဲနေ၏။

အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး တချို့ ကျောက်တုံးများမှာ
ပူတစ်ရပ်ပင်မချင်။

အခြေအနေကို လျှံပက အကဲခတ်လိုက်သည်။
သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ဦးဆိုတော့ မြေမြေချင်းခြေမြင်
ဝည့် သဘော။

ဤတောင်ထိပ်ပေါ်ကို သူ့အရင် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုး ကြိုတင်
ရောက်နေတာက သေချာမည်။

လူတစ်ယောက် ပုန်းကွယ်နေနိုင်လောက်အောင် ကြီးမား
သော ကျောက်တုံးဟူ၍ ဤတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် နှစ်တုံးသာ
ရှိ၏။

“ကဲ...မိုးကြိုးမဲ၊ ပုန်းနေရာကထွက်ပြီး သတ္တိရှိရှိသာ ရင်
ဆိုင်ပေတော့၊ အချိန်မရှိဘူး”

ကျောက်တုံးအကွယ်မှ မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ထွက်
လာ၏။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးပင် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ကျုပ်က လာမလဲဟာ၊ မလားလို့”

“ကျုပ်ကချိန်းဆိုထားတာပဲချိုင်ချိုးရယ်... မလားလို့ ဘယ်
ဖြစ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့ဆိုတာက ကျုပ်ရဲ့
မရွှေ့မလှဲသာတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားပဲဟာ”

“လောကကြီးမှာ ဝတ္တရားဆိုတာ အခါခပ်သိမ်း ကျေပွန်
နေစရာ မလိုပါဘူးလျှင်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ သိုင်းလောက်
သားချင်း အတူတူပဲဟာ၊ အခုလာတာလဲ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်
တိုက်ခိုက်ရအောင် မဟုတ်ဘူး၊ အပေးအယူတစ်ခုလုပ်ဖို့ပဲ”

“ဘယ်လို အပေးအယူမျိုးလဲ”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားထမ်းဆောင်ရမယ် ဝတ္တရားကို
မေ့ပစ်ပြီး နေပြည်တော်ကိုပြန်သွား၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို

ဟောခို ရတနာသေတ္တာလေးတစ်လုံး ပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်
လဲ”

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို လာဘ်ထိုးနေ
တာကိုး”

“ဘယ်ကိုပဲခေါ်ခေါ်၊ မြေမသေ တုတ်မကျိုးဆိုတာ
မကောင်းဘူးလားလျှင်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ချင်းလဲ အသေအကြေ
တိုက်ခိုက်စရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျားလဲ မင်းမူထမ်းဘဝနဲ့ တစ်သက်
လုံး စုဆောင်းမရနိုင်မယ်၊ ရတနာရွှေငွေတွေရဦးမယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့်လဲ ခင်ဗျားက ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသား
တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပဲ၊ လောကမှာ ရွှေငွေထက်တန်ဖိုးရှိတဲ့
အရာဟာ ဘာလဲသိလား၊ ရိုးသားမှုဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်မျှ သိလား
ချိုင်ချိုး”

“ရိုးသားမှုဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရိုးသားမှုက ကိုက်စားလို့
ရလို့လား၊ ကျုပ်စကားသာ နားထောင်စမ်းပါလျှင်ပဲရယ်၊
ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ တိုက်ခိုက်လို့
နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေရင်လဲ မှားလိမ့်မယ်နော်၊ ကျုပ်ကလဲ
သိုင်းလောက်မှာ အညာဘရ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်
တစ်လုံးနဲ့ နေတဲ့သူဆိုတာ သတိထားဦး”

“ကဲ... ခင်ဗျား လေလုံးထွားတာတွေကို ရပ်တန့်ကရပ်
တော့ ချိုင်ချိုး၊ ကျုပ်လိုလူမျိုးကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ
သွေးဆောင်မရဘူးမှတ်၊ ကဲ... ခင်ဗျားကစတိုက်မလား၊ ကျုပ်က
စတိုက်ရမလား”

သူ့စကားဆိုးသည်နှင့် လက်ထဲမှ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ
စီချယ်ထားသည့် သေတ္တာကလေးနှင့် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးက
လျှံပဆီသို့ လျှင်မြန်စွာပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ပထမ လျှံပကို လက်ဆောင်ပေးမည်ဟု မြူဆွယ်နေသော
သေတ္တာကလေးဖြစ်သည်။

မုန့်ဝါးဝါး လရောင်ထဲမှာပင် သေတ္တာကလေးမှာ မြုပ်နှံ
စီချယ်ထားသည့် ကျောက်သံပတ္တမြားရတနာတွေက လင်းလက်
သွား၏။

လျှံပက ခါးကြားထဲမှခေးကို လျှပ်တစ်ပြက်ဆွဲထုတ်ကာ
သေတ္တာကလေးကို ခုတ်လှုတ်လိုက်သည်။

သေတ္တာက ထက်ခြမ်းကဲ့ကာ ပွင့်သွား၏။ သေတ္တာထဲမှ
ရှူးခနဲမြည်ကာ မြေပျံတစ်ကောင် ထွက်လာ၏။ မြွေက
ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် နီရဲနေ၏။

ဒုတိယအကြိမ် ဝင်းလက်သွားပြန်သည်။ ထက်ပိုင်းဖြစ်
သွားသောမြေပျံနှင့်အတူ ရတနာသေတ္တာသည်ဘောင်အောက်
ချောက်ကမ်းပါးသို့ ထိုးကျသွားလေသည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးက ဘယ်ညာလက်အစုံကို ဆန့်ထုတ်လိုက်
ပြန်သည်။ အဆိပ်အိပ် မည်းမည်းကလေးဆယ်ချောင်း လျှင်
မြန်စွာ လျှံပဆီသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

လျှံပခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။ အတွင်းအားကိုအသုံးပြုကာ
ပစ်လိုက်သောကြောင့် ထိုးပစ်ကလေးများမှာ ခုနဲ့ လျှံပရုပ်ခေ
ရာ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော ကျောက်တုံးထဲသို့ စိုက်ဝင်နှစ်မြုပ်
သွား၏။

ပထမအဆင့်အနေနှင့် သူ့ အနေဖြင့် ဒီစစ်ဖြစ်သော တိုက်ခိုက်
ရလိမ့်မည်ဟု လျှံပကြိုတင် တွက်ဆထားပြီးသားဖြစ်သည်။
မိုးကြိုးမဲက အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတွေကို အဓိကထားကာ
အသုံးပြုတတ်သည်။

သည်တော့ ချက်ချင်း အနီးကပ်၍ တိုက်ခိုက်ဖို့ရန် မဖြစ်နိုင်။
တစ်ခုပဲရှိသည်။

သူ့ဆီက အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတွေ ကုန်ပြီဆိုရင်တော့
လျှံပအတွက် အထက်စီးက ပြန်ဖြစ်သွားပေမည်။

“ခင်ဗျားပညာတွေက ဒါအကုန်ပဲလားချိုင်ချိုး၊ ဒီလောက်
ဆိုရင်ကော့ မိုးကြိုးမဲဆိုတဲ့ဘွဲ့နဲ့ ခင်ဗျားမထိုက်တန်သေးပါ
ဘူး။”

သူ့ကို စကားလုံးနှင့် အပြေပေးမည့်အစား မိုးကြိုးမဲက
စူးခနဲ တစ်ချက်မူတ်ထည့်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် မမြင်ရလောက်အောင်ပင် သေးမျှင်သော
သံစကလေးတွေ ပါးစပ်ထဲထုံထားရာက သူ့ဆီကို ထွေးတုတ်
ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လျှံပက သူ့ဘယ်ညာလက်များကို အတွင်းမှအပြင်သို့
ဝှေ့ရမ်းလိုက်သည်။ အမှန်တော့ သူ့အင်္ကျီလက်ဖျားရှိအဝတ်
ပွေ့ကြီးနှင့် မုမ်းခါထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လက်နက်ပုန်း တော်တော်များများက သူ့ထံမှ ဝေးရာသို့
လွင့်စင်သွား၏။ သို့တိုင်အောင် လက်နက်ပုန်းကလေးတစ်စက်
လျှံပခုံးကို စူးဝင်သွားလေသည်။

လက်နက်ပုန်းက သေးမျှင်သော်လည်းထိရောက်မှုရှိမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလဲ။ လျှပ် ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားသည်။

တစ်ဘက်က မိုးကြိုးမဲချိုင်းကတော့ သူ့လက်နက်ပုန်း လျှပ်ကို ထိသွားသည်ကို သတိမပြုမိပေ။ တော်ရုံသိုင်းသမား ဆိုလျှင် ဤနေရာတွင် နှစ်ခါပြန် သေနေလောက်ပြီ။

ရန်သူချင်းဆိုသော်လည်း တစ်ဘက်က လျှပ်၏ပညာကို ရင်ထဲက တိတ်တဆိတ်ကျိတ်ကာ ချိုးမွမ်းမိ၏။ လောင်မီးပညာ အဆိပ်စကြာကို သူထုတ်သုံးလိုက်၏။ သည်တစ်ခါတော့ လျှပ် က ခုန်ထွက်သွား၏။

လျှပ်က မိုးကြိုးမဲ၏ လက်နက်ပုန်းကို ရှောင်ရှားရင်း အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနောက်သို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ပထမလက်နက်ပုန်း ထိထားသည့် ဒဏ်ချက်ကြောင့်ထင် သည်။ သူ့ခေါင်းတေ့မှာ မူးနောက်နေ၏။ သူက အိတ်ထဲက အဆိပ်ဖြေဆေး ဖြူဖြူကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ကာ မြန်မြန်မျှ ချလိုက်သည်။

ဤဆေးက အနှစ်တစ်ထောင်မှာမှ တစ်ကြိမ်ပွင့်သော ဩသနတ်သစ်ပင်မှ အသီးကို ကြိုချက်ထားသော အဆိပ်ဟူ သမျှကိုနိုင်သည့် ဆေးဖြစ်သည်။ သူ့အဆိပ်မိသွားကာကို ချိုင်း ချိုး မသိစေချင်။

အတွင်းအားနှင့် ကိုယ်တွင်းက အဆိပ်ကို သူ့ဒဏ်ရာမှ တစ်ဆင့် ညှစ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ချိုင်းချိုးကို သည်အတိုင်းကြ

ရှည်ရင်ဆိုင်နေ၍မဖြစ်။ အတင်းဝင်တိုက်မှ ဖြစ်တော့မည်။ သူက ကျောက်တုံးဘေးမှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြန်သည်။

လေထဲမှာပင် သူ့ဆီကို လက်နက်ပုန်းဘချိုး ပျံဝဲလာတာ မြင်ရ၏။ သူက မြေပြင်ကို ခြေမချမီပင် အခြား ကျောက်တုံး တစ်တုံးနောက်သို့ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကျောက်တုံးနောက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။ သူ့ဆီကို လောင်မီးဝဋ္ဌာ အဆိပ်စကြာ လက်နက်ပုန်းက ပြေး ဝင်လာပြန်သည်။

ဤလက်နက်က တရုတ်နိုင်ငံတွင် ပေါ်စယမ်းကို အဓိက အားပြုလုပ်ထားသော လက်နက်ဖြစ်၏။ သူနှင့်ထိမိသည့်အရာ မှန်သမျှကို ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်စေ၏။ လျှပ်လက်ထဲက ဓားနှင့်ပစ် ပေါက်လိုက်သည်။

တောင်စောင်းဆီသို့ လွင့်ထွက်သွားရင်း ပေါက်ကွဲသံကြီး မြည်ဟည်းသွားသည်။ သူ့လက်ထဲက ဓားလဲဆုံးလေပြီ။ သို့ သော်ကိစ္စမှရှိ။ အခုတော့ မိုးကြိုးမဲနှင့် သူ့လက်ဘက်မှ အကွာသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ချိုင်းချိုဆီမှာပည်း လက်နက် ပုန်းတေ့ ကုန်သလောက်ရှိလေပြီ။

ခုန်ဝင်သွားကာလျှပ်က လက်နှစ်ဘက်နှင့် စုံရိုက်ချလိုက် သည်။ ချိုင်းချိုးမှာ လက်နက်ပုန်းထုတ်သုံးချိန်မှရတော့။ လက် ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အမြန်ပြန်ခံလိုက်ရသည်။

လျှပ်၏ လက်ဝါးအစုံမှာ အတွင်းအား ထည့်သုံးထား၏။ တော်ရုံဆိုလျှင် ဤလက်ဝါးရိုက်ချက်နှင့်ပင် လွင့်ထွက်သွား လောက်၏။

ချိုင်ချိုးမှာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လျှံပ
၏ ရိုက်လိုက်သော လက်ဝါးအရှိန်ကြောင့် အနောက်ကို ခြေ
လှမ်းနှစ်လှမ်းခန့် နောက်ဆုတ်သွား၏။

သို့သော် လျှံပအတွင်းအားဒဏ်ကို သူကြာရှည် မခံနိုင်
မှန်းသိသည်။ ကြာရှည်ခံလျှင် အတွင်းကြေဒဏ်ရာ ရသွားနိုင်
သည်။

ထို့ကြောင့် ညာခြေဖြင့်လျှံပကို ခတ်၏။ လျှံပက အတွင်း
အား လျော့သွားချိန်တွင် နောက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

လျှံပက မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးကို အလွတ်မပေး။ နောက်သို့
ပြေးလိုက်သွားကာ ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးထံတွင် ယူဆောင်လာသော အဆိပ်လက်
နက်ပုန်းများ ရှိနေသေးသော်လည်း တရစပ် လိုက်လံတိုက်
ခိုက်နေသော လျှံပကြောင့် ထုတ်သုံးရန် အခွင့်မသာဘဲ ရှိ
လေသည်။

လျှံပကလည်း ဤအချက်ကို ကောင်းစွာရိပ်စားမိသည်။
ထို့ကြောင့် ဆက်တိုက်ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေ၏။
အဝေးက တိုက်ခိုက်ချိန်တွင် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးအနေနှင့်
တစ်ပန်းသာသည်မှန်၏။

ယခုလိုအနီးကပ် တိုက်ခိုက်ရသောအခါမှာမူ စစ်သူကြီးလျှံ
ပက တစ်ပန်းသာနေလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ပြန်လမ်းမဲ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် အပြင်
အထန် တိုက်ခိုက်နေကြ၏။ ဤတောင်ထိပ်ကို ပြန်လမ်းမဲတောင်

ထိပ်ဟု အမည်ရလာစေသည်ကလည်း ဤ ကဲ့ သို့ သော
အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဤတောင်ထိပ်သည် သိုင်းသမားများ၏ စိန်ခေါ်က
တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသော စိန်ခေါ်ပွဲ တလင်းဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်
သည်။

သူတို့သည် ထိပ်သီး သိုင်းသမားများပီပီ ရွတ်ရွတ်ချွန်ချွန်
သေသေကြေကြေ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိ၏ ပွဲအနိုင်အရှုံးပေါ်လျှင်
ယှဉ်ပြိုင်သူနှစ်ဦးအနက်မှတစ်ဦးတောင်ထိပ်တွင် သေကြေကျန်ခဲ့
သည်သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤတောင်ထိပ်ကို ပြန်လမ်းမဲ တောင်ထိပ်ဟု
ခေါ်တွင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ ဤတောင်ထိပ်တွင် သဲသဲမဲမဲယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
နေသူ နှစ်ဦးကတော့ လျှံပနှင့်မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးကိုသာ ဖြစ်
လေသည်။ စစ်သူကြီးလျှံပသည် သူ၏ နာမည်ကျော် 'ရေစုံ
မီးစုံ လျှိုဝှက်သိုင်း' ကိုထုတ်ဖော်တိုက်ခိုက်နေ၏။ ဤသိုင်းမှာ
လက်ဝါးနှင့်လက်သီး ဘယ်ညာတွဲဖက် တိုက်ခိုက်ရခြင်းဖြစ်
သည်။

လက်ဝါးမှာ အခွေဖြစ်၍ လက်သီးကိုအပူအဖြစ် အသုံးပြု
ထား၏။ လျှံပအနေနှင့် အချိန်တိုတိုအတွင်း ချိုင်ချိုးကိုအနိုင်
ရဖို့ အရေးကြီးသည်။

သူက ချိုင်ချိုး၏ အဆိပ်ကို မိထားသူမဟုတ်လား အဆိပ်
ဖြေဆေးတစ်လုံး သောက်ထားသော်လည်း မလုံလောက်လှ
သေး။

ထပ်၍ ဖြေဆေးသောက်ဖို့ရန် လိုသေးသည်။ အခုပင် ကိုယ်ထဲက အဆိပ်က အနည်းငယ် သတ္တိပြုလာပြန်၏။

လျှပ်၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ချိုင့်ချိုး သည် နောက်ကို တဆုတ်တည်းဆုတ်ကာ ခုခံနေရသည်။ အခု တော့လည်း ပြေးစရာလည်း မြေမရှိတော့။

သူ့နောက်မှာ မြင့်မားသော ချောက်ကမ်းပါးသာ ရှိတော့ သည်။ သူသည် တောင်ထိပ်ကမ်းပါး အစွန်းတွင် ကျောပေး ရပ်လျက်သား ဖြစ်နေ၏။

လျှပ်က အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့။ အတွင်း အားကို အပြည့်အဝ သုံးကာ သူ တိုက်ကွက်တွေထဲမှ အကောင်း ဆုံး ပန်းညွန့်ညွာကြွေအကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်သည်။

ကျန်သိုင်းကွက်မှာ အမြင်ပျော့ပျောင်းသည်။ သို့သော် ထိုရောက်မှုမှာမူ ကြီးမားပြင်းထန်လှသည်။ ဝှန်းခနဲ မြည်သွား သည်။

ချိုင့်ချိုး ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်။ သို့သော်လျှပ်ကလည်း လျင်မြန်လှသည်။

ချောက်ကမ်းအစပ်မှ ပြေးရပ်ကာ ချိုင့်ချိုးကို ကုတ်ကပြန် ဆွဲကာ ပစ်တင်လိုက်၏။ လေထဲမှာ တစ်ပတ်ဝဲရင်း တောင် ထိပ်မြေပြင်ကို ချိုင့်ချိုး ခြေဖြင့်ပြန်ကျလာသည်။

ချိုင့်ချိုးက လျှပ်ကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

သည်တော့မှ ချိုင့်ချိုး အဖြစ်မှန်ကို သိရသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လှုပ်ရှား၍မရတော့။

သူ့ ကိုကုတ်ကကိုင်စွဲကာ ချောက်ကမ်းပါးထဲ ကျသွားသည့် အခြေမှ လျှပ်က ကယ်တင်ရင်း တစ်ပြိုင်နက်ထည်းပင် သူ့ သွေးကြောကို ပိတ်လိုက်ဟန်တူသည်။ လျှပ်၏ အကြောပိတ် ပညာက အဆင့်မြင့်လွန်း အားကြီးလှသည်။

လျှပ်က သူ့ ရှေ့မှာ ခပ်ပြုံးပြုံးရပ်ရင်း....

“ကဲ...ချိုင့်ချိုး အခုဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ ဒါပေမယ် ဒီလောက်လဲ ကြောက်မနေနဲ့ငါတို့က အဖြူရောင်သိုင်းသမား တွေပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ရက်ရက်စက်စက် မသတ် ပါဘူး ဟောဒီတောင်ထိပ်ဟာ ရှုံးနိမ့်သူအတွက် ပြန်လမ်းမရှိ တဲ့ တောင်ထိပ်။ ဒါပေမယ် ဒီတစ်ခါတော့ချင်းချက်အနေနဲ့ မင်းကိုအသက်ရှင်လျက်နဲ့ တောင်ထိပ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းခွင့်ပြု လိုက်မယ် အဲ တစ်ခုတော့ မင်းက ကတိပေးရမယ် ဟောဒီ နယ်ထဲကနေ နယ်လူထုကို အန္တရာယ်မပေးတော့ဘူး လုံးဝထွက် ခွာသွားပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပဲ”

သည်ကတိမျိုးကိုပေးဖို့ ချိုင့်ချိုးအနေနှင့် ဘာမှမခက်ခဲ။ လိုပ်ဆိုတာက သည်ကန်မှာ မနေရရင် ဟိုကန်ပေါ့။

ရေရှိရင်ပြီးတာပဲဟာ ထို့ကြောင့် အကြောပိတ်ခံထားရ သဖြင့် စကားမပြောနိုင်တော့။ ချိုင့်ချိုးက ခေါင်းကိုသာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်၏။

လျှပ်က နောက်ဆုံးမှာ အကြောပြေပေးလိုက်သည်။

လျှပ် အကြောဖြေပေးပြီးသည်နှင့် မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးသည်
ပြန်လမ်းမဲ့ တောင်ထိပ်မှ လျင်မြန်သောအဟုန်နှင့် ပြေးဆင်း
သွားသည်။

လျှပ်ကြည့်နေရင်းပင် မှုန်ဝါးဝါးလရောင်အောက်တွင်
ချိုင့်ချိုးသည် တဖြည်းဖြည်းဝေးကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
သည်။

အခန်း (၅)

ချမ်းအေးလှသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ နှင်းပွင့်များသည်
တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ လေနှင့်ရာသီ လွင့်ပျော့၍ကျနေသော နှင်း
ပွင့်များမှာ ပိုးဇာပဝါပါးကလေးတွေလွင့်နေသည်နှင့်တူလှ၏။

သို့နှင့် လူသွားလမ်းမများတလျှောက် နှင်းပွင့်များ အရည်
ပျော်ကာ စွတ်စိုနေလေသည်။ ဆောင်းပန်းတို့ကားလမ်းဘေး
မြက်ရိုင်းတောများ၌လည်းကောင်း သစ်ပင်မြင့်ကြီးများပေါ်၌
လည်းကောင်း ငွါးငွါးစွင့်၍ သင်းရနံ့များ လွင့်နေစေ၏။

နေရာကား ချီဖူမြို့ကလေး၏အရှေ့ဘက် တောင်တကြော
ဖြစ်ပေသည်။ ချီဖူမြို့ကလေးသည် သက်ရင့်တောင်ကုန်းများ၏
ကျန်စိမြစ်ဘေးတွင် တည်ရှိသောမြို့ကလေးတမြို့ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကုန်းတွင်းပိုင်းရှိ နမ်ဆန်၊ စက်ကျန်း၊ ဖူကျိုး မြို့များထက် စည်ကားနေလေသည်။ ရှန်မင်းဆက်မှ ဆင်း သက်လာသော ယဉ်ဝန်ချီ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မင်းမှုထမ်းများ သည် ဤချီဖွဲ့မြို့ကလေးသို့ မကြာခဏ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

ချီဖွဲ့မြို့ကလေး၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဟိုချိုးဆန်ကား ကျန် အချိန်များတွင် ဤနယ်ပယ်တဝိုက်တွင် ဩဇာအရှိန်အဝါရှိ လောက် ယဉ်ဝန်ချီဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ မင်းမှုထမ်းများ ချီဖွဲ့မြို့ ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာသော အချိန်မျိုးတွင်မူ ခေါင်းမဖော် နိုင်လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြို့အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဟိုချိုးဆန်သည် ချီဖွဲ့ မြို့ကလေးသို့ နေပြည်တော်မှ မင်းမှုထမ်းများရောက်ရှိလာမည် ကို မလိုလားပေ။

လှန်ခဲ့သောသုံးနှစ်လောက်ကတော့ နေပြည်တော်မှ မင်းမှု ထမ်းများ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာတတ်သည်။ လာရခြင်းအကြောင်း မှာ ဤချီဖွဲ့မြို့ကလေး အရှေ့ဘက်ကုန်းတွင်းပိုင်း သစ်တော ကြီးတွင် မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးဆိုသူ သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး မင်းမှု ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် သိုင်းလောကတွင် ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသော်လည်း ဒုစရိုက်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ သိုင်းပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ရုံမက အဆိပ်လက်နက်ပုန်း အရာတွင်လည်း အထူးကျွမ်းကျင်လှသူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုး၏ အဆိပ်လက်နက်မိသူသည် အတွင်း အား အခံမကောင်းပါက တခဏအတွင်း တစ်ကိုယ်လုံးမဲချိ

သေပွဲဝင်ကြရသည်သာ များသည်။ သူသည် ထိုအဆိပ်ရည်ကို အဆိပ်အမျိုး (၁၅)မျိုး စုစည်းထားသည့်ဟု ဆိုလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ သူ၏မိုးကြိုးမဲအဆိပ် မိသူမှန်သမျှ ဖြေ ဆေးမိခဲ့ပါသည်။ ဖြေဆေးမိပါကလည်း အဆိပ်ချည်အမျိုး (၁၅)မျိုးလုံးကို ဖြေနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပါ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးကို ယဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဝန်လေးတတ်ကြသည်။ များသောအားဖြင့် မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုး ၏ တပည့်လက်သားများအဖြစ် ဝင်ရောက်လာသူများသာ များသည်။

နောက်ဆုံး မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုး၏အမည်မှာ ဤချီဖွဲ့မြို့ကလေး နှင့်အတူ လူသိများလာခဲ့သည်။

သည်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် ယဉ်ဝန်ချီထံ မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုး ၏ သတင်းများ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ယဉ်ဝန်ချီ က စစ်သူကြီးလျှံပအား နေလွတ်တိုက်ခိုက်စေခဲ့သည်။

ထိုအခါ မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးက လျှံပအား အရေးရှုံးနိမ့်ကာ နယ်ပြောင်းသွားခဲ့၏။

မိုးကြိုးမဲချိုင့်ချိုးသည် မည်သည့်နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွား သည်ကို အစက မည်သူမျှမသိ။

နောက်မှ ကောင်းကျယ်ထံသို့ရောက်ရှိကာ “တောင်ခွဲ လက်ဝါး” ဆွန်းဝူနှင့်ပူးပေါင်းကာ ဆက်လက်၍ ဒုစရိုက် အလုပ်များ လုပ်ကိုင်နေသည်ဟု ပြောလာကြသည်။

အချို့ကလည်း ကောင်းကျနယ်စား ဖန်ကန်း၏လက်ကိုင် တုတ်ချားအဖြစ် တိတ်တဆိတ်အမှုထမ်းနေကြသယောင်ယောင် ပြောဆိုနေကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ယခုအခါတွင်ကား ဤချို့ဖွဲ့မြို့ကလေးဝန်းကျင် တွင် အရင်ကလို သောင်းကျန်းမှုများ၊ မတရားမှုများနှင့် ကင်းရှင်းနေလေသည်။

ချို့ဖွဲ့မြို့ကလေး၏ အရှေ့ဘက်ကုန်းတွင်းလမ်းသည် ယခင် အခါကဆိုလျှင် အလွန်မတန် အသုံးပြုခဲ့၏။ တိုက်စမ်းမြို့ကြီးသို့ ကုန်းတွင်းပိုင်းလမ်းသည် ရေလမ်းခရီးထက် တိုတောင်းသော် လည်း ရေလမ်းခရီးကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ကုန်းတွင်းပိုင်း လမ်းကသွားလျှင် မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးတို့ အဖွဲ့နှင့်တွေ့မည်ကို အလွန်ကြောက်လန့်ကြသည်။ ကံအား လျော်စွာ လွတ်မြောက်သွားသူများမှာ မရှိသလောက်ပင်။

အခုတော့ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်ပြီမို့ ချို့ဖွဲ့နှင့်တိုက်စမ်းသွား ကုန်းတွင်းပိုင်းလမ်းသည် အသွားအလာမပြတ် ဖြစ်လာရပြန် သည်။

ယနေ့ညနေဆိုလျှင် မြင်းလည်းတစ်စီးသည် တိုက်စမ်းမြို့ကြီး မှ ချို့ဖွဲ့မြို့ကလေးသို့ မောင်းနှင်လာနေသည်။ မြင်းလည်းသည် မြင်းနှစ်ကောင်တပ် မြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နှင်းပွင့်များအရည်ပျော်၍ စုတ်စိုနေသော မြေလမ်းများပေါ်တွင် မြင်းလည်းကို အမြန်ပောင်းနှင်၍ မရဘဲရှိသည်။ ခပ်မုန်မုန်သာ မောင်းနှင်လာခဲ့ရလေသည်။

မြင်းလည်းတွင် မြင်းလည်းမောင်းသမားအပြင် ခရီးသည် ငါးဦးပါလာခဲ့၏။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်လေးဦးနှင့် အသက် (၆၀)ကျော်အရွယ် အဘိုးအိုတစ်ဦးတို့ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံးမှာ ချို့ဖွဲ့မြို့သားများ ဖြစ် နေ သ ဖြင့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိနေကြသူများဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် စကားသိပ်မပြောကြ။ အိပ်ငိုက် ၍သာ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ယောက်ကတော့ အိပ်ငိုက်၍ ပြောပျောက်သွားဟန်ဖြင့် သူ၏မျက်လုံးများကိုဖွင့်ကာ လက် ဖမိုးနှင့် အနည်းငယ် ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း...

“ခိန္နော့ တော်တော်အေးတယ်၊ နှင်းတွေလဲ အရမ်းကျနေ တာပဲ”

ဟု ပြော၏။

သူက သူ့ရှေ့ရှိ အဘိုးအိုအား ရည်ရွယ်၍ ပြာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ထိုအဘိုးအိုလည်း မကောင်းတတ်သည့်သဘောနှင့် အပြင်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

တရွေ့ရွေ့ ဝေးကျန်ရစ်သောတောလမ်းသည် ကျနေသော နှင်းပွင့်များဖြင့် ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသည်။

နှင်းပွင့်တွေ အကျသိပ်သီးမှုပါးလျားသော နေရာများတွင် မူ လမ်းဘေးသစ်ပင်များကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။ ဆောင်းဖန်းပွင့်များ ဖူးပွင့်ဝေဆာနေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင် နေရ၏။

အဘိုးအိုသည် အပြင်ဘက်ကို မကောင်းတတ်၍ ကြည့်ရုံသာ ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သည့် မှတ်ချက်ကိုမျှမချ။ ခေါင်းတစ်ချက်မျှသာ မသိမသာ ဆတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒီလောက်အေးနေမှတော့ ပိုန်ကောင်းအရက်ဆိုင်ရောက် ရင် တစ်ခွက်တဖလား မော့ကြဦးမှကောင်းမယ် ဘယ်လိုလဲ အဘဟုန်၊ အအေးခံကလေးပေါ့”

ထိုစကားကိုကား အဘိုးအိုငြင်းဆန်၍ မကောင်းတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည်တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“တစ်ခွက်တဖလားက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ တစ်အိုး တစည် ဖြစ်သွားမူက အကြောင်းကွယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့အဘဟုန်ရယ်၊ အဘ ဓားရောင်းလို ရခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျွန်တော်ချေးပြီး အရက် မသောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ အဖေပို့ထားတဲ့ ကုန်ဖိုးငွေရှင်းပြီး ပြန်လာတာ ပါ၊ ပိုက်ဆံပါပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး စာရင်းပို့ပြလိုက် ရုံပေါ့၊ အဖေက ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

လူရွယ်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အဘိုးအိုက တစ်ချက်မျှသာ ယောင်ယောင်ကလေး ပြုံးလိုက်လေသည်။ ဘာမျှပြန်မပြော။

လူရွယ်က အဘိုးအိုနှင့် အလွန်စကားပြောချင်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် စကားလမ်းကြောင်း လိုလွှဲကာ...

“ဒါထက် အဘဟုန်၊ အဘဟုန် တိုက်စမ်းမြို့ကယူလာတဲ့ အဲဒီအထုပ်ကြီးက ဘာအထုပ်ကြီးလဲ၊ ကျွန်တော် အထင်တော့ သံထုပ်ကြီးထင်တာပဲ”
ဟု စပ်စု၏။

မြင်းလှည်းလမ်းက ဆိုးနေသည်ထင်၏။ မြင်းလှည်းကို စောစောကလို့ ခပ်မှန်မှန်ပင် မမောင်းနိုင်ဘဲရှိနေသဖြင့် အတော် ကလေး နှေးသွား၏။

သို့သော် လုံးဝရပ်သွားခြင်းမရှိသေး။ တလှုပ်လှုပ် ရွေ့ လျားမြဲ ရွေ့လျားနေသည်။

“အေးကွယ် လုံအိချီရဲ့ မင်းထင်တဲ့အတိုင်း သံထုပ်ပါပဲ။ မင်းက ဘယ်ဆိုးလိုလဲ ပန်းပဲဆရာတစ်ယောက်က လေးလံတဲ့ သံထုပ်တစ်ထုပ်ကို တယ်လာတာတွေဟာနဲ့ သံတုပ်ပဲလို့ ပြော နိုင်သားပဲ”

“အဘိုးအိုဟုန်က ရွဲ့၍ ပြောလိုက်ကြောင်း လုံအိချီ အမည်ရှိ လူရွယ်က ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားလေသည်။ ပြုံး၍နေလေသည်။ ပြုံး၍ကျေနပ်လောက်တော့မှ...”

“ဒါပေမယ် ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာ ရှိပါသေးတယ်”

ဟု လုံအိချီက ပြောလာသောအခါ၊ အဘိုးအိုဟုန်သည် လုံအိချီပြောစကားကို စိတ်ဝင်စား သွားရပြန်၏။

“ဘာများလဲကဲ့”

ဟုပင် မမေးပဲနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပြန်လေသည်။ ပြီး သူ၏ အနီးတွင်ချထားသော သံထုပ်ကိုငဲ့၍ ကြည့်လိုက်လေ

သည်။ အဘဟုန်ဆိုသူ အဘိုးအိုကား ဤချိပူမြို့ကလေးမှ ပန်းပဲဆရာကြီး လီယင်းဟုန် ဖြစ်ပေသည်။

“ဪ... ကျွန်တော်တို့ ချိပူမြို့မှာ သံတိုသံစတွေ ရှိနေ ပါလျက်နဲ့ တိုက်စမ်းက သံတိုသံကိုမှ တပင်တပန်း ယူ လာတဲ့ အကြောင်းလေ”

ဟု လုံအိချီ ပြောလိုက်သောအခါ၊ အဘိုးအို လီယင်းဟုန် က ပြုံးရယ်နေလေသည်။

မြင်းလှည်းမြန်မြန် မောင်းနှင်းလာ၍ မြင်းလှည်း ခုန်နေ ဆောင်နေခြင်းကြောင့် သူက ရုတ်တရက် အဖြေမှပေးနိုင်ဘဲ ရှိနေဟန် ဆောင်နေသည်။

အမှန်တော့ သူသည် ရုတ်တရက် အဖြေပေးရခက်နေခြင်း ပင်။ တော်ပေသေးသည် လုံအိချီ၏လူများ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးထလာလေသည်။

သို့နှင့်အဘိုးအို လီယင်းဟုန်မှာ လုံအိချီ၏ အမေးစကား ကို အဖြေပေးချိန်မရသလို ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ ထိုအခိုက် မြင်းလှည်းရှေ့မှ...

‘ဝုန်းခနဲ’ မြည်ဟည်းလာသော အသံတစ်သံနှင့်အတူ သူတို့ မြင်းလှည်းမှ မြင်းများကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း၊ မြင်းလှည်းပါ ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်နှင့် လုံအိချီတို့ခရီးသည် ငါးဦးလည်း မြင်းလှည်းအတွင်းတွင် ကပြောင်ဆန်သွားကြရလေသည်။ သူ

တို့မြင်းလှည်းရှေ့သို့ လှမ်းမကြည့်မီ ပြေးဝင်လာသော ခြေသံ များကို ကြားကြရ၏။

“လမ်း ဓားပြတွေနဲ့တူတယ်”

ဟု သူတို့ထဲက ဘယ်သူကမှန်းမသိ ပြောသည်ကို ကြား လိုက်ကြသည်။ မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးများ ဤနယ်သို့ ပြန်ရောက် လာလေပြီလား တွေးကာ သူတို့အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြ ၏။

အရှေ့သို့ မြင်းလှည်းပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်သော အခါ၊ ဓားပြများပြေးဝင်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သစ်ပင် တစ်ပင်ကိုခုတ်လှဲ၍ လမ်းကိုကန့်လန့်ဖြတ် ပိတ်ထားသည်ကို လည်း သူတို့ တွေ့မြင်လာရ၏။ စောစောက ‘ဝုန်း’ခနဲမြည် ဟည်းခဲ့သော အသံ၏အကြောင်းရင်းကို သိလိုက်ကြချေပြီ။

“မြင်းလှည်းပေါ်က ခရီးသည်တွေ ဆင်းကြစမ်း”

ဓားပြဗိုလ်နှင့်တူသူ လူဗလကြီးတစ်ယောက်က စတင်အော် ငေါက်၍ ခရီးသည်များကို မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်းခိုင်းနေ လေပြီ။

မြင်းလှည်းသမားကြီးက အကြောက်ပိုကာ မြေကြီးပေါ် ရောက်နေ၏။ နှင်းပွင့်တွေက တဖွဲ့ဖွဲ့တသဲသဲကျနေသည့် ကြား တွင် အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်တို့ ခရီးသည်ငါးဦး မြင်းလှည်း ပေါ်မှ ဆင်းလာကြရသည်။

လမ်းဓားပြများမှာလည်း များများကားစားတော့ဟုတ် ငါးဦးပင်။ သူတို့သည် မျက်နှာများကို မျက်နှာဖုံးများ တပ်

ဆင်လျက် ဝါးခမောက်များကို ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းထားကြသည်။ မြင်းများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် ဓားရှည်များတို့ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ ဓားပြဗိုလ်ရာ နောက်လိုက်လေးဦးတို့ပါ အနက်ရောင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ဓားပြဗိုလ်က သူ့လူနှစ်ဦးဘက်သို့ လှည့်ပြီး....

“ဟေ့...နှစ်ယောက်နေခဲ့၊ နှစ်ယောက် မြင်းလှည်းပေါ်ထက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှန်သမျှယူခဲ့”

ဟု အမိန့်ပေးနေသည်။ နောက်လိုက် ဓားပြနှစ်ဦးသည် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ကသုတ်ကရက် ပြေးတက်သွား၏။ တအောင့်မျှကြာသောအခါ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။

ဓားပြနှစ်ဦးတို့လက်ထဲတွင် အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်၏ သံထုပ်ပါလာသည်။ ထိုသံထုပ်ပေ့ပိုက်လာသော ဓားပြနှစ်ဦးက သံထုပ်ကို မြေကြီးပေါ်ပစ်ချလိုက်ကာ....

“ဒါပဲတွေ့တယ် ဆရာကြီး”

ဟုပြော၏။

သူတို့အားလုံး သံထုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့စိတ်ဆန္ဒမှာ ရွှေငွေပစ္စည်းလေလားအတွေးမျိုးဖြစ်နေဟန်တူ၏။ သို့နှင့် ဓားပြဗိုလ်ဗလမောင်ကြီးက....

“ဖြေစင်း မြန်မြန်”

ဟု ထပ်မံပြောလိုက်၏။ နောက်လိုက်ဓားပြတစ်ယောက်က အပြာရောင် အဝတ်ပိတ်စတစ်ခုနှင့် အကျအနု ရစ်ပတ်ထားသော သံထုပ်ကို ဖြေနေသည်။ အဘိုးအို လီယင်းဟုန်ကမူ မလှုပ်မယှက်။

ကျန်ခရီးသည်လူရွယ်များလည်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့ကြပေ။ သူတို့ထဲတွင် လှေသူကြီးသား လုံအိချီသည် သိုင်းပညာ အတန်အသင့် တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်သည်။

သူက လမ်းဓားပြတွေကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရ ကောင်းလေမလား ဘေးဆနေသည်။ သူစိုးရိမ်သည်မှာ ဤလမ်းဓားပြများနှင့် ယခင်ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ကြီးစိုးခဲ့သော လူဆိုးကြီး မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိမရှိ အချက်ပင်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုး၏ လူများ တစခန်းထလာခြင်း ဖြစ်နေပါက သူ့ဘစ်ယောက်တည်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူကတွက်ထား၏

သို့သော် ဓားပြများ၏ အရိပ်အခြေကိုတော့မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေသည်။

“သံချောင်း နှစ်ချောင်းကိုပဲတွေ့တယ်ဆရာကြီး”

ဓားပြ တစ်ယောက်က ဓားပြဗိုလ်ကို မော်၍ ပြောလိုက်၏။ ဓားပြဗိုလ်သည် ရုတ်တရက် ဝေးဝိုင်သွား၏။ နောက်မှ....

“သံချောင်းတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး...ယူသာယူခဲ့” ဟုပြော လေရာ အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်မျက်နှာ ဖချက်ကွက်ကနဲ့ ပျက်သွား၏။

“ကဲ မင်းတို့အားလုံး ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံခရာ စိန်ရွှေရတနာ ပါထုတ်ကြ အချိန်မရှိဘူး၊ မပါဘူး မရှိဘူး လုပ်လို့ ကတော့ မလွယ်ဘူး ကျုပ်တို့ဘယ်သူဆိုတာ သိလား၊ မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးရဲ့ လှက်ရုံးတွေပဲ”

ဟုပြောလေရာ၊ လုံအိချီမှာ ဓားပြများကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အခက်တွေ့သွားရလေတော့သည်။

သို့နှင့် မြင်းလည်းသမား လူကြီးအစ၊ ပါလာသမျှ ပိုက်ဆံနှင့် ဝတ်ဆင်လာသော လက်ဝတ်ရတနာ များကို အသီးသီး ထုတ်၍၊ ဖြုတ်၍ နောက်လိုက်ဓားပြများလက်ထဲ အပ်လိုက်လေသည်။ ဓားပြပိုလ်က အတွေ့အကြုံ ရှိပုံရသည်။

ခရီးသည်များ ရှေ့သို့ လျှောက်သွားကာ မျက်နှာများကို တစ်ဦးချင်းလိုက်လံကြည့်ရှု အကဲခတ်နေသည် လုံအိချီ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဆက် မလျှောက်တော့ပဲ ရပ်လိုက်သည်။

လုံအိချီသည် ဓားပြပိုလ်၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဓားပြပိုလ်၏ ရင်ဘတ်က အမွှေးအမျှင် များကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်အစဉ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ် နေခြင်းပင်။

သို့သော်... သူသည် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်အစဉ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မရပေ။ နှုတ်ခမ်းဖြားက အစ တုန်လှုပ်နေသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

ဟု ရယ်မောရင်းမှ ဓားပြပိုလ် ဗလမောင်ကြီးသည် လုံအိချီ၏ အကျီရင်ဖုံးစကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆောင့်ဆွဲချလိုက်၏။

“ဗြ...”

အကျီသည် ရင်ဘတ်တပိုင်းလုံး ကွဲပြဲ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဓားပြပိုလ် တွက်ချက် သည့်အတိုင်း အဓိကငွေအိတ်သည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေ၏ ငွေအိတ်ကို ရင်ဘတ်တွင် သိုင်း၍ ချည်နှောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

“မိုးကြိုးမဲရဲ့လက်ရုံ၊ မိုးကြိုးပြာပိုင်လန်းကို ဒီလိုအချိုးချိုးလို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဟုပြော၏။ ပြီး... ငွေအိတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း လုံအိချီ၏ ငွေအိတ်သည် ဓားပြပိုလ်ဗလမောင်ကြီးပိုင်လန်း၏ လက်ထဲသို့မရောက်။ သူဆွဲဖြုတ်စဉ်၌ပင်

“ဝှီး... ခနဲ”

ပြေးဝင်ရိုက်ခတ် လိုက်သော အရိပ်တရိပ်ကြောင့်...

“ဒုတ်... ခနဲ”

မြည်ကာ၊ တဖန်ပြန်၍...

“ဝှီး... ခနဲ”

လွင့်ပျံ့တက်သွားလေ တော့၏ အားလုံးငွေအိတ်လွင့်ပျံ့သွားသည်ကိုသာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

မည်သို့မည်ပုံငွေအိတ် အထက်ကောင်းကင်သို့ လွင့်ပျံ့တက်သွားသည်ကိုကား သတိမထားမိ။

ငွေအိတ်သည် အထက်ပေ(၂၀)အမြင့်သို့ လွင့်ပျံပြီးနောက် တစ်နေရာတွင် တန့်၍ရပ်၏။ ပြီး ပြန်ကျလာလေသည်။

ငွေအိတ်သည် ဓားပြဗိုလ်ပိုင်းလန်း၏ လက်ထဲသို့ကား ပြန် မရောက်တော့၊ အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်း၏ လက်ထဲသို့သာ ပြန် လည်ကျရောက်လာလေသည်။

လီယင်းဟုန်းသည် ထိုငွေအိတ်ကို ဖမ်းချုပ်ထိန်းအုပ်ရုံသာ၊ ကိုင်မထား။ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ပစ်ပေါက် ထည့်လိုက်လေ သည်။

အဖြစ်အပျက်က လျင်မြန်လွန်း၏။ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ဖြစ် သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သည်တော့မှ ဓားပြဗိုလ်ပိုင်လန်းအား စိန်ခေါ်လိုက်သည့် အလား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လာသူမှာ အားလုံးမမျှော်လင့်ထား သော ပန်းပဲဆရာကြီး အဘိုးအို လီယင်းဟုန်းဖြစ်နေကြောင်း သိလာရလေတော့သည်။

“အောင်မှာ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကိုး။ ဟင်း... ဟင်း...ဟင်း။ စိန်ခေါ်တဲ့ သဘောပေါ့လေ”

ဟုပြောကာ ပိုင်းလန်းက သူ၏နောက်လိုက်များကို နေရာ ယူဖို့ မျက်ရိပ်ပြုပြီး အတွင်းအားများ စုစည်းလိုက်လေသည်။ နှင်းပွင့်နှင်းမှုန်များကား တလွင့်လွင့်တဖွဲဖွဲ။

လုံအိချီသည် အဘိုးအို လီယင်းဟုန်းကိုယ်တိုင်က ယခုလို ဓားပြဗိုလ်ပိုင်းလန်းအား ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်လာစေသောအခါ၊

တအားတက်လဲ၏။ သူ၏မူလစိတ်ဆန္ဒကို အကောင်အထည် ဖော်ရန် တာစူလိုက်လေ၏။

ပြီး လုံအိချီသည် ပန်းပဲဆရာကြီး အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်းကို အခုလိုသိုင်းလောကသားတစ်ယောက်အား စိန်ခေါ်၍ ယှဉ် ပြိုင်စံသည်ကို တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။ အံ့ဩရသည်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်မှုလည်း ဝင်နေသည်။

ပန်းပဲဆရာကြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်က သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်ကို တကယ်ရော ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါ့မလားဟု တွေးပူ နေသည်။

ဆွဲဆော်လည်း စောစောက ဓားပြဗိုလ် ပိုင်လန်းလက်ထဲမှ ငွေအိတ်ကို လျှပ်တပျက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းက တော့ လိမ်သီးသိုင်းလောကသား တစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှု မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ကိုမယုံကြည်၍ မရပေ။ လျက်တွေ့ အကောင်အထည် ပေါ်ခဲ့ပြီပဲ။

ပိုင်းလန်းသည် အတွင်းအား စုစည်းထားပြီးကာမှ မည်သို့ စိတ်ကူးပေါက်သွားသည် မသိ။ သူ၏ညာဘက်မှ နောက်လိုက် နှစ်ယောက်ကို လက်ဖြင့်အချက်ပေးလိုက်သည်။

နောက်လိုက်ဓားပြနှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာကာ ဓားများကို ဝင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် လီယင်းဟုန်းအဘိုး အိုအား တစ်ဖက်ဝစ်ချက်မှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေတော့ သည်။

လီယင်းဟုန်၏ သိုင်းကွက်လှုပ်ရှားမှုများမှာ အရွယ်နှင့်မမျှ
အောင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်နေ၏။

သူ၏ရင်ဘတ်သို့ဝင်လာသော ဓားချက်ကိုလည်းကောင်း၊
သူ၏ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းသို့ဝင်လာသော ဓားချက်ကိုလည်းကောင်း၊
သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းဖြင့် ခံဆောင်၍ ခုခံတိုက်ထုတ်လိုက်
သည်။

ဓားပြနှစ်ယောက်သည် ဓားစကြာထဲ ရောက်ရှိသွားသော
အမှိုက်စံများလို တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ လှင့်စင်သွားကြ၏။

ထိုအခါ ကျန်ရှိသော ဓားပြနှစ်ယောက် ပြေးဝင်၍ တိုက်
ခိုက်ကြပြန်သည်။

သည်ဟစ်ကြိမ်တွင်လည်း အဘိုးအိုသည် ဓားပြနှစ်ယောက်
၏ လက်ကောက်ဝတ်များကို လက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေ
ဖြင့်လည်းကောင်း ခံဆောင်ကန်ကြောက်၍ တိုက်ထုတ်လိုက်
သည်။

သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းသာ အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်လိုက် ဓားပြလေးဦးလုံး အတွင်းကျေ
များကျေကာ အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်အား လုံးဝ မယှဉ်စံ့ကြ
တော့ပေ။

“တောက်... သောက်သုံးမကျလိုက်တဲ့ကောင်တွေ့ ထွဲ့...”
ဓားပြဗိုလ် ပိုင်လန်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသေး
သည်။ သူ၏နောက်လိုက်ဓားပြများကို မြည်တုန်းရင်း ရွှေ့သို့
ထွက်လာသည်။

လီယင်းဟုန်နှင့် တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ဆိုင်လိုက်လေသည်။
အတွင်းအားကိုစုစည်းကာ လက်ဖျားများသို့ ပို့လွှတ်လိုက်
သည်။

ဓားရှည်ကို ကျစ်ကျစ်ကိုင်ထား၏။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်စုစည်း
ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အစပိုင်းတွင် အဘိုးအို လီ
ယင်းဟုန်အပေါ်တွင် လုံးဝအထင်မကြီး။ သူ့ကို အလွယ်
တကူတိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်ထားခြင်းပင်။

အခုတော့ သူ့စိတ်များက အမှတ်မထင် လှုပ်ရှားလာ၏။
ယှဉ်ပြိုင်မှု၏ တိတ်ဆိတ်မြိမ်သက်ခြင်းက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုမို
ချောက်ချားစရာ ကောင်းလာ၏။

ရှုပ်ခဲနဲ့၊ ချွတ်ခဲနဲ့ပေါ်ထွက်လာသော အသေးအမွှားအသံ
ဗလံကလေးများကအစ ရင်သပ်ရှုမော့ ကြည့်နေကြသူအားလုံး
အဖို့ ကြောက်စရာ၊ ရင်ဖိုမော့စရာတွေ ဖြစ်နေသည်။

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်သည် သူ၏လက်ဝါးများကို အဖိုအမ
သဘောတည်၍ ရင်ဘတ်တွင်ကန့်လန့်ဖြတ် ချိန်ရွယ်လိုက်၏။
ခြေအစုံကိုချဲ၍ အနည်းငယ် ကွေးညွတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ပိုင်လန်းကစံတင်၍....
“ယား....”

ဟု အားမာန်ပြုသံ ဟစ်ကြွေးရင်း ခုန်ပျံဝင်ရောက် တိုက်
ခိုက်လေ၏။

လီယင်းဟုန်သည် အခြေအနေကို ကြိုတင်သိရှိထားသူ
ဖြစ်သည်နှင့် အသာတိမ်းကာ ဝင်လာသော တိုက်ကွက်များကို
လက်ဝါးများဖြင့် ခုခံ၏။ ခြေဖြင့်ခတ်ထုတ်၏။

'လိပ်ပြာတောင်ပံ' သိုင်းကွက်တို့ အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း ပင်။

ထိုသိုင်းကွက်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်(၂၀)လောက်က ဝေးတောင်တန်း မုတ်ဆိတ်ဝါဘိုးဘိုး၏ ထင်ရှားသော သိုင်းကွက် ဖြစ်လေ့ကား လုံအိချီတို့အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြရ လေတော့သည်။

ပိုင်လန်းလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား၏။ အတော် သတိထား၍ တိုက်ခိုက်နေရသည်။

သို့ပါလျက် သိုင်းကွက်(၂၀)အထောက်တွင် မိုင်လန်းလက် ထဲက ဓားရှည်သည် လီယင်းဟုန်အဘိုးအို၏ ခြေကန်ချက်တွင် လွင့်စပ်သွား၏။

ပိုင်လန်းသည် လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်သုံးရန်ဟန်ပြင်၏။ ထိုအခါ လုံအိချီက ပိုင်လန်းကိုနောက်ကျောဘက်မှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်၏။

လုံအိချီမှာ မသက်သာ။ ပိုင်လန်း၏အချုပ်အကိုင်ကို လှလှ ကြီး ခံလိုက်ရ၏။

လီယင်းဟုန်သော အချိန်မီဝင်ရောက်မတိုက်ခိုက်လျှင် လက် လွန်ပြီး သေဖွယ်ရာသာရှိနေသည်။ နှင်းပွင့်များက ပိုမိုသိပ်သီး လာ၏။

လီယင်းဟုန်၏တိုက်ကွက်များမှာ တိုက်ကွက်များလာလေ ဓား ပိုမိုလျင်မြန်လာလေ ရှိနေသည်။

ပြီး...သူသည် လက်ဝါးမှလက်သီး။ လက်သီးမှလက်ဝါး အပြောင်းပြောင်းအလှယ်လှယ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသည်။

ပိုင်လန်းမျက်စိလည်နေပြီ။ လက်ဝါးလက်သီးနှင့် ခြေခတ် သံများမှာ နှင်းတောထဲတွင် တဖြောင်းဖြောင်းမြည်နေသည်။ လှုပ်ရှားမှုများက ယိမ်းထိုးနေ၏။

ဓားပြပိုလ်ပိုင်လန်းကား လက်ရည်ကျပြီ။ နောက်သို့ ယိမ်းထိုးပြီးရင်း ယိမ်းထိုးနေလေသည်။

သည်မှာ အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်က အသာစီးကိုယူကာ ဖိ၍ တိုက်၏။ တိုက်ကွက်ပေါင်း(၅၀)ရှိချေပြီ။

ပိုင်လန်းသည် ဒုတိယအကြိမ် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်ရန်ကြိုးစား၏။ မရချေ။

လီယင်းဟုန်က သူ၏ညာလက်ဝါးကို တဆစ်ချိုးပဲ့့့ရမ်း ပြီး ပိုင်လန်း၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်လေ၏။ ပိုင်လန်း ရှောင်၏။

ရှောင်ပင်ရှောင်သော်လည်း သူကားမလွတ်။ ထိချက်မှာ ပြင်း၏။

“ဖြောင်း....”

“အား....”

အသံနှစ်သံသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပေါ်ထွက်လာလေ သည်။

သည်စဉ်အခိုက် ပိုင်လန်းသည် နောက်သို့ဝှံ့ခနဲလွင့်ကာ ဘုတ်ခန်ကျသွား၏။

တိုက်ပွဲကား လီယင်းဟုန်၏ သိုင်းကွက်(၅၂)ကွက်တွင် အဆုံးအပြတ်ရရှိခဲ့၏။

ဓားပြဗိုလ်ပိုင်လန်း နှင်းဘုတ်ထဲမှောက်လျက်သားကျကာ သွေးများပါးစပ်ပေါက်မှ ဘွက်ခနဲထွက်အန်၍ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

လီယင်းဟုန်သည် သွင်းထားသော အတွင်းအားများကို လျော့ချလိုက်လေပြီ။

သည်မှာ လုံအိချီတို့လူစုက ပန်းပဲဆရာကြီး လီယင်းဟုန်ထံ သို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာကြပါလေတော့၏။

အခန်း (၃)

ပန်းပဲဆရာကြီး လီယင်းဟုန်တစ်ယောက်တည်းနှင့် လမ်းဓားပြ မိုးကြိုးပြာပိုင်လန်းကို အသေတိုက်ခိုက်လိုက်သော သတင်းမှာ ချီဖူမြို့ကလေးတစ်ဝိုက်တွင် တမဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

သတင်းစုဝေးရာအရပ်မှာ ပိန်ကောင်း စားသောက်ဆိုင်ကလေးဖြစ်သည်။

သည်အရပ်မှာ သတင်းစုံသည်။

သတင်းစုံရသည်မှာလည်း ပိန်ကောင်း စားသောက်ဆိုင်ကလေးတွင် လူတကာ စုံတတ်သောကြောင့်ပင်။

သည်နေ့ ညညှိုးပိုင်းတွင်လည်း ပိန်ကောင်းစားသောက်ဆိုင်ခန်းကလေးထဲတွင် လူစုံနေလေပြီ။

လူစုံပြီဆိုတော့လည်း တစ်ရက်သံ့ရှိသေးသော လီယင်းဟုန်
တို့ ဓားပြအတိုက်ခံရသည့်အကြောင်းက သူတို့ပြောစရာဖြစ်နေ
သည်။

ပြောလည်း ပြောစရာပင်။

ပန်းပဲဆရာကြီးတစ်ယောက်က သိုင်းလောကသား သိုင်း
ပညာ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသူတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရုံ
မက အနိုင်ရလိုက်ခြင်း၊ ခုခံကာကွယ်ရာမှ သတ်ပြစ်နိုင်ခြင်း
စသောအချက်များကလည်း တကယ်ပဲ မယုံကြည်နိုင်စရာတွေ
ဖြစ်နေသည်။

“ပန်းပဲဆရာကြီးတစ်ယောက်က သိုင်းပညာကျွမ်းပြီး သိုင်း
လောက အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား ဓားပြဗိုလ်ပိုင်လန်းကို အသေ
သတ်ပစ်နိုင်တဲ့အထိ တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ကော
ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ကျုပ်တော့မယုံကြည်ဘူး”

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပိန်ကောင်းကိုယ်တိုင်က ထိုကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်၍ ဘဝင်မကျဖြစ်နေပုံရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်သမား
လုံအိချီကို မေးမြန်းစုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လုံအိချီမကျေနပ်။ လီယင်း
ဟုန်ကိုယ်စား သူက ကြားကနာနေသည်။

“အို...ဗျာ...ဓားပြဗိုလ် မိုးကြိုးပြာပိုင်လန်းအလောင်းကို
တွေ့နေမှ ခင်ဗျားက ဘာလို့ မယုံမကြည် ဖြစ်နေရတာလဲ”

လုံအိချီက အရက်တစ်ငုံမော့၍သောက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

သူ့အသံမှာ ခပ်လေးလေးရှိ၏။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ် ငါမေးနေရတဲ့
အကြောင်းက ဒီလိုပါ”

ဟု ပိန်ကောင်းက စကားထောက်၏။

“ဘယ်လိုများလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဪ...မင်းတို့ကို ပိုင်လန်းတို့လူစုက ဓားပြဝင်တိုက်နေ
တုန်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကလာပြီး ကူညီတိုက်ခိုက်သေးလား၊
သိချင်လို့ မေးကြည့်ရတာပါ”

ပိန်ကောင်းက သူ့စကားကို ချင့်ချင်ချိန်ချိန်နှင့် ပြောနေ
သည်။

သည်စကားကို လုံအိချီမကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားလဲ မဟုတ်က ဟုတ်က အတွေးမျိုးကို အတော်
တွေးတတ်လူပါလား၊ ပိုင်လန်းတို့က ကျုပ်တို့ကိုဓားပြတိုက်
တုန်းက ကျုပ်ပါဓားပြအတိုက်မခံရရင်လဲ ထားပါတော့ ပြီး
တော့ ဟိုက်ကြူတို့ဝမ်လီတို့လဲ မျက်မြင်ပဲဟာ ဘယ်က တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကလာပြီး ကူညီတိုက်ခိုက်ရမှာလဲဗျာ”

ထိုအခိုက် လုံအိချီဖက်က စစ်ကူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ
လေသည်။ ထိုသူကား ပိုင်လန်းတို့ ဓားပြတိုက်သည့်နေ့က မြင်း
လှည်းတွင် ပါလာသော ‘ဝမ်လီဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်လီသည် လုံအိချီတို့အရက်စားပွဲသို့ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်၍ လျှောက်လာနေသည်။ နားထောင်နေကြသူများက ဝမ်လီကို မြင်လိုက်သည်နှင့်လမ်းဖယ်ပေးသူပေး၍၊ နေရာဖယ်ပေးသူက နေရာဖယ်ပေးကြသည်။

သည်အကြောင်းက သူတို့ချီဖွဲ့မိကလေးတွင် ပူနွေးသော သတင်းစကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်လီသည် ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ....

“ဘာလဲ လီယင်းဟုန် လက်စွမ်းမြဲလိုက်တာ အစ်ကိုကြီး ပိန်ကောင်းက သံသယဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သံသယ မဖြစ်နဲ့အစ်ကိုကြီး ပိန်ကောင်းရေ တကယ်ဗျ တကယ်၊ လျှင် မြန်လိုက်တာမှ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲကိုနေ တာ”

ဟု ပြောလေရာ၊ ဘေးမှနားထောင်နေကြသူများမှာ ပါးစပ် အဟောင်းသား မျက်လုံးအပြူးသား၊ အရက်ခွက်ကိုင်လျက် သား ရှိနေကြရ၏။

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပိန်ကောင်းတစ်ယောက်သာ ယုံရ ခက်၊ မယုံရအခက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မှာကလည်း အကြောင်း ခံရရှိပေသည်။

“မိုးကြီးပြာပိုင်လန်းဆိုတဲ့လူက ဒီနယ်ကမဟုတ်လို့ သူ့ အကြောင်းကို မင်းတို့မသိတာ၊ သူက ကောင်းကျူနယ်ဖက် မှာ ခေတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ မိုးကြီးမဲချိုင်းရှဲ လက်ရုံးပဲ”

“ဒါတော့ သူလဲ မသေခင်က ပြောသားပဲဗျ”
လုံအိချီက ဝင်ပြော၏။

“သူပြောတာက သာမန်ပဲတာ...။ သူ့ အစွမ်းအစကိုပြော တာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါက သူ့ အကြောင်းကို သိခဲ့ဘူးသေးတဲ့ လူပဲကွ။ ဟုတ်တယ်၊ ချိုင်ချိုင်းရှဲလက်ရုံးတစ်ယောက်လို့ ပြော နိုင်လောက်အောင်ကို ချိုင်ချိုင်းပညာမှာစော်တဲ့ သိုင်းအကျော် အမော်တစ်ယောက်ကွ၊ ဒီပဲမှာသူဟာ လီယင်းဟုန်လို ပန်းပဲ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ လတ်ချက်နဲ့ အညံ့ခံသွားရတယ် ဆိုတာ အတော်ကို အံ့စရာပဲ”

“အစ်ကိုကြီးပိန်ကောင်းကလဲဗျာ ကျုပ်တို့မြို့က လီယင်း ဟုန် အဘိုးအိုကို ယှဉ်ပြိုင်မတိုက်နိုင်လို့ပဲပေါ့၊ ရှင်းရှင်းလေး ကို ရှုပ်နေပြန်ပါပြီ”

အရက်သောက်နေသူ တစ်ယောက်က ဝင်ပြော၏။

“လီယင်းဟုန်ကို ကျုပ်တို့ကသာ ပန်းပဲ ဆရာ ကြီး တစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာပဲကိုဗျ။ သူက ထိမ်သီးသိုင်းဆရာ ကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်း က လီယင်းဟုန်ဟာ ဒီပန်းပဲအလုပ် လုပ်နေတာ”

စကားဝိုင်းမှာ ပိန်ကောင်း၊ လုံအိချီ၊ ဝမ်လီတို့သာမက တော့၊ ဝိုင်း၍နားထောင်နေကြသူများပါ ဝေဖန်ပြောဆိုနေ ကြသည်။ စကားသံများ လှိုင်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် လီယင်းဟုန်ဟာ တို့မြို့သားစစ်စစ်မဟုတ်ဘူးကွ၊ မြောက်ပိုင်းက ပြောင်းရွှေ့လာပြီး ဒီမှာအခြေချနေတာ၊ သူ့နောက်ကြောင်းကိုလဲ တို့တော့ဘာမှ သိကြရတာမဟုတ်ဘူး။ သူကလဲ သူ့နောက်ကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောပြတာမဟုတ်ဘူး”

ဟု အသက်(၅၀)ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလေသည်။

“တို့မြို့ကို သူ့ရောက်လာတာ သူ့မြေးနှစ်ယောက်တစ်သက်ပဲကွ၊ ဒီမြေးနှစ်ယောက်ကိုလဲ သိုင်းပညာ သင်ပေးတယ်လို့ မကြားမိဘူး”

ဟု ဝမ်လီက ဖြတ်ပြောသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် သူ့တပည့် ဟိုကွမ်းဂူ ပြောဖူးတဲ့ စကားပါပဲ၊ သူ့ဆရာ အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်ဟာ ပန်းပဲအလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်ရုံတင်မကဘူး အားလဲ အလွန်ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ငါးပိဿာလေးတဲ့ တူကြီးကို ဖက်ရွက်ကလေးလို သဘောထားပြီး ကိုင်တွယ်လုပ်ဆောင်တတ်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ ဒီစကားအရ စဉ်းစားစရာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

စကားဝိုင်းမှာ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာသဖြင့် အခြားအရက်စားပွဲများက လူများပင် ဝိုင်းရံလာသည်။

ပိန်ကောင်းလဲ စားသောက်ဆိုင် ငွေသိမ်းစားပွဲသို့ မပြန်နိုင်ပဲရှိသည်။ ငွေသိမ်းစားပွဲတွင် ပိန်ကောင်းမရှိလဲ ရသည်။

သူ့တူတစ်ယောက်က သူ့တာဝန်ကိုယူ၍ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ သူ့တူမှာ အခွင့်သင့်လျှင် ငွေစအချို့ကို ဝှက်ယူတတ်သည်ကိုကား ပိန်ကောင်းမသိမဟုတ် သိသည်။

သို့သော် ငွေစများများမလုပ်ဖူးသေး၍ ပိန်ကောင်း မမှုသေးပေ။

အပြင်တွင် အအေးခတ်များ လွှမ်းမိုးနေသည်။ နှစ်ပွင့်များမှာ တဖွဲဖွဲကျရောက်လျက်ရှိသည်။ ခုရက်အတောအတွင်း အအေးပိုနေသဖြင့် ပိန်ကောင်း စားသောက်ဆိုင်မှာ အခြေမကျနေဆဲ။

အရက်ကြိုက်သူများအတွက်ရော၊ အရက်မကြိုက်သူများအတွက်ပါ အနှေးခတ်မှာ လိုအပ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ထပြန်သူမရှိသလောက်ပင်။

“ဟုတ်ပြီ ဦးလေးချမ်းပြောသလိုဆိုရင် အများချည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ဓားပြဗိုလ် မိုးကြိုးပြာပိုင်လဲန်းဟာ ကျုပ်တို့မြို့သား ပန်းပဲဆရာကြီး လီယင်းဟုန်ရဲ့ အားကောင်းမောင်းသန် လက်ဝါးရိုက်ချက်အကွက်ကျကျ ထိသွားပုံရတယ်”

“ဟေ့ကောင် ချွန်သန်းပန်၊ မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ မင်းက သိုင်းပညာကိုဘယ်လောက်သိလို့ ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်လောက် အားကောင်းကောင်း သိုင်းပညာကိုမတတ်ဘဲ အဲဒီကောင်းတဲ့ အားတွေကို အသုံးချလို့ မရဘူးကွ”

ပိန်ကောင်းက ချွန်သန်းဖန်ဆိုသူလူရွယ်ကို လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်၏။

ပြီးတော့ တန်ချမ်းဖက် လှည့်ကြည့်၏။

“သူပြောတာဟုတ်တယ်”

ဟု တန်ချမ်းက ဝင်၍ထောက်ခံ၏။

ထိုအချိန် ဆိုင်ရှင် ပိန်ကောင်းအား သူ့တူကလာခေါ်၍ ပိန်ကောင်း ထသွားရလေသည်။

သို့သော် စကားပြောမှာ အဆက်မပြတ်သေးပေ။ အမျှင် တန်းနေသည်။

“မိလိဆိုရင် လီယင်းဟုန်ဟာ သိုင်းပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ထားပုံပေါ်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ဟာ တော်တော်ညံ့ သေးတဲ့လူတွေပဲ”

ဟု ပြောရင်း စကားဝိုင်းထဲဝင်လာသူကား အသက်(၂၀) ကျော်အရွယ်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ်ဟု ဆိုသော်လည်း အသက်(၃၀)လောက်ရှိမည်ဟု မှတ်ထင် ရလောက်အောင် အရပ်အမောင်းကောင်းသူ လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်လောက်၏။

သို့သော် သူကား ချီဖူမြို့ကလေးရှိ ကုန်သည်တစ်ဦး၏သား မာယွင်းဖြစ်သည်။

မာယွင်းမှာ ပန်းပဲဆရာကြီး လီယင်းဟုန်၏မြီး လီဟိုနှင့် ချစ်ကြိုက်နေသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

ပထမပိုင်းတွင် မာယွင်း၏မိဘများက ကုန်သည်များ ဖြစ်နေသဖြင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်လျက်ရှိနေသော ပန်းပဲ ဆရာတစ်ယောက်၏မြီး မိဘမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ဘဘော တူရန် ခက်နေပါသေးသည်။

နောက်မှ လီဟို၏ရုပ်ရည်ရူပကာမှာ ဆွေကောင်းမျိုး ကောင်းထဲက ဖြစ်နိုင်သည်ကတကြောင်း မာယွင်းမှာလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ ချစ်နေကြရသည်ကတကြောင်း တို့ကြောင့် သူတို့လူငယ်များ၏ချစ်ခြင်းကို လျစ်လျူရှုထား လိုက်လေတော့သည်။

မာယွင်းရောက်လာသည်ကို စကားဝိုင်းတွင်ရှိနေသူအားလုံး က သဘောကျသည်။

မာယွင်းကို ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသည်။

“ဘာညံ့တာလဲဟ၊ မင်းစကားကို မင်းရှင်းစမ်းပါဦး” ဟု လုံအိချီက ပြန်မေး၏။

မာယွင်းသည် ဖယ်ပေးသောထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ...

“ဆရာကြီး လီယင်းဟုန် သိုင်းပညာမတတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား တို့ ထင်နေတာကြောင့်ပေါ့ဗျ”

ဟု ပြောရာ...

ဝမ်လိက....

“ဘုံရယ်က...အဘိုးကြီးက သိုင်းပညာတတ်တယ် ဟုတ်လား”

ဟု တရားနိုးသူတစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုးနှင့် ဖြတ်မေးသည်။

ထိုင်ခုံကိုပင် ရွှေ့ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ညံ့တယ်ပြောတော့ မကြိုက်ဘူး၊ အခုကြည့်...”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို မာယွင်းက အရက်ခွက်ကိုကောက်ယူ၍ အရက်တစ်ခွက်သောက်ပြီး အမြီးဟင်းတစ်ဖတ်ကို တူဖြင့်ကောက်ယူစား၏။

“ဆရာကြီးလီယင်းဟုန် သိုင်းပညာတတ်တယ်လို့ မင်းဆိုလိုတာလား၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းကွာ”

တန်ချမ်းက ဝင်ထောက်၏။

မာယွင်းသည် အခုမှ ပိုမိုဝင့်ကြားသောအပြုံးကို ဆောင်ထားလိုက်လေသည်။

“ရှင်းတာမှ သိပ်ရှင်းတာပေါ့၊ ဆရာကြီးလီယင်းဟုန်၊ ကျွန်တော်တို့ကို သိုင်းပညာသင်ပေးနေတာ တစ်လကျော်ပြီပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးလား”

မာယွင်းပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အားလုံးဝေးဝိုင်သွား၏။

သူတို့မျက်နှာများမှာကား ပြဿနာတစ်ခု ရှင်းလင်းသွားသည့် အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းလာ၏။

“မင်းက တို့ကိုညံ့သေးတာပဲပြောရအောင် မင်းတို့ကို သူက သိုင်းသင်ပေးနေတာက ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ၊ တစ်လလောက်နဲ့တော့ တို့ကသိမှာတဲ့လားကွ၊ တော်တော်အသာစီးပြောချင်တဲ့အကောင်”

ဟု ပြောကာ လုံအိချီက သူ့စကားကို အစသတ်စဲ။ တန်ချမ်းက ပြဿနာတစ်ခုကို ထပ်တင်၏။

“မင်းတို့ကို အဘိုးကြီးက သိုင်းပညာသင်ပေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာ ဟုတ်မဟုတ်သိချင်လို့လား၊ ဒီမှာ ဦးလေးချမ်း၊ မိုးကြိုးပြာပိုင်လန်းလို သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို ဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်ကတည်းက ဆရာကြီးလီယင်းဟုန်ရဲ့ သိုင်းပညာအရည်အသွေးကိုသိဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ဟု မာယွင်းက တိတိပပပြော၏။

“မင်းတို့ဆိုတာကရော...”

တန်ချမ်းက ဝင်ထောက်ပြန်သည်။

မာယွင်းက....

“ဘာကိုမေးတာလဲ ဦးလေးချမ်း”

ဟု ပြောကာ အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူသောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဪ...မင်းရယ်၊ လီယင်းတောက်ရယ်၊ လီယိုးရယ်၊ မင်းတို့သုံးယောက်လုံးကို အဘိုးကြီးက သိုင်းပညာ သင်ပေးနေသလားလို့”

ထိုစကားကြောင့် အရက်မူးနေသူရော၊ အရက်မမူးသေးသူ
တွေပါ ပြုံးရောင်သန်းသွားကြသည်။

အကြောင်းမူကား ပန်းပဲဆရာကြီး လီယင်းဟုန်၏ မြေး
ကလေးနှစ်ယောက်အနက်၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ လီယင်းတောက်မှာ
ခပ်နွဲ့နွဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့နှင့် မည်သည့်အချိန်၌မဆို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်နှင့်မြဲခြား ပြုမူလှုပ်ရှားတတ်သောကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့် အချို့က လီယင်းတောက်ကို ယောက်ျား
လေးအနေနှင့် မဆက်ဆံကြ။ တွေ့လျှင် ပျော်စေပျက်စေ
တလက်စေ သဘောနှင့် နောက်ပြောင်ကြသည်သာ များ
သည်။

သည်လိုယောက်ျားလေးပီပီသသမရှိသော လီယင်းတောက်
လိုလူရွယ်တစ်ယောက်ပါ သိုင်းပညာကို သင်ကြားပေးလေ
သလား အတွေးနှင့် မေးနေခြင်းပင်။ ဒါကို မအယွင်းသိလိုက်
သည်။ သို့နှင့် အရက်ခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်ကာ...

“ယောက်ျားမဆန်တဲ့လူကို သိုင်းပညာသင်ပေးလို့ မရဘူး၊
လား ဘယ်သူပြောလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကမှ ကွယ်လွန်သွားတဲ့
ကျောက်ဖြူတောင် လက်ခြောက်ချောင်း လူဆိုးကြီးဟာ
မိန်းမရွာကြီးပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မာယွင်းက ပြောလိုက်သောအခါ၊ အားလုံးငြိမ်ကျ
သည်။

ထိုစဉ် စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပိန်ကောင်းပြန်ရောက်လာ
သည်။ မိန်ကောင်းက အမြီး ကြက်သားကြော် ပန်းကန်
ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ယူလာချပေးသည်။ အားလုံးလက်ခုပ်တီး၍

“ဒါမှ တို့များရဲ့အစ်ကို ပိန်ကောင်းက”
ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်ကြသည်။

ပိန်ကောင်း အခုလို သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်စုံတစ်ရာ ယူလာချ
ပေးပါက ၊ သည်ပစ္စည်းအတွက် ငွေပေးချေစရာမလိုကြောင်း
အားလုံး ကြိုတင်သိထားကြသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဟေ့...မာယွင်း မင်းစကားဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

ပိန်ကောင်းက မာယွင်းစကားကို ပြန်ဆက်စေ၏။ မာယွင်း
သည်၊ ပိန်ကောင်းအား အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့စကားကို
ပြန်စသည်။

“သိုင်းပညာကို ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ဘယ်လိုလူ
သင်သင် သင်လို့ရတယ်။ တော်တာ မတော်တာပဲ ခြားနား
တယ်၊ ဒါလဲ မခံချင်စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
ပြောတဲ့ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ လီယင်းတောက် မပါပါဘူး။
ကျွန်တော်နဲ့လီဟိုးနှစ်ယောက်ထဲပဲ၊ ဆရာကြီး လီယင်းဟုန်က
လီယင်းတောက်ကို သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖူးပါတယ်။
ဒါပေမယ့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့
သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
သူ့ကိုမသင်ပေးတာပါ”

“အေးကွာ...သူ့ မြေးနှစ်ယောက်ကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊
မြေးမိန်းကလေးကျတော့ သတ္တိဗျတ္တိ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး။
မြေးယောက်ျားလေးကျကမူ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ပျော့ပျော့
ညို့ညို့ ဖြစ်နေရသလဲ မသိပါဘူး”

ဟူသော စကားကို ပိန်ကောင်းက ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စကားဝိုင်းကား အခြားအကြောင်းအရာများသို့ ဆက်စပ် ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

မာယွင်းသည် အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်တတ်သူ ဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ရေချိန်ကိုက်သည်နှင့် သူတို့ ဝိုင်းမှ ထပြန်လာခဲ့သည်။

ပိန်ကောင်း စားသောက်ဆိုင်ကလေး အတွင်းတွင် နွေးနေ သော်လည်း အပြင်တွင် အေးလွန်း၏။ အရိုးများအထိ စိမ့် ဝင်၍အေးနေသည်။

လမ်းမများပေါ်တွင် နှင်းရည်များ စိုရွဲ၍ အချို့နေရာ များတွင် ပွက်ပေါက်နေသည်။

သည်လောက်အေးလွန်းတော့လည်း သောက်ခဲ့သောအရက် မှာ အမှူးပြေစ ပြုလာခဲ့လေသည်။

နှင်းပွင့် နှင်းမှုန်များကြားသို့ မာယွင်းတိုး၍ လျှောက်လာ ရင်း စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေသည့် အသံများကို သူသည် ကြားလာရ၏။ နှင်းပွင့်နှင်းမှုန်တွေ ဝေဆိုင်းနေသဖြင့် လူရိပ် လူခြေကို မမြင်ပဲရှိနေသည်။

မာယွင်းသည် လျှောက်လှမ်းလာရာမှ ဓေတ္တရပ်တန့်ကာ အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်သည်။

အရက်မှူးနေကြသူများ ဖြစ်ဟန်မတူ။ ပျော်ရွှင်မှုူးတူးနေ သည့် အသံများဖြစ်နေကြောင်းကိုကား မာယွင်းသိသည်။

နှစ်သစ်ကူးပွဲတွင် ကြားရတတ်သည့် အသံမျိုးဟု မာယွင်း မှတ်ချက်ချကာ စိတ်အေးသွား၏။ သို့နှင့် ဆက်လျှောက်လာ သည်။

လူငယ်ကိုးယောက် တွားခနဲတွေ့သဖြင့် မာယွင်းက ရပ် ကြည့်နေသည်။

လူငယ်များသည် သူတို့အနီးသို့ မာယွင်း ရောက်ရှိနေသည် ကို မသိကြ။ ဆက်သက်၍ ကခုန် အော်ဟစ်နေကြသည်။ အရူးများ၏ လှုပ်ရှားမှုမျိုးပါပေ။

သူတို့သည် လူငယ်တစ်ယောက်ကို ရင်ဘတ်တွင် ကြိုးချည်၍ ထိုကြိုးစကိုနောက်မှ လူငယ်တစ်ယောက်ကဆွဲကာ မြင်းမောင်း သလို မောင်းနေကြခြင်းပင်။

သူတို့ဘယ်သူဆိုတာကို မာယွင်းသိရှိလိုက်ပါသည်။ လူငယ် ရှစ်ယောက်မှာ ချီဖူမြို့ကလေး၏ အနောက်ပိုင်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဟိုချူးဆန်၏သား ဟိုမင်းဝှာတို့လူစုဖြစ်သည်။

ရှေ့တွင် မြင်းလို ပြေးနေရသူမှာကား အခြားသူမဟုတ်။ မာယွင်း၏ချစ်သူ လီဟိုး၏အစ်ကို လီယင်းတောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မာယွင်း ဒေါသထွက်သွား၏။ သို့နှင့် ရှေ့သို့အမီပြေးသွားကာလှမ်းပြော၏။

“ဟိုမင်းဝှာ မင်းတို့သူ့ကို ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

မာယွင်းသည် ဟိုမင်းဝှာနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်ရုံမက၊
ကျောင်းနေဘက်များလည်းဖြစ်သည်။

သူတို့နေခဲ့သော ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးမှာ သူတို့မိဘ
များ၏ ဆရာရင်းများဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မာယွင်းက ဤမတရားမှုကို မလိုလား။ ပြတ်ပြတ်
သားသား ဝင်ရပ်၏။

“လီယင်းတောက်ကို ပညာပေးနေတာပါကွာ”

ဟိုမင်းဝှာက ဤသို့ ပြောလိုက်သောအခါ၊ ကျန်လူငယ်
များက ဟိုမင်းဝှာကို ထောက်ခံသည်သဘောနှင့် ရယ်မောလိုက်
ကြသည်။

ဆောင်းချမ်းညတွင် ရယ်မောသံများ လွင့်မျောသွားလေ
သည်။

“ဟိုမင်းဝှာ မင်းဒီလိုစကား မပြောစေချင်ဘူး”

“ဘာလဲကွ မင်းက မင်းကောင်မလေးရဲ့အစ်ကို လူစွမ်း
ကောင်းကြီးကို အခုလို နောက်ကြ ပြောင်ကြလို့ ခိတ်ဆိုး
တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“လီဟိုးနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ခုကိစ္စက လီယင်းတောက်ကိုစွဲ
ဒီနေရာမှာ လီယင်းတောက်မဟုတ်လဲ ငါအခုလို တွေ့လို့က
တော့ အခုလိုပြောရမှာပဲ”

“လူပျော့လူညံ့ တစ်ယောက်ကို ကြည့်လို့ မရလို့ တို့က
ပညာပေးတဲ့အနေနဲ့ အခုလိုလုပ်တာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျေးဇူး
တင်ဖို့တောင် ကောင်းပါသေးတယ်”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဟိုမင်းဝှာဆို တို့တွေ စစ်မြို့ထဲသားချင်း
ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သောအခါ၊ ဟိုမင်းဝှာက မာယွင်း
ကို သတိထားလိုက်သည်။ မာယွင်းက သိုင်းကွက်နင်း၍ ရပ်
နေပြီ မဟုတ်လား။

မာယွင်း အခုတလော သိုင်းပညာတွေ သင်ကြားနေ
ကြောင်း ဟိုမင်းဝှာကြားထားပြီးဖြစ်သည်။

သူက သိုင်းတတ်သူမဟုတ်၊ သည်တော့ သည်နေရာမှာ
တိုက်ခိုက်လျှင် သူသည် သူ့လူများနှင့် ခုခံ တိုက်ခိုက်သည်ဖြစ်
စေ အနိုင်ရမည်မထင်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာချိုသွေးကာ....
“အေး...တို့ကလဲ ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး သူ့လက်ထဲကကြိုးစကို သူ့ရှေ့က လူငယ်
ထံ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်လား....

“လီယင်းတောက်ကို ကြိုးဖြေလွှတ်လိုက်ပါကွာ”

ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်ကာ၊ သူတို့လည်း မာယွင်းကို
နှုတ်ဆက်ပြီး ကသုတ်ကရက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မာယွင်းသည် လီယင်းတောက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ အတော်
အံ့အား သင့်သွားရပြန်သည်။ (အဘယ်ကြောင့်မူ) လီယင်း
တောက်အား မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အဝတ်အစားများ
ကို ဝတ်ဆင်ပေးထားသောကြောင့် ပါပေ။

“ဖြစ်မှဖြစ်ပေါ့လေ လိယင်းတောက်ရယ်၊ ဒီလိုပုံမျိုးကို မင်းအဘိုးသာတွေ့လို့ ကတော့ အဘိုးကြီး ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးလိုက်မှလဲ မသိဘူး”

“ငါ့ကို ဟိုမင်းဝံ့တို့လူစုက အတင်းဝတ်ပေးကြတာကွ။ တောင်းပန်လို့ ကို မရဘူး”

“ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ ဒီအပြုအမူဟာ တောင်းပန်ရမယ် အပြုအမူမဟုတ်ဘူး။ သူ့သေကိုယ်သေ ချရမှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ခေါင်းကွဲနေမှအခက်၊ သူတို့က လူတွေ အများကြီး၊ ငါက တစ်ယောက်တည်းဟာ”

လိယင်းတောက်စကားကို ကြားသောအခါ၊ မာယွင်းက လိယင်းတောက်ကို အသေအချာကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ လိုက်လေသည်။

“ကဲ...ကဲ...အေးတယ် ပြန်ကြစို့”

နှင်းပွင့်များက ကြွနေကြဆဲပင်။

အခန်း (၄)

“ဒိုး....”

ငါးပိဿာအလေးချိန်စီးသောတူကြီးကို အထက်သို့မြှောက် ပင့်ပြီးနောက်၊ အားအပြည့်ထပ်ဆောင်း၍ ပေတုံးပေါ် ထုချ လိုက်သော တူရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လှ၏။

ပန်းပဲဖိုအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်ကလေးများပင်လျှင် လှုပ် ခါ၍သွားသည်။

ဟိုကွမ်းဝူသည် အလျားလိုက် တုံးလုံးလဲ့ထားသော ဝါး ဘိုးဝါး လေဖားဖိုကြီးကို လေထိုးပေးနေရာမှ အထိတ်တလှန့် ပြင်သွားသည်။

လေဖားဖိုကြီးကို လေထိုးဖို့ မေ့သွားသည်။ ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့်သူသည် အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်၏ မျက်နှာကို စူးစူး
စိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန် အမျက်ဒေါသများ ထွက်နေသည်ကို
ဟိုကွမ်းဝူ တွေ့မြင်လိုက်၏။

သူ့ဆရာ အခုလို အမျက်ဒေါသထွက်ပုံမျိုးကို သူမတွေ့ဘူး
သဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့နေရမလိုလို၊ ထပြေးရမလိုလို ဖြစ်နေရပြန်သည်။

တော်ပေသေးသည် သူ့ဆရာလီယင်းဟုန်သည် သူ့လက်
ထဲတွင်ရှိနေသော တူကြီးကို မြေကြီးပေါ်ပစ်ချပြီး ပန်းပဲဖို
တဲအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သည်တော့မှ ဟိုကွမ်းဝူက အသက်ရဲရဲရှူဝံ့တော့သည်။

သည်မှာ ဟိုကွမ်းဝူက သူ့နောက်မှ ခြေသံကြား၍ လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ လီဟိုးကိုတွေ့လာ၏။

လီဟိုးသည် ခုမှ အသက်(၁၆)နှစ်ရှိမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
သူမသည် ပင်ကိုယ်အလှချည်အလှသွေးကြွကာ၊ အရွယ်၏
အလှကြက်သရေက သူမ၏အလှသရုပ်ကို အဖက်ဖက်မှ ဖော်
ကြူးနေလေသည်။

သူမဝတ်ထားသော အဖြူရောင် ပိုးအင်္ကျီကလေးအောက်
မှ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်တို့က ယောက်ျားတွေကို ဖမ်းစားနိုင်သည့်
စွမ်းအင်များဖြင့် ပြည့်ဝလာပြီဟု မှတ်ယူနိုင်ပေပြီ။

ဟိုကွမ်းဝူကတော့ သည်ကောင်မာလှနှင့် ကောင်လေးကို
သူ့ဆရာ ပန်းပဲဆရာကြီးလီယင်းဟုန်၏ မြေးများဖြစ်နေသည့်
အလျှောက် သားသမီးတွေလို သဘောထားသည်။

မြေးတွေဟုလည်း မှတ်ယူသည်။ သူ့လက်ပေါ်ကြီးလာ
ကြသော ကလေးများမဟုတ်ပါလား။

အမှန်စင်စစ်တော့ ဟိုကွမ်းဝူလည်း ချီဖူမြို့သားတစ်ယောက်
မဟုတ်။

ဤနယ်သားလည်း မဟုတ်ခဲ့။

ချီဖူမြို့ကလေးသို့ လီယင်းဟုန်စတင်ရောက်လာကတည်းက
လီယင်းဟုန်နှင့်အတူ ပါလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဟိုကွမ်းဝူသည် အတွေးရခက်နေသည့်အခိုက် လီဟိုးရောက်
လာသဖြင့် ကအားတက်လာ၏။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်
သည်။

လီဟိုး၏မျက်နှာသည်လည်း မရွှင်ပြဟု ဟိုကွမ်းဝူ သတိ
ထားလိုက်မိသည်။

လီဟိုးသည် ဟိုကွမ်းဝူအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာ
သည်။

ဟိုကွမ်းဝူရွေ့အရောက်တွင် ရပ်လိုက်ကာ...

“အဘိုးအခုလောက် ဒေါသထွက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မမထင်
ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ မာယွင်းက အဘိုးကို မပြောပါနဲ့လို့
အတန်တန်မှာထားတဲ့စကားကို သိလျက်နဲ့ ပြောလိုက်မိတာ
ပါ။”

ဟု အသံတိမ်ကလေးနှင့်ပြော၏။

သည်အထိ ဟိုကွမ်းဝူမှာ လီဟိုးပြောနေသည့် စကားကို
လိပ်ပတ်မလည်ပဲ ရှိနေသည်။

“နင်က ဆရာကြီးကို ဘာအကြောင်းတွေ သွားပြောလိုက်လို့လဲ၊ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အရင်မပြောတာလဲ”

“ဘာအကြောင်း ဖြစ်ရမှာလဲ၊ အစ်ကို့ အကြောင်းပဲပေါ့”

“လိယင်းတောက်အကြောင်း ဟုတ်သလား၊ ဒီကောင်က ဘာတွေဖြစ်ပြန်တာလဲ၊ ကဲ...ကဲ...ငါ့ကို အခုပြောပြစမ်းပါဦး”

“အစ်ကို ဘာဖြစ်ရမှာလဲဦးလေးရယ်၊ မနေ့က မြို့အနောက်ပိုင်းမှာ ဟိုမင်းဝှာတို့လူစုနဲ့တွေ့ပြီး အစော်ကားခံလိုက်ရတယ်တဲ့လေ”

ဟု အစချီကာ လီဟိုင်းက သူ့အား သူ့ချစ်သူမာယွင်း ပြောပြထားတာမှန်သမျှ သူ့အစ်ကိုလိယင်းတောက်နှင့် ဟိုမင်းဝှာတို့နှင့် ပတ်သက်သောအဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို သူ့ဦးလေး ဟိုကွမ်းဝှာအား ပြောပြလိုက်သည်။

လီဟိုင်း၏စကားအဆုံးတွင် ဟိုကွမ်းဝှာက မျက်နှာကြီးရှါ့ရှါ့ မဲ့မဲ့ လုပ်လေတော့သည်။

“မာယွင်းပြောထားတာမှန်သားပဲ၊ နင်ကကဲပြီးဒီအကြောင်း ဆရာကြီးကို ဘာလို့ သွားပြောရတာလဲ၊ သူ ဒီအကြောင်းကို သိသိချင်း အခုလောက်ခံစားရပုံမပေါ်ဘူး၊ အခုမှတဖြည်းဖြည်း ခံစားပြီး ထပေါက်ကွဲတာ”

“ဟုတ်တယ်ဦးလေးရှဲ့၊ ကျွန်မလဲ ဒီအကြောင်း မနေ့က ပြောပြခဲ့တာအကောင်း၊ အခုမှ တယ်နယ်ကြောင့်လာပြီး ပေါက်ကွဲရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဘူး”

လီဟိုင်းက ခပ်ညည်းညည်းကလေး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့... လီဟိုင်းရှဲ့၊ နင်လဲ နင့်အဘိုးအကြောင်းကို သိသားနဲ့၊ နင့်အဘိုးက သူ့ကို အတော်မျှော်လင့်ချက်ထားခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ကျားကျားယားယားနေဖို့ ဆုံးမခဲ့တာလဲ တို့မျက်မြင်ပဲလေ”

“ခက်တာပဲဦးလေးရယ်၊ အစ်ကိုကလဲတစ်မျိုးပဲ၊ အမှန်တော့ ကျွန်မ အစ်ကို့ အကြောင်းကိုသိတယ်”

“ဘာသိတာလဲ၊ မိန်းကလေးလို ပျော့ပျော့လေးနေဖတ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို အစ်ကို့ကို အများကထင်နေကြတာ၊ အစ်ကိုက သူ့တစ်ယောက်ထဲ အေးအေးလူလူနေတတ်တာ၊ ကဗျာလေးတွေ ရေးနေရရင် အစ်ကိုဟာ ကျေနပ်သလို ပန်းချီကားသေးတွေ ဆွဲနေရရင် ပဲ အစ်ကိုက ကျေနပ်နေတာ၊ အစ်ကိုက အဲဒီလိုနေချင်နေတာ၊ ဦးလေးလဲသိပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာ၊ နင့်အဘိုးက သူ့ကို အနုပညာ သမားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာမှမဟုတ်ဘာ၊ နင့်အဘိုးက နင်တို့နှစ်ယောက်ကို တကယ် ဓားသမား အကျော်အမော်ကြီးတွေ ဖြစ်ချင်နေတာကလား”

“ခက်တယ်၊ ဦးလေးကိုယ်၌က သဘောမပေါက်တာ၊ ဦးလေးလဲ အဘိုးလိုပဲ”

သည်မှာ ဟိုကွမ်းဝှာက....

“မဟုတ်ဘူးလိဟို၊ နင်တို့အဘိုးအကြောင်းကို နင်တို့ အကုန်မသိသေးပါဘူး”

ဟုပြောကာ မီးဖိုထဲက မီးကျိခဲတွေကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ သည်။

မီးကျိခဲများအတွင်းတွင် သံပြားနှစ်ချောင်းသည် ပန်းနု ရောင် အသွေးဖြင့်နီရဲနေ၏။

ထိုသံချောင်းများကို ဟိုကွမ်းဝူက မီးညှပ်ကြီးတစ်ခုဖြင့် ညှပ်၍ ဆွဲထုတ်နေသည်။

သူ့ဆရာကြီးမရှိသေး၍ လိုပင်န်းကို ခေတ္တရပ်နားထားဟန် တူသည်ဟု လိဟိုးတေးမိ၏။

ဟိုကွမ်းဝူအကြောင်းကို လိဟိုး ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူသည် လိဟိုးတို့အဘိုးနှင့် မည်သို့မျှ သွေးတော်စပ်ခြင်းမရှိ ဘဲ အတူနေလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

အဘိုး၏အကြောင်းကို သူကသိနေသလို၊ သူ့အကြောင်း ကိုလည်း အဘိုးက ကောင်းကောင်းသိနေသည်။

ဟိုကွမ်းဝူနှင့် အဘိုးတို့နှစ်ယောက် အခုလို ပေါင်းသင်း၍ ရနေသည်မှာ တူညီသောအချက် တစ်ချက်ကြောင့်ဟုလည်း မှတ်ယူနိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ထောင်ပြုဖူးသူများဖြစ်ကြပြီး၊ နှစ်ယောက်လုံး သားသမီးမရမီ ဇနီးများသေဆုံးခဲ့ကြခြင်းပင်။

သည့်အချက်ကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက် နားလည်သဘောပေါက်နေသည်ဟု လိဟိုးကတော့ တွက်ထား သည်။

“ဦးလေး၊ ခုတလော အဘိုးနဲ့ဦးလေး ပန်းပဲဖိုထဲက ထွက် တယ်ကို မရှိဘူး။ တမင်းစားဖို့တောင် မနည်းခေါ်ရတယ်၊ ဦးလေးတို့ ဘာပစ္စည်းတွေ အပ်ထည်ကျနေလို့လဲ”

လိဟိုးက ဟိုကွမ်းဝူကို မေးနေသည်။ ဟိုကွမ်းဝူသည် သူ၏ ရှည်လျားသောဆံပင်များကို စုစည်းချည်နှောင်ရင်း ပြုံး၍ ကြည့်နေလေသည်။

အဖြေတစ်ခုခုပေးသင့်ပါလျက် သူက မည်သည့်အဖြေကိုမှ မပေးဘဲ လိဟိုးကိုသာ ပြုံး၍ ကြည့်မိကြည့်နေသည်။

“ပြောပြပါဦး ဦးလေးရှဲ့”

လိဟိုးကသိလို၍ ထပ်မေး၏။

“သိချင်လို့လား”

“ဟာ...ဦးလေးကလဲ ကျွန်မကမသိချင်ဘဲ မေးပါ့မလား၊ သိချင်လို့ မေးတာပဲပေါ့”

“ဦးလေးတို့ အခုလုပ်နေတဲ့ပစ္စည်းကိုသိချင်ရင် လိဟိုး အဘိုးသာ မေးကြည့်၊ ငါ့ကိုလာမမေးနဲ့၊ ငါ့မှာ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ နင်တို့အဘိုးက ငါ့ကိုမှာထား တယ်၊ ဘယ်သူ့မှမပြောရဘူးတဲ့ သိရဲလား”

သည်အဘိုးကြီးဟိုကွမ်းဝူက သူ့ကိုဘယ်လိုမေးမေး ပြော မည့်ပုံ မဟုတ်ကြောင်း လိဟိုးသိလိုက်သည်။

“အင်းလေ...ဒါဖြင့်လဲ အဘိုးကိုပဲ မေးကြည့်ရမှာပဲပေါ့”

“အေး...မေးမေး၊ အခုတော့ သွားမမေးနဲ့၊ နင့်အစ်ကို လီယင်းတောက်နဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“အင်းပေါ့၊ ဦးလေးကလဲ ကျွန်မကို ခုထိ ကလေးလေးများ မှတ်နေသလား မသိဘူး”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးဟိုကွမ်းဝှက် ပြုံး၍ကြည့်နေလေသည်။ လီဟိုးသည်လည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ပန်းပဲဖိုတ်အဖွင့် မှ အမြန်ထွက်လာခဲ့၏။

သည်မှာ သူမသည် သူမချစ်သူ မာယွင်းကိုဟောလာရလေ၏။

ချစ်ရသူကို တွေ့လာရပြီဆိုတော့လည်း ကြည်နူးမှုအပေါင်း က ရင်မှာလာရောက် ပေါင်းစည်းမိသည်ဟုသူမအထင် ရောက် ရပြန်ပါသည်။

“မာယွင်း”

ဟု သူမနှုတ်ဖျားမှ အမှတ်မထင်ရေရွတ်ရင်း မာယွင်းအနီး သို့ ပြေးလျှောက်ကလေး လျှောက်သွားလေသည်။

မာယွင်းက စောင့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဆီးကြို၍ သူမ၏ လက်ကလေးတွေကို ဖမ်းဆီးချုပ်ကိုင်၏။

“ခရီးရောက်မဆိုက် လီဟိုးကိုမေးရဦးမယ်၊ မင်းအစ်ကို အကြောင်း အဘိုးကို မင်းပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

မာယွင်းက မေးလေသည်။

“အင်း...”

လီဟိုးက မျက်လွှာကလေးချ၍ ဖြေ၏။

“အဘိုးနဲ့အစ်ကို တွေခွဲပြီးပြီ၊ သူ့အတော် စိတ်ထိခိုက်နေပုံ ရတယ်လီဟိုး၊ အစ်ကိုလီဟိုးကို ပြောထားသားပဲကွယ်၊ လီယင်း တောက်နဲ့ ဟိုမင်းဝှာတို့အကြောင်း သွားမပြောပါနဲ့လို့၊ လီဟိုး က သွားပြောလိုက်တာပဲကို”

လီဟိုးက ခုမှ မျက်နှာကလေး မော်လာသည်။

“ကျွန်မ အဲဒီအကြောင်းပြောပြတုန်းက အဘိုး ဘာမှ မပြောဘူး။ စိတ်ထိခိုက်တဲ့အရိပ်အယောင်လဲ မရှိခဲ့ဘူး။ အခုမှ အဘိုး စိတ်ထိခိုက်နေတာ”

“လီဟိုးထင်လို့ပေါ့၊ အဘိုးဟာ လီဟိုးအစ်ကို လီယင်း တောက် စိတ်ဓာတ်နူးညံ့တဲ့အကြောင်း သိလိုက်ကတည်းက စိတ် ထိခိုက်နေတာ၊ လီဟိုးမသိစေချင်လို့ သူဟန်ဆောင်နေတာ”

“ဟုတ်မယ်၊ အစ်ကို”

“ကဲ...လာ...လီဟိုး၊ ကမ်းနားဘက်လျှောက်ကြရအောင် အစ်ကိုလီဟိုးကို ဖြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဒီမှာ ပြောလို့ မရဘူးလား”

“ရတော့ရပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပြောချင်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့်နေဦး၊ ကျွန်မအဘိုးကို သွေးပြောလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ခဏလေး”

မာယွင်း ခေါင်းညိတ်ပြနေစဉ်၊ လီဟိုးသည် သူတို့အိမ်ဘက်
သို့ ပြေးထွက်သွား၏။

မာယွင်းက လီဟိုးနောက်ကြောကို ဝေးကြည့်ရင်း ကျန်နေ
ရစ်လေ၏။

သည်နေ့ကကျန်စိမြစ်ရေသည် ဆည်းဆာရိပ်တွင် တသွင်သွင်
စီးဆင်းလျက် သဘာဝအလှကို ဆောင်နေ၏။

အနောက်ဘက် ကောင်းကင်တစ်ခုတွင် လီမွှော်ရောင်နှင့်
ပန်းနုရောင်တို့သည် သစ်ရွက်များရောယှက်သလို ရောယှက်ကာ
အရောချင်း အားမြိုင်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။

ကြည့်မြင်သူများ၏ စိတ်အနေပေ၍ တွင်တည်မိ၍ မြစ်ပေါ်
စေမည့် တိမ်ရိပ်သဏ္ဍာန်များကား မျိုးစုံလှပါသည်။

ချစ်သူများအတွက် အလှနတ်သမီးကလေးများ ပန်းပေါင်း
စုံအောင်၌ ကခုန်မြူးတူးနေသည်ဟု မှတ်ယူနိုင်ပါ၏။

စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူများအဖို့ကား ရောမရဲတိုက်ကြီးတွေ၊
အကောပဏီစစ်တပ်ကြီးတွေ၊ တောတွေတောင်တွေ၊ ရေတံခွန်
စိမ့်စမ်းတွေ ဘာမဆို တွေးယူခံစားနိုင်ပါသည်။

ကျန်စိမြစ်ရေက တသွင်သွင်...

လှေ၊ သမ္ဗန်၊ ရွက်လှေကြီးများကလည်း တသွင်သွင်
စီးဆင်းနေသော ကျန်စိမြစ်ရေ လှိုင်းဝယ်ကံများပေ၍ တွင်
စုန်ကာဆန်ကာ သွားလာနေကြ၏။

ဟိုအဝေးက လှေသမ္ဗန် ရွက်လှေကြီးများမှာ ဝိုးတဝါး
ဖြစ်နေသော်လည်း သည်အနီးက လှေသမ္ဗန် ရွက်လှေကြီး
များက ထင်ထင်ရှားရှား။

လှော်ခတ်လှုပ်ရှားနေကြသော ရေလှုပ်သားများကိုပင်
လှမ်းမြင်နေရ၏။

“ပြောလေ...ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောရာရှိတယ်ဆိုလို့
ဒီက လိုက်လာတာ”

လီဟိုးစကားသံက ဆည်းဆာလေညှင်းနှင့်အတူ လွင့်မျော
သွားလေသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ ကိုယ် ချစ်သူနဲ့ အခုလိုအတူသွား အတူလာ
နေရတဲ့ အချိန်မျိုးဟာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲ”
မာယွင်းက စကားစရုံရှိပါသေးသည်။

လီဟိုးက ဝင်လှပြော၏။

“ကြည့်...သူကလီဟိုးကို သက်သက် ညှာခေါ်လာတာ၊
လီဟိုးက တကယ်လားလို့ သွားတော့ လီဟိုးပြန်တော့မယ်”
ဟု လီဟိုးက ပြောကာ လမ်းအတူလျှောက်နေရာမှ ရပ်တန့်
လိုက်၏။

ပြန်ကား မပြန်သေး။

ချစ်သူချင်း သည်လို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်
ကောက်ဟန် စိတ်ဆိုးဟန်လှုပ်ရသည်မှာ ကြည်နူးစရာတစ်ခုတူ
သူတို့လည်း သိထားကြလေသည်။

သည်မှာ မာယွင်းက လီဟိုး၏လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်
ကိုင်ထားလိုက်သည်။

မပြန်စေလိုသော သဘောပါပေ။

လီဟိုးကလည်း အခုချက်ချင်း ပြန်မည်စိတ်မကူး။ ချစ်သူကို
ဟန်ချေးပြလိုက်ခြင်းသာ။

“နေပါဦး၊ မပြန်ပါနဲ့ဦးလီဟိုးရယ်၊ အစ်ကိုက သီဟိုးကို
ပျော်စေပျက်စေ ကလက်စေပြောတာပါ။ တကယ်ပြောစရာရှိ
လို့ပါ”

“ဘာလဲ...အစ်ကိုတို့မိဘတွေက ကျွန်မတို့လို မိဘမဲ့သား
သမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေတာကို မကြိုက်တော့ဘူး၊ မဆက်ဆံရ
တော့ဘူးဆိုတဲ့စကားတွေ ပြောလိုက်ပြီလား”

“လီဟိုးကလဲ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီ။
အစ်ကို့မိဘတွေက အဲဒီစကားမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မပြော
ပါဘူး”

မာယွင်းစံကားကြောင့် လီဟိုးသည် သူပြောလိုက်မိသော
စကားမှာ လွန်သွားကြောင်း သတိထားလိုက်မိလေသည်။

သို့သော် ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ရပ်နေရာမှ ဆက်၍
လျှောက်လာကြသည်။

ကျန်စီမြစ်ကမ်းနားတွင် သူတို့လို လမ်းလျှောက်သူမရှိ။

သဲသောင်ပြင်အထက်တွင် လေညှင်းနုသည် ကြမ်းကြမ်း
လေး တိုက်ခတ်လာတတ်သလို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ထူနေ့ရုရု
လေးလည်း တိုက်ခတ်နေတတ်၏။

အခုတော့ ခပ်အေးအေး ခပ်လေးလေး။

“ဪ... ပြောစရာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ လုံအိချီက
အစ်ကို့ကိုပြောနေလို့ပါ။ သူလဲ အစ်ကိုတို့နဲ့အတူတူ သိုင်း
ပညာ သင်ပါရစေတဲ့၊ အဘိုးသိုင်းပညာ တတ်နေတာကို
လက်တွေ့မျက်ဝါးတင်ထင် မြင်လိုက်ရကတည်းက သူဟာ
အဘိုးရဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာကို သိပ်သင်ချင်နေတယ်လို့
ပြောတယ်”

“အစ်ကိုပြောတော့ လုံအိချီလဲ သိုင်းပညာတတ်တယ်
ဆို”

“သူတတ်ထားတဲ့သိုင်းပညာက သာမန်အဆင့်လောက်ရှိတဲ့
သိုင်းပညာပါ။ ဒါကြောင့်လဲ အဘိုးတတ်ထားတဲ့ အဆင့်မြင့်
သိုင်းပညာကို သူက သင်ယူချင်တယ်လို့ ပြောနေတာပဲပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုပြောသလို ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ အစ်ကို
ကို အဘိုးက သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်စီစဉ်တုန်းက အစ်ကို့ဆီ
က ကတိတွေ ယူခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

လီဟိုးပြောလိုက်တော့မှ မာယွင်းလည်း သူ့သိုင်းပညာ
သင်ယူမည်ပြုစဉ်ကအဖြစ်ကို သတိရသည်။

အဘိုးလီထင်းဟုန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်သမား။ မာယွင်းကို
ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မေးခဲ့သည်။

“အေး... ငါက ငါ့မြေးလီဟိုးနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းကို
သိုင်းပညာသင်ပေးရမယ် လူတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ငါလိုချင်တဲ့ကတိစကားကိုတော့ မင်းဆီက တောင်၊
ရလိမ့်မယ်၊ ငါတောင်းတဲ့ကတိစကားကို မင်းအနေနဲ့ မပေးနိုင်
ဘူးဆိုရင်တော့ ငါမင်းကို သိုင်းပညာသင်မပေးနိုင်ဘူးကွယ်၊
ငါက ရှင်းရှင်းပဲပြောထားတာ”

ဤသို့သောစကားကို ပြောလာစဉ်က မာယွင်းရင်မှာ တ
လှုပ်လှုပ်။

အဘိုးလီယင်းဟုန် မျက်နှာကလည်း ခါတိုင်းနှင့်မတူ။
တင်းမာလွန်းသည်ဟု မာယွင်းထင်နေသည်။

သူ့ဘယ်လို ကတိစကားတွေတောင်းမှာလဲ၊ သူတောင်းသော
ကတိကို ပေးနိုင်လျှင်တော်ရဲ့။ မကေးနိုင်လျှင်အခက်ဟု မာယွင်း၊
တွေ့တော့ ပူပင်သောကရောက်နေရသည်။

“အေး...ငါလိုချင်တဲ့ ကတိစကားကတော့ မကြာမီ ပေါ်
ပေါက်လာမယ် မတရားမှုကို အသက်ပေးပြီး တိုက်ခိုက်ပါ့မယ်
ဆိုတဲ့ ကတိစကားပဲ”

ဟု ပြောလာသော လီယင်းဟုန်အဘိုးအို၏စကားက ခပ်
ဆန်းဆန်းမို့ မာယွင်းတော့သွား၏။

“မကြာမီ ပေါ်ပေါက်လာမယ် မတရားမှုဆိုတဲ့စကားကို
မင်းနားမလည်ဘူးမဟုတ်လား၊ နားလည်ရုံမလိုဘူး၊ မတရား
မှုဆိုတာ မတရားမှုပဲ၊ မတရားမှုဆိုရင် ဘယ်လိုမတရားမှုမျိုးပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အသက်ပေးတိုက်ခိုက်ပါ့မယ်လို့ ခံယူလဲ ပြီးတာပါပဲ”

သည်တော့မှ မာယွင်း နားရှင်းသွားလေသည်။ မာယွင်းက
လည်း ပြတ်သည်။

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန် တောင်းသောကတိစကားကို ရဲရဲဝံ့
ပေးခဲ့သည်။

မာယွင်းလို လုံအိချီကရော လုပ်ဆောင်နိုင်မည်လား။
မကြာမီ ပေါ်ပေါက်လာမည့် မတရားမှုဆိုတာဘာလဲ၊ ဘာကို
ဆိုလိုတာလဲ၊ စသည်ဖြင့် မေးမြန်းနေလျှင်ကား သူ့သင်ယူလို
သော အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာကို ရမည်မထင်။

“အစ်ကို...အဘိုးကိုပေးခဲ့တဲ့ ကတိစကားမျိုး လုံအိချီက
ပေးနိုင်မှာတဲ့လား”

လီဟိုးက မေးနေသည်။

“ပေးနိုင်တဲ့တိုင်အောင် အဘိုးကရော သူ့ပညာတွေကို
အစ်ကိုတို့နဲ့ တန်းတူသင်ပေးမယ်မထင်ဘူးအစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကို ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး၊ အဘိုးနဲ့
ပတ်သက်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာကိုပဲ စကားအဖြစ်
ပြောရတာပါ။ တကယ်တော့ အဘိုးဟာ တစ်မျိုးပဲ၊ ကျွန်မ
အတွက် တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူကြီး
တစ်ယောက်ပါပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆည်းဆာရိပ်မှ လွန်မြောက်လာ
သည်ကို သူတို့နှစ်ယောက် သတိမထားလိုက်မိပေ။

စောစောပိုင်းက လိမ္မော်ရောင်တွေ ပန်းနုရောင်တွေအား
လုံး မှောင်ထနေလေပြီ။ ကျန်စိမြစ်ရေသည်ပင် မလင်းလက်
နိုင်တော့။

လှိုင်းဂယက်ကလေးတွေ ကမ်းစပ်သို့ပြေးဝင်ရိုက်ခတ်နေ
ရာမှ အသံကလေးတွေသာရှိနေသည်။

အအေးခတ်ကား နှင်းပွင့် နှင်းမှုန်ကလေးများနှင့်အတူ
ရောက်ရှိလာလေ၏။

“အေး...လာပြီ လီဟိုး”

“ပြန်ကြစို့လေ”

လီဟိုးက ပြန်ဖို့သတိပေး၏။

အပြန်လမ်းတွင် စကားနည်းသွား၏။

အတန်ကြာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်လှမ်းလာနေ
သည်။

အတွေးစတွေကတော့ ကိုယ်စီမှာရှိကြပါသည်။

“လီယင်းတောက်တစ်ယောက်လဲ မှတွေ့ပါလား”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မာယွင်းက ပြန်လည်
လှုပ်ရှားစေ၏။

“အစ်ကို အိမ်ကထွက်သွားတာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ၊ ဟိုနေ့က
အဘိုးသူ့ကို ဆူလို့လေ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ၊ အစ်ကို့ကို ဘာလို့
မပြောတာလဲ”

“ဒါမျိုးက ကျွန်မတို့မိသားစုအဖို့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုလို
ဖြစ်နေပြီအစ်ကို၊ အဘိုးက အစ်ကို့လို ယောက်ျားဆန်ဆန်
ဖြစ်ချင်တယ်၊ အစ်ကိုကလဲ ခပ်ပျော့ပျော့။ ဒီအထဲ သူများ
တွေက အစ်ကို့ကို စလားစရဲ့၊ နောက်လားနောက်ရဲ့၊ အဲဒီ
အခါ အဘိုးက အစ်ကို့ကိုဆူ၊ အစ်ကိုက အိမ်ကထွက်သွား၊
နောက် အဘိုးစိတ်ပြေလောက်တဲ့အခါ အစ်ကိုဟာ အိမ်ပြန်
ရောက်၊ ဒါမျိုးက ရိုးသလောက်ရှိနေပြီပဲ”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ မာယွင်းကပြုံးသည်။ ခေါင်း
တညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မင်းအစ်ကို လီယင်းစတောက်ဟာ
ဘယ်ကိုသွားနေသလဲ”

“ဆရာတော် မာလုစံကျောင်းလေ၊ အစ်ကို့အကြောင်း
ကို နားလည်တာလဲ ဆရာတော် မာလုစံတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်
ထင်ပါရဲ့အစ်ကိုရယ်၊ ဪ...ဒါထက်အစ်ကို့ရေ...မနက်ဖြန်
လူဆန်းရက်နော်၊ ကျွန်မတို့ သိုင်းသင်တန်း ရှိတယ်မဟုတ်
လား”

“အစ်ကို့လဲပြောမလို့ပါ၊ ကဲ...လီဟိုး အစ်ကိုပြန်တော့
မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို”

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြင်နာမျက်လုံး
များနှင့်ကြည့်ပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြလေသည်။

နှင်းပွင့်နှင့်မုန်များက ပိုမိုသိပ်သည်းလာပါပကော။

အခန်း (၅)

“ယား....”

လီဟိုးသည် အားမာန်ပြုသောအသံကို ဟစ်ကြွေး၏။ ထို
အသံကို ဟစ်ကြွေးယင်းညာဘက်လက်တွင်ကိုင်ထားသော ဓား
ရှည်ကို ပင့်မြှောက်၏။

ဓားရှည်သည် ဖြာခနဲဝင်းလက်လျက် မြောက်တက်သွား
၏။သည်မှာ ညာခြေကိုကြွ၍ဘယ်ခြေကို မြေကြီး၌ စောင့်ကန်
လိုက်၏။

စုစည်းထားသော အတွင်းအားဖြင့် လေဟာ နယ်ထဲသို့
ဖက်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်လို မြောက်တက်လာသော သူ၏ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို သူက မြောက်တက်နေသည်မထင်။

“ယား....”

အားမာန်ပြုသံကို ထပ်မံအော်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်။
ထိုအခါ သူမ၏ခေါင်းရှည်သည် ဒုတိယအကြိမ် ဝင်းလက်
သွားပြန်သည်။

“ဝှစ်....ဝှစ်....ဝှစ်”

ခင်းလက်၏လေခွင်းလိုက်သောအသံက ဆက်ကာဆက်ကာ
ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများက လျင်မြန်လှ
သည်။

လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် လှုပ်ရှားမှုများမှာ အရိပ်ထင်နေသည်။

အမှန်တော့ သူမသည် အားမာန်ပြုသံနှင့်အတူ ခုန်ပျံတိုက်
ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဝုန်း....”

ခါးရှည်၏ခါးသွားသည် လူတစ်ယောက်၏ လည်ပင်းကို
ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေရာ ထိုလူ၏ခေါင်းသည် ဖြတ်ထွက်၍ လွင့်စင်
သွားလေသည်။

သည့်နောက် လီဟိုးလည်း မြေကြီးပေါ်တွင် သိုင်းကွက်
မပျက် ပြန်လည်ကျရောက်၏။

လီဟိုးသည် ခါးရှည်ကိုဖြန့်ချထားရာမှ စနစ်တကျ ပြန်
လည် ရုပ်သိမ်းပြီး အကွင်းအားများကို လေးချလိုက်လေ
သည်။

သူမ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သောလူမှာ လူ စင် စစ် မဟုတ်။
ကောက်ရိုးလူရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်ပေသည်။

လီဟိုး အတွင်းအား လျော့ချပြီးအချိန်တွင်၊ သူမ အနီး
သို့ အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်နှင့် မာယွင်းတို့ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟုတ်ပြီ ငါ့မြေးလီဟိုးကတော့ အတော်ကိုဟုတ်နေပြီ၊
ဒီသိုင်းကွက်လာ အခြေခံခါးစမ်း သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ပဲ”

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်မှာ သူ့မြေးလီဟိုးကို သဘောကျနေ
သည်။

“လီဟိုး သွက်လက်မှုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ထက်တောင်
မြန်နေသလား မသိဘူးအဘိုး”

မာယွင်းက မေးသည်။

“အေး....မြန်လာပြီလို့ ပြောမလို့ပဲ။ မင်းသံ့ရပ်နေလို့
ကတော့ လီဟိုးရှဲ့သိုင်းကွက် သွက်လက်မှုတွေဟာ မင်းသိုင်း
ကွက် သွက်လက်မှုထက် သာနေပြီပေါ့”

လီယင်းဟုန်က လီဟိုးခုတ်ဖြတ်ချထားသော ကောက်ရိုးလူ
ရုပ်ကြီး၏ ခေါင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောနေလေသည်။

“လီဟိုးက ကျွန်တော်ထက် စိတ်ဓာတ်အရ ပိုပြီးသာနေ
သလား မသိဘူး”

“သာကိုသာတာ ငါ့မြေးက စိတ်ဓာတ်အင်မတန် ပြင်းထန်
တာ ၊ ငါကလဲ ဒီလိုစိတ်ဓာတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှိတဲ့ လူမျိုး
တွေကိုပဲ သဘောကျတာကလား”

ဟု ပြောရင်း အဘိုးအိုလိယင်းဟုသည် သူ့မြေးလိယင်း
တောက်ကို သတိရလိုက်ပုံပေါ်သည်။

မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားလေသည်။

သို့သော် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် မေ့လိုက်ပုံရှိသည်။

ဒါကို လိဟိုးက အမှတ်မထင်နေသော်လည်း၊ မာယွင်း
ကတော့သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကဲ.. အတော်မောသွားကြပြီလား၊ အနားယူဦးပေါ့”

သည့်နောက် သူတို့သည် လရောင်အောက်မှ လရောင်ကွက်
ကြား ကျရောက်နေသောဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကြသည်။

လိဟိုးက မျက်နှာတွင်အဆက်မပြတ်ထွက်နေသော ချွေးစ
မျှားကို ပိတ်စတစ်ဖြင့် သုတ်နေသည်။

“အခုဟာ အခြေခံ သိုင်းကွက်တွေချည်းပဲကွယ်။ ဒီလို
အခြေခံသိုင်းကွက်တွေမှာ အခြေခံကျကျ စည်းစနစ်နဲ့ လေ့
ကျင့်သွားမှ အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်တွေကို သင်ယူနိုင်မှာမဟုတ်
လား။ အခြေခံမှာ အဆင့်ကျော်နေလိုက်တော့ အဆင့်မြင့်
သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မလာဘူးမှတ်။ ဪ
လိဟိုးကို ပြောရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ အဘိုး”

“ငါ့မြေးက ကြိုးစားမှုရှိတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ တစ်ခါ
တလေ ကြိုးစားမှုတွေ လိုတာကကံ ပိုနေသလိုပဲ။ ဒီလိုလဲ
မဖြစ်သင့်ဘူး။ ကြိုးစားမှုများတော့ ဝိရိယပိုလာရော၊ ဒီမှာ

စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ သိုင်း သမား ကောင်း
တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ အန္တရာယ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်
ရသည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် လုပ်ထားနိုင်ရတယ်။
ဒါဟာလဲ လိုလားအပ်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတစ်မျိုးပဲ ဒီသတ္တိမျိုးကို
ပိုင်ဆိုင်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ သိုင်းသမားကောင်းတဝက်ကို ရရှိဖို့
မခဲယဉ်းတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ အပြောနဲ့ လက်တွေ့
လက်တွေ့နဲ့အပြော တစ်သားတည်း ကျလာလိမ့်မယ်”

အဘိုးအို လိယင်းဟုန်သည် သိုင်းပညာနှင့်ပင်သက်၍ လို
အပ်ချက်များကို အလျဉ်းသင့်သလို ပြောဆိုသင်ကြားနေ၏။

“အဘိုးကျွန်တော်မသိလို့ မေးပါရစေ၊ သေရခြင်းအတူတူ
ခားဦးနဲ့တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရလို့ သေရခြင်းဟာ သေထိုက်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်နားမရှင်းလို့ပါ”

မာယွင်းက သူ့ကြားဖူးထားသော သိုင်းလောက၏ ဆိုရိုး
စကားတစ်ခွန်း၏အဓိပ္ပာယ်ကို မေးနေသည်။

အဘိုးအိုလိယင်းဟုန်က စဉ်းစားခြင်းပင်မရှိ။ ချက်ချင်း
ပြန်ဖြေ၏။

“သိုင်းသမားတွေဟာ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ရန်သူကို
ခားဦးနဲ့ထိုးခုတ်အနိုင်ယူဖို့ အလွန်မတန်ခက်ခဲလို့ ပေါ့ကွယ်။
အထူးသဖြင့် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေကို ခားဦးနဲ့ တိုက်ခိုက်
အနိုင်ယူဖို့ဆိုတာ ပိုပြီးမလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သေတာတောင်
ခားဦးနဲ့သေရတာ သေထိုက်တယ်ဆိုတဲ့သဘော ပြောကြတာ
ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီအဘိုး”
“မာယုင်းမ္မာလဲ လိုအပ်ချက်ရှိတယ်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအဘိုး၊ ကျွန်တော်လိုက်နာပါ့မယ်”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ တိုက်ကွက်တစ်ကွက်ကို ပြင်ဆင်တဲ့ နေရာမှာ မင်းဟာ ကြိုတင်မှုအချိန်ပေးလွန်းတယ်ကွယ်။ သိုင်း ပညာမှာက ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နည်းအတတ်မှာ အတန် ဝေးသောအရပ်မှနေ၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းထက် မျက်စိ တမိတ်အတွင်းမှာပင် စတင်လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီး သည်လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုရန်သူမျိုးကိုမဆို ဘယ်လိုအချိန်မျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လျှပ်ကစ်ပြက် အသုံးချတိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့သိုင်းကွက်ဟာ မစဉ်းစားဘဲ ရွေးချယ်ပြီးသား ဖြစ်နေရမယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ လီဟိုးက ခေါင်းထောင် လာသည်။

မစဉ်းစားဘဲ ရွေးချယ်ပြီးသားဖြစ်ရမယ်ဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူမအဖို့ ဉာဏ်မမိပဲဖြစ်နေသည်။

“မစဉ်းစားပဲ ရွေးချယ်ပြီးသားဖြစ်ရနေရမယ်ဆိုတဲ့ စကား ကို ကျွန်မ နားမလည်ချင်ဘူးအဘိုး”

လီဟိုးက သူ့အဘိုးကိုမေး၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေရဲ့ သီးခြား အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပဲ၊ ဒီအရည်အချင်းမျိုးကို လုပ်ယူလို့

မရဘူး၊ ကျင့်ယူမှုရတယ်၊ လေ့ကျင့်မှုမပါဘဲရတဲ့အရည်အချင်း မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ပိုပြီးသဘောပေါက်အောင် အဘိုးပြောပြ မယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ငှက်တစ်ကောင်ကို မြားနဲ့ချိန်ပစ်တဲ့ အခါမှာ မြားတံက ငှက်ကိုမုန်တယ်၊ သူ့ကို မြားပစ်တော် တယ်၊ လက်ဖြောင့်တယ်လို့ပဲ ပြောလို့ရတယ်၊ မြားသမား မဟုတ်သေးဘူး၊ မြားသမားဆိုတာ ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်စေ၊ ငှက်တွေအများကြီးကိုပဲဖြစ်စေ၊ မြားနဲ့ပစ်တဲ့အခါမှာ ချိန် စရာကိုမလိုဘူး၊ ငှက်တွေကိုမြင်လိုက်ရုံနဲ့ မြားနဲ့ပစ်ချလို မှန်ကိုမုန်နေရတယ်၊ အဲဒါမှ မြားသမားကွယ်၊ တနည်းပြော ရရင် သဘာဝလှုပ်ရှားမှုသဘောကိုပါ လေ့ကျင့်ပြီးသား ဖြစ်နေတဲ့သဘောပဲ”

“ဆိုလိုတာက ရန်သူနဲ့မိမိဟာ အဖိုအမ အလင်းအမှောင်၊ လက်ဝဲလက်ယာ တသားထဲ တစ်ပြေးညီ ဖြစ်သွားစေနိုင်တဲ့ လေ့ကျင့်မှုမျိုး ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲကွယ်၊ ဒါမှ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ အတော်တော်များများတိုက်ကွက်တွေမှာ စဉ်းစားစရာမလိုဘဲ တိုက်ကွက်သစ်တွေကို အသုံးချတိုက်ခိုက်သွားတယ် မြေးတို့ရဲ့ ကဲ...အမောပြေကြပြီလား ဆတ်ပြီးလေ့ကျင့်ကြဦးစို့”

ဟု အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်က ပြောသဖြင့်၊ လီဟိုးနှင့် မာ ယုင်းတို့ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် အဘိုးကြီးဟိုကမ်းဝှဲ လျှောက်လာ၏။ သူ့လက် ထဲတွင် သံပြားကြီးတစ်ချပ် သယ်မလာလေသည်။

သူသည် ထိုသံပြားကြီးကို အဘိုးအို လီယင်းဟုန်ရှေ့တွင် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဗိုင်း” ခနဲမြည်သော အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟိုကွမ်းဝူ ဒီသံပြားကြီးကို ဘာလုပ်ဖို့ ယူလာရတာလဲ”

“အင်ကျိုကြီးပဲ ပြောထားတယ်လေ၊ ဓားစမ်း သိုင်းကွက်

လေ ကျင့်ဖို့ သံပြားတစ်ချပ်လိုတယ်ဆို”

“ဗုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သံပြားမှာ

ဓားစမ်းတိုက်ကွက် ဆင်ရမယ် အဆင့်ကိုမူ မရောက်သေးပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်သယ်သွားမယ်လေ”

“နေတော့...နေတော့”

ဟု ပြောကာ လိယင်းဟုန်သည် စောစောက သိုင်းသင်

တန်း မြေသလင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ဟအောင်မျှ ကြာသောအခါ ထိုမြေသလင်း

ဆီမှ...

“ဟိတ်....”

“ကျား....”

“ယား...”

“ရွှီး...ရွှမ်း...ချင်”

“ချလွင်...ချင်...ချင်...ချင်”

“ဝှစ်...ဝှစ်...ရွှီ”

“အား...အု...အီး...အင့်”

ပ သော အသံများ ပျံ့လွင့်လာလေတော့သည်။

“ဟုတ်ပြီ...လိဟိုး...အဲဒါ မို့ရိပ်တိမ်တောင် သိုင်းကွက်ရဲ့

အဓိက၊ ပင်မကွက် နှစ်ကွက်ပဲ။ ဘိုက်ကွက်တိုင်းမှာ ဘယ်ခြေနဲ့

ရှေ့လှမ်းခတ်ရတယ် ဟုတ်ပြီလား ကဲ...ပြန်စ”

“လျှပ်စီးလက်သီး သိုင်းကွက်ရှစ်ကွက်ကို ပြန်စမယ်”

“လျှပ်စီးလက်သီး ခြောက်အယ်လေးကွက်ကို ဆက်မယ်”

“မာယွင်း ဒီတစ်ခါ လက်စဲလက်ယာ ခြေနှစ်ဘက်လုံး

ပြိုင်တူလှုပ်ရှားတဲ့နည်းနဲ့ တိုက်မယ် အတွင်းအားကို စုစည်း

စမ်း”

“ဓားကို ခပ်ဖွဖွကိုင်း ပြန်စကြည့်။ ဖြောင့်ဓားကို အရင်

ခုတ်။ နောက်စိုက်ကြည့်စမ်း ရပြီလား။ ဆက်လုပ် ဓားကိုလေနဲ့

အတူ အလိုက်သင့်ပြန်ဆွဲကြည့်”

“ခုတ်...ခုတ်...ခုတ်ပြီး ခတ်ထုတ်ဖို့မမေ့နဲ့၊ ရန်သူဓားကို

လှမ်းချိတ်ပြီးရင် ကော်ထုတ်ဖို့မမေ့နဲ့။ ထုချုတ်အခါမှာ ဓား

ရိုးကိုပဲ အသုံးချမယ်။ ထောင်းကွက်ကိုလဲ ထုကွက်နဲ့တစ်ပြေး

ညီ လေ ကျင့်ဖို့လိုတယ်”

ဤသို့ဖြင့် အဘိုးအိုလိယင်းဟုန်က သူ့မြေးလိဟိုးနှင့် လိ

ဟိုးချစ်သူ မာယွင်းတို့အား သိုင်းပညာရပ်များ သင်ကြားပေး

နေစဉ်...

“အဘ် ဟိုကွမ်းဝူ”

ဟု အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့်၊

အဘိုးကြီး ဟိုကွမ်းဝူသည် ခြေလှမ်းများ တန်ခနဲ ရပ်လိုက်

လေသည်။

သည်အသံကို သူကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ လီယင်း
တောက်၏ အသံမှန်း သူသိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုကွမ်းဝူ
က အသံလာသည့်နေရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပါ အဘရဲ့”

အသံနှင့်အတူ လျှောက်လာသူကို ဟိုကွမ်းဝူ အသေအချာ
ကြည့်လိုက်သည်။ လရောင်အောက်တွင်မို့ လီယင်းတောက်မှန်း
ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“အေး...ငါလဲမင်းပဲလို့ အထင်သားလား လာ...လာ တို့
ဟိုဘက်သွားစကားပြောကြစို့ ဒီနားမှာ မင်းအဘိုး တွေ့သွား
နိုင်တယ်”

ထို့နောက် ဝင်းခြံအပြင်ဘက် တောင်ကုန်း တစ်ကုန်း
ပေါ်တွင် သူတို့နေရာယူ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

“မင်း အခုလာတာ အပြီးပြန်လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
စနဲနာဖို့ လာတာလား”

ဟိုကွမ်းဝူက မေးလေသည်။ လီယင်းတောက်က ခေါင်း
ခါရမ်းပြပြီး...

“စနဲနာ ထွက်လာတာမို့လို့ အဘဟိုကွမ်းဝူနဲ့ အရင်တွေ့
ပုတာပေါ့။ အဘိုး ကျွန်တော်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား”

ဟု မေးနေသည်။

“မင်းအဘိုးစိတ်ကို မင်းလဲအသိသားပဲကွာ စိတ်ဆိုးပြေဖို့
ကတော့ မလွယ်ပါဘူး ပိုလို့တောင် စိတ်ဆိုးလာသလား
ပအောက်မေ့ ရတယ်။ မင်းနဲ့မ လီဟိုးကို မေးကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြန်မလာဘဲ ဆရာတော်
မှာလှစ်ကျောင်းမှာနေနေတာ။ ကျောင်းမှာနေရတယ်ဆိုတာ
ကတော့ အိမ်မှာလောက် မလွတ်လပ်ဘူးပေါ့အဘရယ်၊ အိမ်ပဲ
ပြန်ချင်တာပေါ့၊ အိမ်ပြန်ရင်လဲ အဘိုးက ကျေနပ်ချင်မှကျေနပ်
မှာ ကျေနပ်လို့ သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးနေပြန်ရင်လဲ ကျွန်
တော်မှာ အခက်ပဲ”

လီယင်းတောက်က စကားအဆုံးတွင် သက်ပြင်းချ၏။

“သူကသိုင်းပညာသင်ပေးတော့ရော ဘာအရေးလဲ လီယင်း
တောက်ရယ်၊ သင်လိုက်ပေါ့၊ ဒီလို ကိုယ် အဘိုးတစ်ယောက်
လုံးက အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတွေတတ်ထားလို့ သင်ခွင့်ရတယ်
ဆိုတာ နည်းတဲ့အခွင့်အရေးလား”

“သိုင်းပညာကို ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားတာခက်တယ် အဘ
ရယ်”

“ဇိတ် ဝင် စား တာ စိတ် မ ဝင် စား တာ နောက် ထား၊
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို အရင်လုပ်ရမှာပဲကွ၊ လောကမှာ
လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာကိုချည်း ရွေးချယ်
လုပ်နိုင်တဲ့လူဆိုတာ ရှားသားလား။ ကိုယ်ဘဝအခြေအနေ
ကြောင့် ကိုယ်စိတ်မဝင်စားတဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်နေကြရတာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ လီယင်းတောက်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေချည်း ဖြစ်
ချင်မှ ဖြစ်လာကြတာ၊ မဖြစ်ချင်ကတော့ဖြစ်နေကြရတာက
ခပ်များများပါ။ ဒါလဲ အားယေစ်ရာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲမဆို
ဖိမြီးလုပ်ဖို့လိုတာပဲ”

လီယင်းတောက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း၊ အပေါ်ဝတ်ရုံ ထူကြီးကို အအေးဒဏ်ခံနိုင်အောင် ရင်စေ့ကျယ်သီးများကို တပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်က လူတမျိုးဗျ၊ အဘဟိုကွမ်းဝှလဲ သိပါတယ်၊ ကိုယ်စိတ်မဝင်စားတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘာအလုပ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မလုပ်ချင်ဘူး”

“ငါသိပါတယ်၊ မင်းကတော့ အားအားရှိ ကဗျာလေးတွေ ရေးနေချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သူတွေ့ဘာပြောပြော ကဗျာလေးတွေစပ်နေရရင် ကျေနပ်နေတာပါပဲ”

“ဒီမှာ လီယင်းတောက် အဘမင်းကိုတစ်ခုပြောမယ်၊ အခု လို အဘထုတ်ပြောတဲ့အတွက် မင်းအဘိုးသိရင် အဘကို အပြစ် ပြောမှာ အမှန်ပဲ”

“ဘာစကားမို့လဲ”

“မင်းအဘိုးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးဆိုပြီး လျှို့ဝှက် ထားတဲ့စကားမို့ပေါ့ဏှာ၊ သူဆိုရင် သူ့မြေးလီဟိုးကိုတောင် မပြောသေးဘူး”

“ပြောပြမယ်ဆိုရင်လဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါ၊ မင်းအဘိုး အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်ဟာ ဟိုတလော က တိုက်စမ်းမြို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဓားတွေသွားပို့တယ် မဟုတ် လား...”

သူတို့သည် စကားပြောကောင်းနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး နှင်းပွင့်တွေက မှောင်နေသည်ကိုပင် သတိမထား လိုက်မိဘော့ပေ။

“အဘိုးဓားပြတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့အခေါက်ကလေး၊ အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“သူ တိုက်စမ်းမြို့ကို အဘနဲ့လွှတ်နေကျ အဘကိုမလွှတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်သွားတာ အကြောင်းရှိတယ်လေ၊ အဲဒီအကြောင်း က ဓားလုပ်ဖို့ သံကောင်းသွားရှာတာ၊ သူ့စိတ်ကြိုက်သံကို ရခဲ့တယ်၊ အဲဒီသံနဲ့ အခု ဓားနှစ်လက်လုပ်နေတာ ပြီးတော့ မယ်”

လီယင်းတောက်သည်အဘိုးကြီးဟိုကွမ်းဝှက စိတ်ဝင်တစား ပြောနေသလောက် သူက စိတ်မဝင်စားဘဲ ရှိနေသည်။ ဓား လုပ်ဖို့သံရှာသည့်ကိစ္စကို သည်အဘိုးကြီးဟိုကွမ်းဝှက ဘာ ကြောင့်များ ပြောပြနေပါလိမ့်ဟုလည်း လီယင်းတောက် တွေး နေသည်။

“မင်းငါပြောနေတာကိုသဘောမပေါက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်တာကတော့ အဲဒီဓားနှစ်လက် ကို လီဟိုးနဲ့မာသွင်းတို့နှစ်ယောက် ပေးမယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ လီယင်းတောက် ခေါင်းထောင်လာရပြန်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်း ဘာကြောင့်မဖြစ်ပါလိမ့်ဟု လီယင်း တောက်က အတွေးဆောက်လိုက်မိပြန်သည်။

“မင်းအဘိုးက သူ့လုပ်နေတဲ့ အထူးတလည်ကောင်းလှတဲ့ ဓားနှစ်လက်ကို လီဟိုးနဲ့မာယွင်းပဲပေးလိမ့်မယ်လို့ ငါလဲ တွေးခဲ့မိတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူးကွ။ ဓားနှစ်လက်ရဲ့ ဓားရွက်မှာ မင်းနာမည်နဲ့ လီဟိုးနာမည်ကိုသာ ရေးထိုးထား လို့ပဲ ဒီတော့ ဒီဓားနှစ်လက်ဟာ မင်းတို့မောင်နှမအတွက်ပဲဆို တာ ထင်ရှားနေပြီ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးအဘရယ်။ အဘမျက်စိမောက် နေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော် နာမည်မဟုတ်ပါဘူး။ မာယွင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟိုကွမ်းဝူသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်ကြည့်ကာ...
“မဟုတ်ဘူး။ မာယွင်းနာမည်မဟုတ်ဘူး။ မင်းနာမည်မှ မင်းနာမည် ငါကိုယ်တိုင်ထွင်းခဲ့တာပဲကွာ။ မျက်စိမောက်ပါ မလား။ ငါက အခုတောင် ယူပြလိုက်ချင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။
သည်တော့မှ လီယင်းတောက် အတွေးရခက်သွားလေတော့ သည်။ အဘိုးက သူ့ကိုသတ္တိမရှိသူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ် မှတ်ထားပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤ၍ဤမျှ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေရပါသနည်း။

ဒါကို သူစဉ်းစားမရပေ။
သူ့နှမလေးလီဟိုးများ သိရှိလေမလားဟုလည်း တွေးမိပါ သေးသည်။

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ မင်းနဲ့ လီဟိုးတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့မှာ အကြောင်းခံတစ်ခု ရှိနေမယ်ထင်တာပဲ။”

မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားထိုးလို့ မရဘူးထင် တယ်”

“ဘယ်လိုအကြောင်းခံလဲ အဘ”
ဟု လီယင်းတောက်က မေးသောအခါ အဘိုးကြီးဟိုကွမ်းဝူ တော့ငေးသွားလေတော့သည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အဖြစ်မှန်တစ်ခုကို အကြောင်းတစ် ခုကြောင့် ဖုံးကွယ်ထားသည့်ဟန်ရှိသည်။

အခုပင် ဟိုကွမ်းဝူက မှောင်ရီသန်းနေသော လရောင်ဆမ်း နေသည့် ညချမ်းကိုငေးရင်း လေပူသက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လို အကြောင်းခံလဲဆိုတာကိုတော့ မင်းအဘိုးပဲ သိလိမ့်မယ်။ ဒါလဲသူ မင်းတို့ကိုမပြောဘဲတော့ မနေပါဘူး။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုမရှိသေးလို့ မပြောတာပဲ ရှိမှာပါ။ ပြောတော့ ပြောမှာပါ။ အထူးသဖြင့် ဒီဓားနှစ်လက်ကို အထူး တလည် ပြုလုပ်နေတာကိုက မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် လေး နက်တဲ့အကြောင်း အချက်တစ်ခုပဲ”

“ခက်တာပဲ အဘဟိုကွမ်းဝူရယ်...ကျွန်တော်ကလဲ ဓား ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကဗျာ တစ်ပုဒ်စပ်ဖို့ ကညစ်တစ်ချောင်းသာ လိုချင်နေတာ”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်...အခြေအနေ အချိန်အခါ ဆိုတာ ရှိသေးတာပဲ။ လူဆိုတာ အခြေအနေ အချိန်အခါပေါ် မှာ လမ်းလျှောက်နေကြရတာပါ။ ကဲ...မင်းဘာမှပြောမနေနဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာဘော့ ဟုတ်လား”

ထိုညက လီယင်းတောက်သည် မကြာမီရက်အတောအတွင်း
အိမ်ပြန်လာတော့မည့်အကြောင်း အဘိုးကြီးဟိုကွမ်းဝူအား
ကတိပေးပြီး ပြန်သွားလေသည်။

ဟိုကွမ်းဝူကား သူ၏တူရင်းနှင့်မြေး သံယောဇဉ်တူယံနေ
ပြီဖြစ်သော လီယင်းတောက် အိမ်ပြန်လာမည်ဆိုသောစကားကို
ကြား၍ စိတ်ကြည်နူးခဲ့ရ၏။

သို့သော် သူကဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောခဲ့ပေ။

အခန်း(၆)

တောပုန်းခေးပြ မိုးကြိုးပြာပိုင်လန်းတို့လူစု အသတ်ခံ
လိုက်ရသည့်ကိစ္စမှာ နောက်ပိုင်း ဂယက်ထလာသည်။

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးက သူ့လူများကို ချီဖူမြို့သို့စေလွှတ်ထား
ပြီဖြစ်ကြောင်း အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်ကြားသိသည်။

ထို့ကြောင့် အရင်ကလို ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေ။ အစဉ်သဖြင့်
သတိထားနေခဲ့သည်။

ပန်းပဲဆရာကြီးလီယင်းဟုန်၏ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာကို လူ
တော်တော်များများ သိရှိနေခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် ဝင်
ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်ခဲ့ကြ။ လာရောက် လေ့လာစုံစမ်း
ရုံလောက်သာ ရှိသည်။

သို့သော် သည်နေ့ညတွင်ကား မာယွင်းသည် ဝတ်စုံနက်နှင့် သိုင်းသမားငါးယောက်ကို တွေ့လာရလေသည်။

ပိန်ကောင်း စားသောက်ဆိုင်က မာယွင်းပြန်လာသည့် အခိုက် ဖြစ်ပါ၏။

အမှောင်ရိပ်မှ ပြိုင်တူခန့်ပုံ၍ ထွက်လာကြသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

မာယွင်းက အသံခပ်မာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒီနေရာမှာ မင်းက မေးစရာမလိုဘူး၊ တို့ကပဲ မင်းကို မေးမယ်”

ဟု ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသောဝတ်စုံနက်က ပြန်ပြော သည်။

သူတို့မျက်နှာများမှာ ဝါးခမောက်များကို ခပ်စိုက်စိုက် ဆောင်းထားသဖြင့် အရိပ်ကျနေသည်။

မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရ။ ချီဖူမြို့သားတွေမဟုတ်မှန်း မာယွင်းသိလိုက်သည်။

“မင်းတို့မေးလဲ ငါက ပြေချင်မှပြေမှာပေါ့”

မာယွင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက် သည်။

သူတို့မှာက မားရှည်ကိုယ်စီပါသည်။

သူ့မှာက လက်နက်မဲ့။

သည်တော့ လက်နက်မဲ့ ခုခံတိုက်ခိုက်နည်း ပရိယာယ်ကို အသုံးပြုရမည်ဟု သူသိလိုက်သည်။ အတွင်းအားကို စုစည်း လိုက်ချေပြီ။

“သိုင်းပညာမှာက ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နည်းအတတ် တွင် အတန်ဝေးသောအရပ်မှနေ၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းတက် မျက်စိတမှိတ်အတွင်းမှာပင် စတင်လှုပ်ရှား တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား”

ဟူသော သူ့ဆရာ ပန်းပဲအဘိုးအို လီယင်းဟုန်၏ပို့ချချက် အမှာစကားကို မာယွင်းကြားလာရ၏။

ထို့ကြောင့် သူက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကို လိုအပ်သည်ထက် ဗိုမလိုပဲဘဲ နေလိုက်သည်။

အတွင်းအားကိုတော့ မစုစည်း၍မဖြစ်ပေ။

ဝတ်စုံနက်ငါးယောက်ကမူ စတင်လှုပ်ရှားလာလေသည်။ နောက်မှလေးယောက်က နေရာခွဲလိုက်ကြပြီး ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသူ ဝတ်စုံနက်က ရွှေ့ထွက်လာ၏။ မာယွင်းနှင့် နှစ်လံအကွာတွင် ရပ်လိုက်၏။

“မင်းနာမည် မာယွင်းမဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ် မာယွင်း၊ အဲဒါတာဖြစ်သလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းဟာ ဟို...ပန်းပဲအဘိုးအို လီယင်းဟုန် တပည့် ဟုတ်နေပြီပေါ့၊ မဆိုပါဘူး၊ တို့ကလဲမင်းကို တွေ့ လိုက်ကတည်းက အထင်သားပဲ”

“မင်းတို့ ဘာကောင်တွေလဲ ဘယ်သူ့ အဖွဲ့ကလဲ”
မာယွင်းက သူတို့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်ပြန်
သည်။ သည်နေရာတွင်မူ သူ့အသံမှာ အနည်းငယ်တုန်ယင်
သွားလေသလား အတွေးရောက်မိ၏။

သူ့ဆရာ၏ သိုင်းပညာ နည်းနီသျှအတိုင်းသာ ဆိုလျှင်
အန္တရာယ် မည်မျှကြီးကြီး စိတ်တည်ခြိမ်မှု ရှိနေရမည်ဟု ဆို
သည်။ သူ့စိတ်က ဘာကြောင့် တုန်လှုပ်နေရပြန်တာလဲ။

“ဆန္ဒ စောရန်ကောကွာ တို့မေးတာကိုပဲ အရင်ပြေစမ်းပါ
ဦး နောက်တော့လဲ တို့ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ မင်းသိကိုသိရ
မှာပါ မသိချင်ပါဘူး ဆိုလို့တောင်မရဘူး”

မာယွင်း သိလိုက်ပြီ။

မိုးကြိုးပြာပိုင်လန်းကို အဘိုးအို လီယင်းဟုန်သတ်ခဲ့ခြင်း
နှင့် ဆက်နွယ်သော သိုင်းသမားတွေသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သိ
လိုက်သည်။

“တို့အခု သိချင်တာက ပန်းပဲအဘိုးအို လီယင်းဟုန်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းပဲ။ သူ့အကြောင်း မင်းဘယ်လောက်
သိထားသလဲ တို့ကိုပြောပြစမ်း”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

မာယွင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏ရယ်မောသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ညအမှောင်ကို
ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။

ညမှာ မှောင်နေသော်လည်း လထွက်နောက်ကျ၍ ဝေ
မှောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာရယ်နေတာလဲ တို့က မင်းကို ရယ်စရာ
မောစရာ လာပြောနေတယ် မှတ်လို့လား”
ဝတ်စုံနက်သည် ဒေါသထွက်နေလေပြီ။
မာယွင်းကမူ ပြုံးမဲ့မဲ့။

“မင်းတို့က ရယ်စရာ မောစရာ ပြောနေတာ မဟုတ်ပေ
မယ်လဲ မင်းတို့ အခုပြောနေတဲ့စကားက ငါ့အဖို့တော့ တော်
တော်ကို ရယ်စရာပဲ။ အေးလေ ပန်းပဲအဘိုးအိုအကြောင်းသိ
ချင်ယင် သူ့ သွားမေးရုံပေါ့။ ငါ့ကိုဘာကြောင့် လွှာမေး
နေရတာလဲ ငါက ဘာသိမှာလဲ”

“သူ့ကို သွားမမေးတာ အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွ”

“ဘာလဲ မင်းတို့ သူ့သိုင်းပညာကို မယှဉ်ဝံ့လို့ မဟုတ်
လား”

ထိုအခါ အနောက်ရှိဝတ်စုံနက်လေးယောက်မှ တစ်ယောက်
က....

“ဆရာ ဒီကောင်ကို ပညာပေးဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ တော်
တော် လျှာရှည်ချင်တဲ့အကောင်”

ဟု လှမ်း၍ ပြော၏။ ရန်လိုနေကြပြီ။

“အေးက ဒီကောင်က တော်တော်လေး ခေါင်းမာပုံရ
တယ်၊ ခေါင်းပျော့သွားအောင် လက်စွမ်းပြလိုက်ဦးမို့”

ဟု ပြောကာ ဝတ်စုံနက်က ရှေ့တက်လာ၏။ မာယွင်းသည် အသာနောက်ဆုတ်ပေးနေသည်။ တစ်ယောက်က ရှေ့တက်၍ တစ်ယောက်က နောက်ကိုချည်း ဆုတ်နေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သော်၊ ခေါင်းဆောင် ဝတ်စုံနက်က...
“ယား....”

ဟု အော်ဟစ်ကာ လက်ဝါးစောင်းနှင့် မာယွင်း၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချ၏။
“ဖြောင်း....”

မာယွင်း၏ မျက်စိတမှိတ် လှုပ်ရှားမှုက လျှင်မြန်လှသည်။ လူ့လက်ကို စဘင်လှုပ်ရှားလိုက်၍ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

လက်ဝါးချင်းရိုက်ခတ်သံမှာ မြည်ဟည်း သွားလေသည်။ အံ့စရာကောင်းသည်မှာ မာယွင်းက ရပ်နေသည့်နေရာက လုံးဝ မရွေ့ပဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူ ခေါင်းဆောင် ဝတ်စုံနက်သာ တစ်ဘက်သို့ လွင့်ထွက်သွားလေသည်။ ရှုံ့မဲ့ သွား၏။

နောက်တွင် ကျန်ရှိနေသော ဝတ်စုံနက်လေးယောက်မှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူတို့သည် မာယွင်းကို အခုလောက်အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာမျိုး တတ်ထားလိမ့်ဦးမည် မထင်ခဲ့။

သာမန်အခြေခံ သိုင်းပညာမျိုးလျောက်ကိုသာ တတ်ထားလိမ့်မည် ထင်နေသည်။

မာယွင်းအသုံးပြုလိုက်သော သိုင်းကွက်အမည်ကိုပင် ဝတ်စုံနက်များ မသိလိုက်ကြပေ။

အမှန်ကတော့ မာယွင်းသည် ‘နေရောင်လရောင်’ သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုပြီး ဝတ်စုံနက်၏ သိုင်းကွက်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်။ လျှင်မြန်လှပေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ငါ့လက်စွမ်းကို အတော်လေး ထိထိမိမိဖြစ် သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဧီလိုမဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ တရပ်တကျေးက ရောက်လာတဲ့လူတွေကို ငါကဧီလိုဆက်ဆံတာမျိုး မရှိသင့်ပါဘူး။”

မာယွင်းက နာလိုခံခက် အမျက်ထွက်အောင် ပြောနေစဉ်၊ သိုင်းသမားလေးဦး ရှေ့သို့ကက်လာ၏။

ခေါင်းဆောင် ဝတ်စုံနက်က သူလူများနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ထွက်လာပြန်သည်။

ထိုသို့ ရှေ့သို့ ထွက်လာယင်း ခါးမုမ်းကို ‘ရွမ်း’ နဲ့ ဆွဲထုတ်၏။

သို့သော် သူ၏ ခါးဆွဲထုတ်လိုက်သောလက်မှာ မာယွင်း၏ ခြေဖျားခတ်ချက်ကို ခံလိုက်ရလေပြီ။

“ဖြောင်း”
“အင့်....”

မာယွင်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သော သိုင်းကွက်က လျှင်မြန်သွက်လက်လွန်း၏။

ဝတ်စုံနက်မှာ ရုတ်တရက် မည်သို့မျှမလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဝတ်စုံနက်မှာ မာယွင်း၏ခြေဖျားကန်ချက်ဒဏ်ကြောင့် စစ်ခနဲ ခံစားခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် မာယွင်းအား ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆက်၍တိုက်ခိုက်သည်။

မျက်နှာကြီးသာ နီရဲနေ၏။

ကျန်ဝတ်စုံနက်များက မာယွင်း၏တိုက်ကွက်များကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရသဖြင့် အရမ်းမဝင်ဝံ့ပဲ ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည် မာယွင်းနှင့် ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်တို့ တိုက်ခိုက်နေသည့်ကြားသို့ အခွင့်သာတိုင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

သို့သော် မထိမိကြ။

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်မှာလည်း သာမန် သိုင်းသမားတော့ မဟုတ်။ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူက မာယွင်းအား ခြေထောက်ဖြင့်လှမ်းကန်၏။

သေကွက်တစ်ကွက်ကို အပိုင်ကန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မာယွင်းသာ ကိုယ်ကိုရို့၍ မရှောင်လိုက်နိုင်လျှင် မလွယ်ပေ။

ခုတော့ မာယွင်းက ကိုယ်ကိုရို့၍ ရှောင်လိုက်ရာ ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်သည် သူ့လူ ဝတ်စုံနက်များကြားသို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုးဝင်သွား၏။

မာယွင်းက ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ကာ ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်၏တင်ပါးကို ပိတ်ကန်ထည့်လိုက်၏။

ကန်ချက် မိသွားပြီ။

“အား....”

ခေါင်းဆောင် ဝတ်စုံနက် တစ်ဘက်သို့ စိုက်ထိုးသွားချိန်တွင် ကျန်ဝတ်စုံနက်များက ဓားများကိုဆွဲထုတ်ကြသည်။

ပြီး မာယွင်းကိုခိုင်းတိုက်၏။

မာယွင်းသည် ဓားလေးလက်ကို လှုတ်အောင်ရှောင်ရင်း ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ရခံတိုက်ခိုက်နေသည်။

လရောင်တွင် လှုပ်ရှားမှုများ ယိမ်းထိုးနေလေသည်။

သည်နေရာ၌ မာယွင်း၏ “နေရောင်လရောင် သိုင်းကွက်” မှာ ပိုမို၍ ဈာန်ဝင်ပြီး အားမာန်အပြည့်ရှိလာ၏။ ပြင်းထန်နေလေပြီ။

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်သည် ဓားကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကိုင်၍ မာယွင်းနောက်ကျောမှ ပြေးဝင်ခုတ်ပိုင်း၏။

မာယွင်းက ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ရင်း ရှောင်၍ ခြေတစ်ဖက်က ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်ကို လှမ်းခတ်၏။

မာယွင်း၏ပခုံးတစ်ဖက်မှ အင်္ကျီစ ပြတ်ထွက်သွားသလို၊ ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်လည်း ‘အင့်....’ ခနဲမည်ကာ နောက်သို့ တည့်တည့်ချည်း လွင့်သွား၏။

သွားလေပြီ။

ထိုအချိန်၌ ကျန်ဝတ်စုံနက်များက မာယွင်းအား စုပေါင်းတိုက်ကွက်တစ်ကွက်ကို အသုံးပြု၍....

“ယား...”

ဟု သံပြိုင်အော်ဟစ်ကာ ကြောက်မနားလိလိ ဝင်ရောက်
ခုတ်ပိုင်းတိုက်၏။

သို့သော်...

သူတို့၏တိုက်ကွက်မှာ အရာမရောက်။

“ချမ်း...”

“ချမ်း...”

“ချမ်း...”

“ချမ်း...”

ဓားဓားချိုင်း ထိုခတ်သံများမှာ လရောင်အောက်တွင်
ဆူဆူညံညံသွားလေ၏။

ဤသည်မှာ မာယွင်း၏ ‘ခုခံတိုက်ခိုက်မှုမဟုတ်။

ဝတ်စုံဖြူနှင့်အမျိုးသမီး ဓားသမားကလေးတစ်ဦးကြားမှ
ဖြတ်၍ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာခြင်းပင်။

ထိုသူကား လီဟိုးဖြစ်သည်။

လီဟိုးသည် ကျန်ဝတ်စုံနက်လေးယောက်ကို တာဝန်ယူမည့်
ဘဝော။ မာယွင်းကို လက်ထောင်ပြလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရန်သူများ၏ဓားချက်များကို သူ့ဓားနှင့် ကန်ထန်
ကာ တစ်ဘက်သို့ ခုန်ပျံထွက်သွားသည်။

ရန်သူများကို တိုက်ကွင်းကောင်းသည့်နေရာသို့ များစေ
သွားခြင်းပင်။

လရောင်က လင်း၍လာလေသည်။

“ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း...”

လီဟိုး၏ “ပန်းလိပ်ပြာ ဝိညာဉ်ဖြတ်သိုင်းကွက်”က
ဓားမာန်အပြည့်ရှိသည်။

စူးရှထက်မြက်နေသည်။

လျင်မြန်ဖျပ်လတ်နေသည်။

ရန်သူဝတ်စုံနက်များမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့
သည် သူတို့၏ “ဘီလူးဟီသံ သိုင်းကွက်”ကို ထုတ်သုံး၍ တိုက်
ခိုက်ကြသော်လည်း လီဟိုးကိုမူ လုံးဝမထိပေ။

လီဟိုး၏ ပြင်းထန်သော ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းဒဏ်ကိုသာ ခံနေ
ကြရသည်။

ထိုစဉ် ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်က မာယွင်း၏ရင်ဘတ်ကို
ခြေဖြင့်ဆောင်ကန်လိုက်ရာ မာယွင်းမှာ မဟန်နိုင်ဘဲနောက်လန်
လဲကျသွားသည်။

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်က လှုပ်ရှားမှုကို လုံးဝမရပ်ဘဲ
ခုန်၍ဝင်ကာ ဓားဦးဖြင့်ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

မာယွင်းသည် သူ့ထံပြေးဝင်လာသောဓားဦးကို တွေ့တွေ့
ချင်း ကိုယ်ကိုတပတ်လှိမ့်၍ရှောင်ရင်း ခြေအစုံကို ဟန်ချက်ယူ
၍ လျင်မြန်စွာ ပြန်ရပ်လိုက်သည်။ တိုက်ကွက်အနေအထား
အမှန်အတိုင်း ရှိလာသည်။

မာယွင်းသည် သူ၏ ဘယ်ဘက်အင်္ကျီပခုံး စုတ်ပြဲသွားသည့်
အတွက် အခဲမကြေရှိနေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်၏ ညာဘက်အင်္ကျီပခုံးစကို စုတ်ပြဲ
အောင် ထိုက်ခိုက်ရန် တာဝန်ရှိသည်။

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်မှာ မာယွင်း ကြံရွယ်ချက်ကို မသိရွာ။

မာယွင်းဖွင့်ပေးသော တိုက်ကွက်လမ်းကြောင်းထဲ ဇွတ်ဝင်လာသည်။

မာယွင်းသည် ခုမူ လီဟိုးပစ်ပေးသောစားကို “ရွမ်း” ခနဲ ဆွဲဝင်၍ ဟန်ပြင်သည်။

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်မှာ မာယွင်း၏သိုင်းပညာအဆင့်ကို ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် သင့်မသင့်ကိုပင် တေးနေသည်။ အခုတိုက်ခိုက်နေကြသည်မှာ သိုင်းကွက် (၂၀) ရှိပြီ။

သိုင်းကွက်(၂၀) တွင် အလူးအလဲခံနေကြရသူများမှာ သူတို့ပဲ ဖြစ်နေသည်။

မာယွင်းနှင့်လီဟိုးတို့၏ သိုင်းကွက်များကိုပင်လျှင် သူတို့ မကြုံဆုံဘူးပေ။

သူတို့၏ ‘ဘီလူးဟီသံသိုင်းကွက်’ မှ တိုက်ကွက်များကိုမူ မာယွင်းရော လီဟိုးပါ ကြုံသိသည် မဟုတ်လား”

ထိုအခိုက် မာယွင်းသည် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ပြီး သူ၏ ဘေးကိုပတ်လိုက်ရာ....

“ရွမ်း....” ဟူသော ဓားခတ်သံနှင့်အတူ ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်၏ ညာဖက်အင်္ကျီပခုံးသားမှာ ဖွာခနဲဖြစ်သွားသည်။ အင်္ကျီစမှာဘတ်လတ်ကြီးကျသွားသည်။

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်သည် သူ့ပခုံး ဓားထိသွားပြီဟု ထင်သွားသည်။ လက်တဖက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်ပြီး နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား... ဒီလောက်လဲမစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအင်္ကျီပခုံးကိုသာ ဖြတ်ထုတ်လိုက်တာပါ။ မင်းပခုံးသားကို လှီးထုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

မာယွင်းက လှမ်းပြောသည်။ သည်တော့မှ ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက် နေသာထိုင်သာ ရှိသွား၏။

သို့သော် ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း ရပ်မြဲအတိုင်း ရပ်နေသည်။ မျက်နှာမှာ ခပ်ရွံ့ရွံ့။

“မင်းက မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ မပြောပေမယ်၊ မင်းတို့ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်နေတဲ့ ဘီလူးဟီသံသိုင်းကွက်ကြောင့် မင်းတို့ဟာ မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးလူတွေမုန်း ငါ သိ နေပြီပေါ့ ပြီကွာ၊ အေးလေ...မင်းတို့နဲ့ ခုလို သွေးပူလေ ကျင့်ခန်းသဘောမျိုး တိုက်ခိုက်ရတဲ့အတွက် တို့ကျေနပ်ပါတယ်။ ကဲ...ဘယ်လိုလဲ ဆက်တိုက်ဦးမှာလား။ ဒါပေမယ် ဆက်တိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သိုင်းကွက်များများ မတိုက်ချင်တော့ဘူး။ သိုင်းကွက်ငါးကွက်နဲ့သာ အနိုင်တိုက်ပေတော့။ ဘယ်လိုလဲ”

မာယွင်းက လှမ်းပြော၏။ ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်မှာ မာယွင်းက ဆက်တိုက်ဖို့စိန်ခေါ်နေသော်လည်း ဆက်တိုက်ရန် တော့ဝေနေပြီ။

ဆက်တိုက်လည်း အလူးအလားမကောင်းတော့ကြောင်း သိနေသည်။ မာယွင်း၏သိုင်းပညာမှာ မြင့်နေသည်။

“ငါ...ငါတို့ကို ခိုင်းလိုက်လို့ လာတိုက်ရတာပါကွာ၊ ငါတို့ကလဲ မင်း...ကို ဒီလောက်အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေဖြစ်နေမှန်း မသိလို့ပါ”

ထိုစဉ် လီဟိုးကလည်း ကျန်ဝတ်စုံနက်သိုင်းသမား လေးယောက်တို့အား တစ်ယောက်တစ်နေရာ တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်အောင် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူထားလိုက်လေပြီ။ ထိုမြင်ကွင်းကို မာယွင်း လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့်...

“ညီမရေ...သူတို့ကိုအသေမသတ်ပါနဲ့ကွာ”
ဟု လှမ်းအော် သတိပေးလိုက်သည်။
“ရန်သူကို အသေမသတ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

လီဟိုး၏ပြန်အော်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းဆောင် ဝတ်စုံနက်က အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။ သည်တိုက်ပွဲမှာ ချောင်ပိတ်မိလေပြီလား။

“ငါ...ငါတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ ငါတို့ကို သူတို့က ငွေပေးခိုင်းလို့ တို့လုပ်ရတာပါ”

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်က အသံတုန်တုန်ရိရိဖြင့် ဝင်ပြော၏။ နောက်သို့လည်း မသိမသာဆုတ်သွားသည်။

“ငွေပေးခိုင်းတိုင်း လုပ်ရမှာလားကွ။ ကိုယ်လုပ်ရမယ်၊ အလုပ်ဟာ ကောင်းမကောင်း လျော်မလျော် စဉ်းစားဦးမှပေါ့။ မင်းကဘယ်သူလဲ”

“ရှိုဖွားပါ၊ ကျောက်မျက်လုံးရှိုဖွားလို့ ခေါ်ကြပါတယ်”

“ဪ...မင်းကလဲ ဒုစံချိန်လောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ပါလား။ ကျောက်မျက်လုံးရှိုဖွားဆိုတော့ မင်းဟာ မျက်လုံးတစ်လုံးပဲ ကောင်းမှာပေါ့လေ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းကို မိုးကြိုးမဲချိုင်ချို၊ က ငွေဘယ်လောက်ပေးလိုက်သလဲ”

“ငွေတစ်ထောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပန်းပဲဆရာကြီးလီယင်းဟုန်ကို အသေသတ်နိုင်ခဲ့ရင် နောက်ထပ် ငွေနှစ်ထောင် ထပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပါတယ်”

ဟု ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်က ဝန်ခံသည်။

“အေး...ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ မိုးကြိုးမဲချိုင်ချို၊ ဆီက ငွေနှစ်ထောင် ထပ်ယူလိုက်ဦးဟေ့”

“ငါတို့ကို ချောက်ချတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းပဲဆရာကြီးလီယင်းဟုန်ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီလို့ ပြောပြီး ငွေနှစ်ထောင်ကို ယူလိုက်ဖို့အကြံပေးတာပါ။ တို့ကလဲ ပန်းပဲဆရာကြီးလီယင်းဟုန်သေပြီလို့ သတင်းလွှင့်ပေးပါမယ်။ မပူပါနဲ့ ပါက မင်းတို့အတွက် စေတနာနဲ့ ပြောနေတာပါ”

မာယွင်းစကားကိုကြားရသောအခါ၊ ကျောက်မျက်လုံး ရှိုဖွား ရွှင်ပြလာသည်။

ငွေသမားကို ငွေမက်လုံး ပေးစလိုက်သောကြောင့်၊ ငွေကိုသာ အာသာငန်းငန်း ဖြစ်လာသည်။

မာယုင်းအနီးသို့ လီဟိုးလျှောက်လာကာ၊ မာယုင်း အကြံ
ပေးနေသည့်စကားကို သဘောကျနေသည့်အတွက် ပြုံးနေ၏။
“ဘယ်လိုလဲ”

မာယုင်းက မေးသည်။ ရှိဖွားသည် တွေးဝနေ၏။ ထို
အခိုက် သူ့အနီးသို့ သူလူများ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့ကား ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
သွေးသံတရဲရဲ ဖြစ်နေကြသည်။

“ဆရာ ဟိုဆရာအကြံပေးတာ မဆိုးဘူး။ ကျုပ်တို့ ငွေ
ထပ်သုံးရတာပေါ့”

“မင်းကတော့ အလောင်းအစားသမား တစ်ပိုင်းပဲ ငွေပဲလို့
နေမှာပေါ့။ တို့အလိမ်ပေါ်သွားယင် မလွယ်ဘူး။ မိုးကြိုးမဲ
ချိုင်ချိုးအကြောင်း မင်းတို့လဲအသိပဲ။ သူက ကောင်းကျနယ်
စား ဖန်ကန်းရဲ့လက်ရုံးဖြစ်နေတာ။ တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်း
ဝူတို့ လူတွေကထေ တို့ကိုလိုက်မစုစမ်းဘူးလို့ ပြောမလား”

“ဆရာရယ် ဒီကိစ္စကို သူတို့ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားနေကြ
တာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သဘောလောက်
ခိုင်းလိုက်တာပါ။ သူတို့လူငု မြို့စားကြီး ဖန်ကန်းနဲ့သာ အချိန်
ကုန်နေကြတာပါ”

မာယုင်းနှင့် လီဟိုးသည် ရှိဖွားတို့လူစုကိုကြည့်၍ အကဲခတ်
နေသည်။

သူတို့စကားကိုကြားရခြင်းဖြင့်၊ သူတို့အခြေအနေသာမက၊
ကောင်းကျနယ်စား ဖန်ကန်းနှင့် လက်ရုံးများ ဖြစ်ကြသော

မိုးကြိုးမဲချိုင်ချိုးနှင့် တောင်ခွဲလက်ဝါး ဆွန်းဝူတို့၏ အခြေ
အနေများကိုပါ သိလိုက်ရလေတော့သည်။

“တို့က မင်းတို့ကို ကတိပေးထားပြီလေကွာ။ ပန်းပဲဆရာ
ကြီး လီယင်းဟုန် သေသွားပြီ၊ ချိုင်ချိုးလူတွေ လာသတ်သွား
တဲ့သတင်း လွှင့်ပေးပါမယ်လို့ ဘာလို့သေးသလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင်တို့ငွေသုံးရအောင် ကျွန်မတို့က အကြံ
ပေးတာပါ”

လီဟိုးက ဝင်ပြောသည်။

“အေးလေ ငါလဲငွေလိုနေတာနဲ့တော့အတော်ပါပဲ။ ကဲ...
မင်းတို့နှုတ်လို့နော်”

“စိတ်ချပါဆရာရယ်”

ထို့နောက်တော့ ကျောက်မျက်လုံး ရှိဖွားတို့လူစုသည် မာ
ယုင်းနှင့်လီဟိုးတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်
လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

မာယုင်းနှင့်လီဟိုးလည်း အဖြစ်အပျက်ကို စမြဲပြန်ကြရင်း
လရောင်အောက်မှ ချီဖူမြို့ကလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။

သိန်းငှက်၏ မျက်လုံးများနှင့် မခြားပေ။ ပါးရည် နားရည်များကတော့ တွန့်နေပြီ။ အရေးအကြောင်းများ ပေါ်နေလေပြီ။ သူသည် လရောင်ရိပ်များကို ကြည့်နေသည်။

အဘိုးအိုမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ပန်းပဲဆရာကြီး လိယင်ဟုန် ဖြစ်ပေသည်။

သူ့ရှေ့တွင် ရှိနေကြသူများမှာ သူ၏မိတ်ဆွေလည်းဟုတ်၍ တပည့်ဆိုလည်း မမှားသော ဟိုကွမ်းဝူနှင့် လိယင်တောက်၊ လိဟိုးတို့ မောင်နှမဖြစ်သည်။

လိယင်တောက်နှင့် လိဟိုးတို့မောင်နှမမှာ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးသာ ကွဲပြားခြားနားသည်။ ရုပ်ရည်မှာ တူညီကြသည်။

နာတံစင်းသည်။ မျက်လုံးလေးများ ကြည်လင် ပြာလဲ့နေသည်။ မျက်ခွံကလေးတွေက အုပ်မိုးနေသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက နီလွင် ဝင်းလဲ လျက်ရှိသည်။

အရပ်အမောင်း အချိုးအဆစ်ကလည်း အပြစ်ပြောစရာမရှိပေ။ လိုက်လျောညီထွေရှိသည်။

သူတို့ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစားသည်သာ ဆင်းရဲစားတို့ အဝတ်အစားများဖြစ်နေသည်။

ပန်းပဲအဘိုးအို လိယင်ဟုန်သည် သူ့ရှေ့တွင် ချထားသော ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါအလိပ် တစ်လိပ်ကို အသာ ခိုင်လိုက်သည်။

အခန်း (၇)

လပြည့်ဝန်းသည် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိ၏။ လရောင်ချည်တန်းကြားတွင် နှင်းမှုန်တို့က ခပ်ပါးပါး လွင့်နေသည်။

ချိုဖူမို့ ဆင်ခြေပုန်း၍ ဝင်းခြံပျက်ကြီးတစ်ခုအတွင်း အိမ်တစ်လုံးရှေ့ ကွပ်ပျင်တွင်ကား လူလေးဦးသည် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေလေသည်။

လူနှစ်ဦးမှာ လူငယ်များဖြစ်၍ နှစ်ဦးမှာ အဆက် (၇၀) ကျော်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် အသက် (၅၀) ကျော်အရွယ်အဘိုးကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် မျက်ရစ်များ မှုန်နေသယောင်ရှိသော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများက ဇရာကိုအံ့တုက စူးရှနေသည်။

ဟိုကွမ်းဝူ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာ ထူးခြားမှုမရှိ ကြည့်
နေသော်လည်း။ လိယင်းတောက်နှင့် လိဟိုးတို့ကမူ ကတ္တီပါ
အလိပ်ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အထူးစိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ အဘိုးအို လိယင်းဟုန်သည်
ကတ္တီနီလိပ်ကို အသာဖြေနေသည်။

ဝင်းလက်သော ကျောက်တို့မြုပ်ပြီး စီချယ်ထားသော
ခေးနှစ်လက်မှာ ခန့်ထည်ဝင့်ကြားလျက် ရှိပါ၏။

အဘိုးအိုသည်။ ခေးတစ်လက်ကို ခေးအိမ်မှ ဆွဲချွတ်လိုက်
သည်။

ဝင်းဖြာနေသော အလင်းရောင် ဖြိုးပြက်ကာ ခေးတစ်လက်
ပေါ်ပေါက်လာသည်။

အဘိုးအိုက မနားသေး။ နောက်ခေးတစ်လက်ကို ခေးအိမ်
ထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

ဝင်းဖြာသောအရောင်များ အရိပ်ထင်လာ၏။ ထို့နောက်
လိယင်းဟုန်က ခေးနှစ်လက်ကိုယှဉ်ပြီး ချထားလိုက်လေ
သည်။

“ဒီခေးနှစ်လက်ကို အဘိုးကိုယ်တိုင် လုပ်နေတာကြာပြီ။
လုပ်ထားတဲ့ သံအမျိုးအစား ရှာခဲ့ရတာပဲ ငါးနှစ်ကြာခဲ့တယ်။
အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သံအမျိုးအစားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ခေး
နှစ်လက်ပဲကွယ်။ ဒီခေးနှစ်လက် အဘိုးလုပ်နေတာကို ငါ့မြေး
လိဟိုးကတော့ ရိပ်မိကောင်း ရိပ်မိမယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့အဘိုး”

“အဘိုးကလဲ့ ကြိုတင်ပြောထားမလို့ပဲ။ ခါပေမယ် ငါ့မြေး
လိယင်းတောက် အသက်ဆယ် ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မှ အသံ
တော့မယ်လို့ အဘိုးဆုံးဖြတ်ထားလိုက်မိလို့ပါကွယ်။ အင်
မီကနေတော့ လိယင်းတောက်လဲ အသက်ဆယ် ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီ
မဟုတ်လား”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လိယင်းတောက်က သူ့နှမ
လိဟိုးမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်သည်။

မေးအသာ ဆတ်ပြသည်။

ဘယ်လိုလဲဆိုသောသဘော။

လိဟိုးက မျက်မှန်ကလေးကုတ်ပြသည်။

အဘိုးပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဦးဟူသောသဘော။

သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ချစ်သည်။

ကြင်နာသည်။

အနစ်နာခံခဲ့ကြသည်။

“ဟိုကွမ်းဝူ...သူတို့ဇာတာကို အသေအချာ စစ်ဆေးပြီးပြီ
နော်”

အဘိုးအိုက လှည့်၍မေး၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ လိယင်းတောက်က
တစ်ဆယ် ရှစ်နှစ်ပြည့်တာ မီကနေ၊ လိဟိုးကတော့ တစ်ဆယ်
ခြောက်နှစ်”

“လီယင်းတောက် အသက်တစ်ဆယ် ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းတွေကြောင့်၊ ကျုပ်.....ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့တယ် နော်”

“ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး”

“အဘိုးရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ကျွန်မတို့ကို အတိအကျ တစ်ခါမှ ထုတ်မပြောခဲ့ပေမယ် အဘိုးရဲ့ရည်မှန်းချက်တွေကို ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိထားပါတယ်”

လီဟိုးက ဝင်ပြောသည်။

လီယင်းဟန်သည် လီဟိုးကို စိတ်ကျေနပ်စွာကြည့်ပြီး....

“အေး....ငါ့မြေးလီဟိုးကတော့ ပြောစရာကို မလိုပါဘူး ကွယ်၊ အဘိုးစိတ်ထဲထင်နေတာက ဒီကောင် လီယင်းတောက် အတွက်ပဲ၊ အဘိုး သူ့ကိုစိတ်မချဘူး”

“အဘိုး ဒီခါးနှစ်လက်ဟာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

လီဟိုးက ဖြတ်မေးပြန်သည်။

“ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်မှလဲ၊ ငါ့မြေးနှစ်ယောက်အတွက်ပဲ ကွယ်၊ ခါးနှစ်လက်ဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့နာမည် ခေါ်နေမယ့်”

“မင်းသာလိုက်တာ အဘိုးရယ်”

လီဟိုးက ဝမ်းသာလှိုက်လှဲပြောနေသည်။

“လီယင်းတောက်ကတော့ ခါးနှစ်လက်ကို မတုန်မလှုပ် နှစ်နှစ်နေလေသည်။

“ကဲ....ကဲ....ရော့... ဒီခါးနှစ်လက်ကို မင်းတို့အရင် လက်ခံ လိုက်ကြဦး”

ဟု ပြောကာ လီယင်းဟန်က ခါးနှစ်လက်ကို လီယင်း တောက်နှင့်လီဟိုးတို့အား ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

လီယင်းတောက်က ခါးရွက်ကို ခါးအိမ်ထဲထိုးသွင်းထည့် ပြီး သူ့ရှေ့တွင်ပြန်ချထားသည်။

ဝမ်းသာမှုမပြု။

လီဟိုးကတော့ ခါးကွက်ကို ခါးအိမ်ထဲမှသွင်းနိုင်သေး။ ခါးကိုဆကာ ဆကာနှင့် ဟန်ရေးတပြုပြုရှိသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အဘိုးက ခုလို သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးရုံမကဘဲ ဒီလို ခါးကောင်းခါးသန်ကို လုပ်ပေးတာဟာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အကြောင်းရှိတယ်၊ မင်းတို့ လေးတွေ အသိဉာဏ် ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ အရွယ်မရောက် သေးလို့ မပြောသေးဘဲနေခဲ့တာ၊ အခုတော့ ပြောရတော့မယ် ပေါ့ကွယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ အစ်ကိုမာယုင်းနဲ့ရော မပတ်သက်ဘူးလား အဘိုး”

“မပတ်သက်ဘူးလီဟိုးရဲ့၊ သူက လီဟိုးနဲ့ပတ်သက်လာတဲ့ တစ်နေ့ကျမှသာ ပတ်သက်ကောင်း ပတ်သက်မှာပေါ့ကွယ်၊ အဓိကကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ပဲ လုံးဝ ပတ်သက်နေပါ တယ်”

“အစ်ကိုကြီးလီယင်းဟုန်၊ ကျွန်တော်ခြံထဲလျှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ နောက်”

ဟိုကွမ်းဝူက ဖြတ်ပြောရာ....
လီယင်းဟုန်က....

“အေး....ဟုတ်တယ်၊ ခုတလော တို့ကို ချိုင်ချိုးတို့လူစုက သိပ်ကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတလောကလဲ ကြေးစားလူသတ်သမား ကျောက်မျက်လုံးရှိဖွား ထောက်လာသေးတယ် မဟုတ်လား၊ သွား....သွား....ထူးခြားမှုရှိရင် အချက်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့....”

ဟိုကွမ်းဝူသည် ပြောပြောဆိုဆို ထွက်ခွာသွားလေသည်။
မြေးအဘိုး သုံးယောက်သားသာ ကြွင်းကျန်၏။
အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်က....

“အခု မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သိုင်းပညာဆင်ပေးခဲ့တဲ့နေရာမှာ လီဟိုးက အဘိုးသင်ပေးသလေဇာန် တတ်မြောက်နေပေမယ်၊ လီယင်းတောက်က ခုထိဟုတ်တိပတ်တိ မသင်သေးဘူး၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မင်းရှောင်ထွက်နေတယ်။ မင်းနောက်ကို ဒီအချိုးချိုးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“မင်းဟာ လီဟိုးကို အားကျဖို့ကောင်းတယ်။ ဒီကောင်မလေးဆိုယင် မိန်းကလေးလဲ မိန်းကလေး။ သူကသာ သိုင်းပညာကိုမသင်ဘဲ ရှောင်နေသင့်တာ၊ ရှောင်မယ်၊ ရှောင်တော့ မင်းက၊ ယောက်ျားလေးက။ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်တော့ကြည့်

စမ်း ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းသလဲ။ လီဟိုးဟာ အဘိုးလိုချင်တဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်ကိုမထောက်သေးပေမယ့် ချိုင်ချိုးလူတွေလောက်ကို တိုက်ခိုက်လွတ်လိုက်တာ ဘယ်လောက်အားကျစရာကောင်းသလဲ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ မင်းကျတော့ ကြားလိုက်မှဖြင့် ခံဖက်ကချည်းပဲ”

“ကျွန်တော်က သိုင်းပညာကို ဝါသနာမှ မပါတာ ကျွန်တော် ဝါသနာပါတာက ကဗျာရေးဖွဲ့တဲ့အတတ်ပဲ၊ ကဗျာလေးတွေစပ်နေရရင် ဖြစ်စေ၊ သူမျိုးရေးထားတဲ့ ကဗျာလေးဖတ်နေရစဉ်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော် နော်နေတတ်တာ”

“တော်....တိတ်။ လီယင်းတောက် မင်းစကား ဒီမှာရပ်လိုက်စမ်း”

လီယင်းဟုန်မှာ အမျက်ဒေါသတွေ လှိုင်လှိုင် ထသွားဟန် တူသည်။

မျက်နှာကြီးမှာ နီမြန်းသွားသည်။ နှင်းကြောများလည်း ထောင်ထလာသည်။

“ဒီမှာ ငါက မင်းကိုကဗျာမဖတ်ရဘူး၊ ကဗျာမရေးရဘူးလို့ မပြောခဲ့ဘူး။ ငါကိုယ်တိုင် ကွန်ဖြူးဆီးရှပ်ရဲ့ ကဗျာတွေကို ရွတ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အချိန်နဲ့နေရာဆိုတာရှိတယ်။ ခုလို အရေးကြီးတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကဗျာတွေရွတ်နေစရာ မလိုဘူး၊ ကဗျာလှလှတွေ ရေးဖွဲ့နေစရာမလိုတော့ဘူး”

“အခု ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရှိနေလို့လဲ အဘိုး”

“အစ်ကိုကလဲ မသိဘူးလား။ ကောင်းကျန်ယံစား ဖန်
ကန်းရဲ့ မတရားမှုတွေကို”

“ဒါက သူ့နေရာမှာသူ ဖြစ်နေတာပဲညီမရဲ့”

“အစ်ကိုကလဲ သူ့နေရာနဲ့သူမဟုတ်လို့ အဘိုးက ပြောနေ
ရတာပေါ့”

“အဲဒါကိုပဲ ကြည့်တော့ ငါ့မြေး။ လီယင်းတောက်ဟာ
ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေသလဲဆိုတာ သိုင်းလော
ကကို သင်း ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ခက်ပါလား
နော်...”

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်သည် တကယ်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်
သွားပုံရသည်။ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားသည်။

လီဟိုးသည် သူ့အဘိုးနှင့် သူ့အစ်ကို မျက်နှာများကို
တစ်လှည့်စီကြည့်ယင်း စိတ်ပျက်နေသည်။

“ဒီနေ့ မျက်မှောက် သိုင်းလောကထဲ ခြေချဖို့ဆိုတာကလဲ
တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းပညာ စွမ်းရည်လောက်ရှိရုံနဲ့ မရဘူး။
အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာချင်းအတူတူ၊ ကိုယ်က သူများထက်
အစစအရာရာ တော်နိုင် ကျွမ်းကျင်နိုင်မှ ဖြစ်တာ”

“အဘိုး”

လီယင်းတောက်က မဝံ့မရဲ ခေါ်၏။

အဘိုးအိုသည် လီယင်းတောက် မျက်နှာကို စူးစူးနှစ်နှစ်
ကြီး ကြည့်ကာ....

“ဘာလဲ လီယင်းတောက်”

ဟု မေး၏။

“ကျွန်တော် သိုင်းလောကထဲကို မဝင်လို့ မရဘူးလား။
ကျွန်တော် မှာ သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်တဲ့
အရည်အချင်းမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်”

“မင်းမှာ သိုင်းလောကသား မဖြစ်နိုင်တာ ဖြစ်နိုင်တာ ငါ
အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ မင်း မိန်းမရွာတစ်ယောက် ဖြစ်နေဦး ငါ
မမှုဘူးကွ။ မင်းဟာ ငါ့မြေး ဖြစ်နေတာကသာ အဓိက၊ ဘာ
ပဲပြောပြော ငါကတော့ မင်းကို သိုင်းပညာတွေ ဇွတ်သင်
ပေးရမှာပဲ”

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်၏ စကားကြောင့်၊ လီယင်းတောက်
စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားသည်။

မျက်နှာကြီးကို အောက်ငိုက်စိုက်ချထားသည်။ သက်မကို
လည်းအကြိမ်ကြိမ်ချနေသည်။

အိုကွာ....မိန်းမရွာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်လို့ နာမည်
ကျော်ကြားသွားပါစေ၊ ငါကတော့ မင်းကို သိုင်းပညာတွေ
သင်ကိုသင်ပေးရမှာပဲ”

“သိုင်းပညာကို တတ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်
သူ့ကို မတရား သွားတိုက်ခိုက်ရမှာလဲ”

“ဘာရယ်ကွ။ မတရားသွားတိုက်ခိုက်ရမယ် ဟုတ်လား”
ဟု ပြောလိုက်သော အဘိုးလီယင်းဟုန်၏ စကားသံမှာ

ခက်ထန်လှသည်။

ဒေါသစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်ထိန်း ထားရဟန်တူသည်။

ဤသည်ပင် အဘိုးအိုသည် ဒေါသစိတ်ကို ပြေလှိပ်ပြေညှားလမ်းထလျှောက်လိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကိုကလဲ အဘိုးစိတ်ကို သိရဲ့သားနဲ့ ဘာတွေ့လျှောက်မေးမှန်းလဲ မသိဘူး”

လီဟိုင်းက သူ့အဘိုး မျက်ကွယ်တွင် အသံကို တိုးတိုးပြုရုံပြောနေသည်။

လီယင်းတောက်ကလည်း လေသံလေးဖြင့်....

“ငါကလဲ တိုက်ရိုက်ရမှားကိုသဘောကျတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ခက်တာပဲ အစ်ကိုနဲ့အဘိုးနဲ့တော့ ကောင်းကောင်းချည်းကို တွေ့နေပြီ။ အဘိုးကလဲ စိတ်ကပ်ထန်ထန်၊ အစ်ကိုကလဲ စိတ်ကပ်ပျော့ပျော့”

“အဘိုးက သက်သက်ရဲရဲလိုနေတာပါဟာ ကိုယ် ဘာသာကိုယ် ရိုးရိုးကုတ်ကုတ်လေးနေလဲ အရသားပဲဟာ။ ရန်လိုနေစရာမလိုပါဘူး”

“အစ်ကိုကလဲ အဘိုးကစရာ ဘယ်သူ့ကို ရန်လိုနေလို့လဲ၊ အစ်ကိုအယူအဆလွဲနေပြီ”

သူတို့နှောက်တွင် အဘိုးအိုလီယင်းဟုန် ပြန်ရောက်နေသည်ကို သူတို့မသိလိုက်။ အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်က တစ်ချက် မဲပြုံးပြုံးလိုက်ကာ...

“ငါက ဘယ်သူ့ကို ရန်လိုနေရမှားလဲ လီယင်းတောက်ရယ် မင်းစကား အသွားအလာကလဲ ဘယ်လိုလဲ ဒီကိစ္စမှာ ငါကပဲ လူဆိုးလူမိုက်ကြီးတစ်ယောက် ကျနေတာပဲ။ မင်းတို့အဘိုးဟာ လူဆိုးလူမိုက်ကြီး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အေး... မတရားမှုနဲ့ အနိုင်ယူထားတဲ့ လူတွေကိုတော့ ကမ္ဘာကျေသော်လဲ ဥဒါန်းမကျေတဲ့လူမျိုးပဲကွယ်”

အဘိုးအို လီယင်းဟုန်သည် ပြောနေရင်းမှ လရောင်ဆမ်းထားသော မြင်ကွင်းကို ငေးမောကြည့်နေသည်။

ပြီး အံ့သွားများကို ကျိတ်ကာ တောက်တစ်ချက် ခတ်လိုက်သည်။

သူတို့အဘိုး၏ ရင်တွင်းခံစားမှု အနေအထားကို လီဟိုင်းစရာ လီယင်းတောက်ပါ ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“မတရားမှုနဲ့အနိုင်ယူထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီလူကို မင်းတို့သွားတိုက်ရမယ်၊ မတိုက်ဘူးလို့ မပြောရဘူး”

“ကျွန်...ကျွန်တော်တို့က အဲဒီလူကို သွားတိုက်ရမယ် မဟုတ်လား”

လီယင်းတောက်က ထိပ်ထိပ်ပျာပျာ မေးလိုက်လေသည်။

လီယင်းဟုန်သည် လရောင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ လီယင်းတောက်မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်...မင်းတို့နှစ်ယောက် သွားတိုက်ရမယ်”

ဟု ပြောမှ လီယင်းတောက်သည် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်....

“ခင်ဗျာ”

ဟု အသံနှမ်းနှမ်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

လီဟိုးကမူ လီယင်းတောက်နှင့် မတူ၊ ပြိုင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရ မည်ဆိုကတည်းက၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွှင်ပြနေသည်။

သည်ကြားထဲက....

“ဘယ်တော့ သွားတိုက်ရမှာလဲ အဘိုး။ အဲဒီလူကရော ဘယ်သူလဲ”

ဟု အငမ်းမရမေးသည်။

သည်တော့မှ အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်လည်း သူ၏ စိတ်ဆန္ဒ အလွန်စောသွားကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

“အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို အဘိုး ပြောပြရမှာပေါ့ ကွယ်။ ပြောမယ် ပြောမယ် မင်းတို့ သေသေချာချာ သဘော ပေါက်အောင်ကို ပြောပြပါ့မယ်။ ခုတော့ မသိချင်နဲ့ဦး”

“ဒါနဲ့ အခု အဲဒီလူကို သွားတိုက်ခိုက်ရတော့မယ်ဆို”

“မင်းတို့ သူ့ကို အခုအခြေအနေနဲ့ သွားတိုက်လို့ မရသေးဘူး။ အဲဒီလူက မင်းတို့ထက် သိုင်းပညာစွမ်းရည်၊ ကောက် ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့နေရာမှာရော အစစအရာရာ သာနေသေးတယ်။ ဒီလောက် သိုင်းစွမ်းပညာလောက်နဲ့ သွားယှဉ်လို့ မရသေးဘူး”

ထိုအခါ လီဟိုးဘဝင်မကျ။

သူတတ်ထားသော သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အဆင့်နိမ့် သေးသယောင်ယောင် ပြောနေခြင်း မဟုတ်လား။ ဒါ့ကို သူ က မခံနိုင်။

“အဘိုးကလဲ ကျွန်မတတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာဟာ အဆင့် ပြိုင် သိုင်းပညာတွေမဟုတ်လို့ လား။ ခုနေ ဘယ်လို လူမျိုးဖြစ် ဖြစ် ကျွန်မတော့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်မှယ် ထင်တာပဲ”

“ဪ... ငါ့မြေး လီဟိုးကျတော့လဲ စိတ်ဆန္ဒက စောရန် ကောကွယ်။ စိတ်ဆန္ဒသိပ်မစောနဲ့ စိတ်ဆန္ဒစောတာ မကောင်း ဘူး။ ရှုံးနိမ့်ခြင်းရဲ့ အခြေခံအကြောင်းအချက်တစ်ခု။ ယှဉ်ပြိုင် ခြင်းနဲ့ပတ်သက်လို့လဲ အဘိုးငါ့မြေးကို ပြောရဦးမယ်။ ပညာ ရပ်ပိုင်ဆိုင်ရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြိုင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာ မုတ်မီး မယိမ်းလောက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ သွားမပြိုင်နဲ့ မှတ်ထား။ သူများ ထက် အဆင့် တစ်ရာလောက်နဲ့ သာနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ တစ်ရာလောက်နဲ့ပဲ သွားမပြိုင်နဲ့ကွယ်။ တစ်သောင်းလောက် သာတဲ့ အခြေအနေရောက်မှပြိုင်၊ ဒါဟာ ယှဉ်ပြိုင်ချင်းရဲ့ သစ္စာ တရားပဲ”

“အဲဒီလို အပြတ်အသတ် သာနေတဲ့ အခါမှာကျမှ ပြိုင် ဆိုင်လဲ အေးအေးဆေးဆေး အနိုင်ရသလို၊ မပြိုင်ဘဲလဲ နေလို့ ရတယ်။ အပြတ်အသတ် သာနေပြီ မဟုတ်လား။ သဘော ပေါက်ရဲ့လား လီဟိုး”

“သိုင်းပညာ ထိပ်သီးအကျော်အမော် တစ်ယောက်ဘဝကို ရောက်ဖို့ဆိုတော့....”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ပညာရပ်ပိုင်းမှာ ဖြတ်လမ်းဆိုတာ မရှိဘူး လုပ်ယူရမှာချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မြေးစိတ်ထဲ ထင် ထားသဲလောက် မကြာပါဘူး။ ပညာတစ်ရပ်ကို လေ့လာတဲ့

အခါမှာ အခြေခံနိုင်ခန့်မျှသာ အရေးကြီးကြတာပါ။ နောက်ပိုင်း ပြည့်စုံကံတဲပညာရပ်တွေက သဘောပါ”

“ရှေးသီချင်းတွေ လေ့ကျင့်သလိုပေါ့ကွာ။ လုံးဝမတက်တုန်းတော့ ထီးသုံးနန်းသုံး တော်ဝင်သုံး ရှေးသီချင်းကြီးတွေ နားထောင်ပြီး သင်တောင် မသင်နိုင်သလောက်ပေါ့ကွာ။ တကယ် လက်တွေ့ကျကျလဲသင်ရော ဟိုအပိုဒ်နဲ့ ဒီအပိုဒ်ဟာ အတူတူပဲ။ ဟိုအကွက်နဲ့ ဒီအကွက်က ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုပြီး အမှတ်လွယ် အရလွယ်သွားကြရတာပဲ”

“သိုင်းပညာမှာလဲ၊ အဲဒီသဘောပဲကွယ်။ သိုင်းကွက်တွေ ဘယ်လောက်ဆန်းဆန်းဘယ်လောက်ထွင်ထားထွင်ထား အခြေခံကို ဖမ်းမိထားလို့ကတော့ စိတ်ထင်သလောက် မခက်ပါဘူး။ အခုပဲ လီဟိုဆိုင်ရင် သိုင်းကွက်တွေ အတော်များများ ရထားပြီ မဟုတ်လား။ ပန်းလိပ်ပြာ ဝိညာဉ်သိုင်းကွက်ကို ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်အောင်တော့ ကျင့်ထားဦး။ ခုအခြေအနေကို အဘိုးသိပ်သဘောမကျသေးဘူး၊ ဟုတ်တား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဘိုး”

ထိုအခိုက် အဘိုးကြီးဟိုကွမ်းဝူ တစ်ပတ်ပြန်လှည့်လာလေသည်။ အခြေအနေကောင်းကြောင်းပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။

အဘိုးကြီးတွေ အခုလောက် ဂရုတစိုက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လီဟိုက သူ့ရင်ထဲရှိနေသောအချက်ကို ထုတ်ဖော်လိုက်လေသည်။

“အဘိုး...စောစောက ကျွန်မတို့ တိုက်ခိုက် ရ မယ် လူအကြောင်းကို အခု ကြိုတင်သိထားလို့ မရဘူးလား”

ဟု မေးလွှာသော သီဟိုးအမေးစကားကြောင့် အဘိုးအို လီယင်းဟုန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သည်အကြောင်းကို သူက ပြောရကောင်းမကောင်း ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေခြင်းပင်။

အမှန်တော့ လီယင်းတောက် အသက်(၁၈)နှစ်ပြည့်သော နေ့တွင် အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး ဖွင့်ဟပြောထားပြီးဖြစ်ရမည်ဟု လီယင်းဟုန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လီယင်းတောက်က လီယင်းဟုန် မျှော်မှန်းထားသလို မဟုတ်ခဲ့။

ထို့ကြောင့် ပြောသင့်သောအကြောင်းကို မပြောရသေးဘဲ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ခုတော့ သည်အကြောင်းကို မပြောဘဲ သိုသိပ်ထားရန် မဖြစ်တော့ဟု အဘိုးအိုလီယင်းဟုန် တွေးလိုက်မိလေပြီ။

“အင်း...ဒီအကြောင်းကို မင်းတို့သိရအောင် ပြောတော့ ပြောထားရမှာပါပဲကွယ်၊ အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုကွယ်၊ ဒီလို”

အခန်း (၈)

နေက အနောက်ဘက် တောင်စွယ်ဖျားပေါ်တွင် မွေးတင်
နေလေပြီ။ မောင်ရီပျိုးအချိန်။

ဟန်ခမ်းမြို့ကလေးကို ရှေ့ရှုနေသော တောင်ဆင်းလမ်း
ကလေး၌ ရထားလုံးလေးတစ်စီးသည် မှန်မှန်ကလေး မောင်း
နှင်လာနေ၏။

ထိုကားပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာသူကား ဘုရင့်
နေပြည်တော်မှ တရားစီရင်ရေးအရာရှိနှင့် သူ့နောက်တော်ပါး
နှစ်ယောက်။

တရားစီရင်ရေးအရာရှိမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ
ပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။

သူ့မှတ်ဆိတ်မွှေးများကပါ ဖြူနေတာကိုထောက်လျှင်
သည်ထက်လည်း အသက်ကြီးရင့်ပုံရ၏။ သူ့နာမည်က ရှေ့
ချိန်ခွင်ဝမ်လန်း၊ ဝမ်လန်းသည် တရားစီရင်ရာ၌ အင်မတန်
တိကျပြတ်သားကာ ညီမျှသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကို ရှေ့ချိန်ခွင်ဟု အမည်ရှေ့မှ ဘွဲ့တပ်
ကာ ခေါ်ဝေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် ဟန်ခမ်းမြို့ကလေးရှိ မြို့တစ်မြို့မှ အမှုအခင်း
တစ်ခုကို တရားစီရင်ကာ နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

နေပြည်တော်က ဝေးကွာသေးသည်။ ယနေ့ညတော့ ဤဟန်
ခမ်းမြို့ကလေးတွင်ပင် နားနေရတော့မည်။

ရထားလုံးထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်ကာ လိုက်ပါလာရင်း
ရှေ့ချိန်ခွင်ဝမ်လန်းသည် သူ့စီရင်ခဲ့သော အမှုအကြောင်းကို
ပြန်လည်စဉ်းစား သုံးသပ်နေ၏။

ဤသည်က သူ့အကျင့်တစ်ခုဖြစ်သည်။ တရားစီရင်ပြီးလျှင်
သူ့စီရင်သည့်အမှုကို တရားဥပဒေနှင့် ညီညီမျှ မှာမှုရှိမရှိ၊ ဓမ္မ
ကျမ်းနှင့် ကိုက်မကိုက် ပြန်လည်သုံးသပ်လေ့ရှိ၏။

ယခုအမှုက ကောင်းကျနယ်စား လိယင်းဟုန်၏ တပည့်
တစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်နေ၏။ ထိုတပည့်နှင့် အခြားလူ တစ်
ယောက် မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အခြင်းများကာ
အမှုက တရားရုံးသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဤမြို့ကလေးသို့အလာ လမ်းတွင် ကောင်းကျနယ်စား လိ
ယင်းဟုန်နှင့်ဝင်တွေ့ခဲ့သေး၏။

လိယင်းဟုန်က အမှုက အမှန်တရားအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။ မိမိတပည့်ကိုမိမိ မျက်နှာကိုငဲ့ကာ ဘက် မလိုက်ဖို့လည်း ညွှန်ကြားခဲ့သေး၏။

လိယင်းဟုန်သည် ငယ်ရွယ်သော်လည်း တရားမျှတမှုကို လိုလားသော နယ်စားလေးတစ်ဦးဟု ဝမ်းလန်းရင်ထဲက ကျိတ်ရွံ့ ချီးကျူးမိသေးသည်။

ဤအမှုကို လိယင်းဟုန်၏ တပည့်ဖြစ်သူ ရှုံး၏။ မတတ်သာ အမှန်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအတွက်တော့ စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှစုနှောင်းစနင်းမရှိ။

ရုတ်တရက် ရထားက တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။ အားခနဲအော်သံ တစ်ခုလည်း ကြားရသည်။ ဝမ်းလန်း အတွေးတွေ ပြတ်တောက် သွား၏။ ဝမ်းလန်း ရထားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်သည်။

သူ့ရထားကို မြင်းစီးလက်နက်ကိုင် လူတစ်စု ဝိုင်းရံထား သည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ရထား မောင်းသမား ရင်ဘတ်တွင် မြားတံတန်းလန်း နှင့် ရထားပေါ်တွင် ငုတ်တုတ် သေဆုံးနေလေသည်။

သူ့နောက်တော်ပါ နှစ်ယောက်က ဓားများကို ခါးမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သို့သော် ဓားကို မြှောက်ချိန်ပင် မရလိုက်။ ရင်ဝတွင် မြှာ စိုက်ကာ အသီးသီး လဲကျသွားလေသည်။

ဝမ်းလန်းက သိုင်းပညာတတ်မြောက်သူ မဟုတ်။ သို့သော် မခံချင်စိတ်နှင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့...ငါ ဘာကောင်လဲဆိုတာ မသိကြဘူးလား။ ရှေ့ ချိန်ခွင် ဝမ်းလန်းဆိုတာ ငါပဲ။ ငါဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်နဲ့ တာဝန်ဝတ္တရား ထမ်းဆောင်ရအောင် လာနေရတာ။ ငါ့ကို အနှောင့်အယှက် ပေးတာဟာ ဘုရင်မင်းမြတ် ယဉ်ဝန်ချီရှု အာဏာကို ဖိဆန်တာနဲ့ အတူတူပဲဆိုတာ သဘောပေါက်ကြ”

သူ့ပတ်ဝန်းကျင် မြင်းစီးသမားတွေဆီက လှောင်ရယ်သံ သာ ကြားမူ၏။ မှောင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေကြမို့ လူလုံးမကွဲ။

သူတို့မျက်နှာတွေကို ပုံပန်းဖမ်းမရ။ ဝမ်းလန်းကတော့ သည်လောက် ဥပဒေမဲ့ ပြုမူချင်သူတွေ အားလုံးကို ဖမ်းဆီး ကာ ရုံးတင် တရားစွဲလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကူးသာ စိတ်ကူးမျှသာ။

လက်တွေ့မှာက သူ့လည်ပင်းကိုမြင်းပေါ်ကလူတစ်ယောက် ပစ်လိုက်သော ကြိုးကွင်းက လာစွပ်သည်။ သည့်နောက် ထိုမြင်းစီးသမားက မြင်းကိုထိုနေရာမှ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွား သည်။

ဝမ်းလန်းသည် လည်ပင်းက ကြိုးကွင်းကို တင်းမသွား အောင် လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆွဲရင်း မောင်းနှင်သွားသော မြင်း နောက်က ပါသွားလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်၍ ကျန်မြင်းစီး သမားတွေက လှောင်ရယ်နေ၏။

သူ့မှာ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရ၏။

မြင်းစီးသမားက ရထားလုံးအနီးကနေ၍ တောင်ခြေသို့ မောင်းနှင်သွား၏။ နောက် တောင်ခြေမှ မြင်းရထားဆီသို့ ပြန်မောင်းလာသည်။

နောက်တော့ ထိုမြင်းစီးသမား အားလုံးပင် ဟားတိုက် ရယ်မောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

သူတို့ ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီမှာပင် ထိုနေရာသို့ မြင်းစီး လူရွယ်တစ်ဦး ထောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူမှာ ဟန်ခမ်းမြို့ကလေးမှ ရိရှေးလင် ဖြစ်သည်။

ရိရှေးလင်သည် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် တခြားမြို့ကလေး တစ်မြို့မှ ပြန်အလာ ယခုအဖြစ်နှင့်ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။ အခင်းဖြစ်စကပင် ရိရှေးလင်သည် သစ်တောအုပ်ထဲသို့ ထောက်ရှိနေကာ ဖြစ်ပျက် သမျှ အလုံးစုံကို အားလုံး မြင်တွေ့နေခဲ့၏။

ဝမ်လန်း၏ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစုပ်၍ မြင်းနှင့်ဆွဲသော အခါ သူ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူကာပုန်းအောင်း ကြည့်နေရာမှထွက်ကာ တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု ပြင်လိုက်သေး ၏။ သို့သော် အချိန်မီပင် သူ့စိတ်ကိုသူ ပြန်လည်ချုပ်တီး လိုက်သည်။

သူသည် သိုင်းပညာကို အတော်အသင့် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ် သည်မှာ မှန်ပါ၏။ ဤဟန်ခမ်းမြို့ကလေးမှ နာမည်ကြီး သိုင်း ဆရာကြီး ကျောက်ရင်ရှား၏ တပည့်မို့ သူ့ သိုင်းပညာအဆင့် ကို သေးသည်ဟုဆို၍ မရ။

သို့သော် ယခုကိစ္စက အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ အင်အားချင်းလည်း မမျှ။ ပြီးတော့ ဤမြင်းစီးသမားတွေ

ကြည့်ရတာက လူကြမ်းစိတ်ကြမ်းကြီးတွေ သိုင်းပညာကိုလည်း သူ့နည်းတူ တတ်မြောက်ကြပုံရ၏။

အခြေအနေအရ အရှုံးပေးရခြင်းကို အညံ့ခံသည်ဟုယူဆ ၍ မရ။ သူ့ဆရာကြီး ကျောက်ရင်ရှားကလည်း နေရာတကာ တွင် စဉ်းစားချင့်ချိန်ဉာဏ်ကို သုံးစွဲဖို့ ဆုံးမခဲ့ဖူးသည်ကို သတိ ရလာ၏။

ထို့ကြောင့် ထွက်ခွာသွားသော မြင်းစီးသမားတို့၏ မြင်း ခွာသံများ တိတ်ဆိတ်သွားတော့မှ သူတစ်ကိုယ်တည်း ဤနေရာ သို့ ထောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ မြင်းရထားမောင်းသမား၊ ဝမ် လန်း၏ နောက်လိုက်နှစ်ဦးနှင့် ဝမ်လန်းပါ အသက်မရှိတော့။ ရထားဘီးတစ်ဘီးကို ဦးခိုက်လျက် ဝမ်လန်းသည် အသက် စိညာဉ် ကင်းမဲ့စွာ သွေးဖုန်အလူးလူးနှင့် လှဲလျောင်းမြီမ်သက် လျက် ရှိ၏။

ဪ...လောကကြီးတွင် ရွှေချိန်ခွင်ဝမ်လန်းတစ်ယောက် မရှိရှာတော့။ ဘယ်လို ဆိုးသွမ်း ယုတ်မာသည့် လူသတ်သမား ကများ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားပါလိမ့်။

လိုက်လံအကဲခတ်ရင်း ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော အရာ တစ်ခုကား ရိရှေးလင်ကို အသက်ရှူရပ်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ မည်းနက်သော ရထားတံခါးပေါ်တွင် တစ်ထွာခန့်ရှိသော အဝါထောင် တံခွန် (အလံ) ကလေးတစ်ခု စိုက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရိရှေးလင်က အဝါရောင်တံခွန်အလေးကို ဆွဲနုတ်ယူကာ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

အဝါရောင်အလံကလေးပေါ်တွင် အနက် ရောင် ကျား၊ တစ်ကောင်၏ပုံကို ရေးချယ်ထားတာ တွေ့ရ၏။

အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩသွားလေသည်။ ဤအလံကလေးမှာ ကောင်းကျယ်စား၏ အထိန်းအမှတ် သင်္ကေတအဖြစ် အသုံးပြုသည့် အလံကလေးဖြစ်နေ၍ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအလံကလေးကို ဆရာကြီးကျောက်ရင်ရှားက အသေအချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေ၏။ သူ့လက်ထဲကို ဤအလံကလေး လာအပ်ကာ ရိရှေးလင်က သူမြင်ခဲ့သမျှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

“အင်း...မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ မပြေးသော် ကန်ရာရှိနေပြီကွ။ ဝမ်းလန်းစစ်တဲ့အမှုကလဲ လီယင်းဟုန်ရဲ့တပည့်အမှု ပြီးတော့ ဝမ်းလန်း အသတ်ခံရတဲ့နေရာမှာ တွေ့ရတာကလဲ လီယင်းဟုန်ရဲ့အထိန်းအမှတ်အလံ သည့်တော့သည်အချက် နှစ်ချက်ကိုထောက်ရင် ဝမ်းလန်းကိုလုပ်ကြံတာ လီယင်းဟုန်လက်ချက်လို့ လူတိုင်းယူဆတော့မှာပဲ”

“ဆရာကြီး အယူအဆကရော”

“ငါ့အယူအဆကတော့ သည်နေရာမှာ အရေးမကြီးလှပါဘူး၊ အေး...ဒီအလံကလေးကို မင်းယူလာခဲ့တာ ကောင်းတယ်၊ ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မပြောနဲ့ဦး”

“တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်သိချင်တယ် ဆရာကြီး”

“ဘာလဲပြော”

“လီယင်းဟုန်ဟာ တကယ်ပဲ ဝမ်းလန်းကိုသတ်ခဲ့...”

သူ့မေးခွန်းမဆုံးမင် ကျောက်ရင်ရှားက လက်ကံပြခဲ့၏။ ပြီးမှ ကွမ်းကို တမြုံမြုံဝါးရင်း...

“မင်းတို့ကို နေရာတကာမှာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ညှဏ်ကို သုံးဖို့ ငါ့အမြဲ မှုာကြားထားတယ် မဟုတ်လား။ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်။ ဘယ်လူသိသမားက အခုလို သူ့ကိုအလွယ်တကူ ခြေရာခံနိုင်မယ် သက်သေအထောက်အထားမျိုးကို ထားခဲ့မှာလဲကွ။ လီယင်းဟုန်ဟာ ဝမ်းလန်းကို တကယ်သတ်ချင်တယ်ပဲ ထားဦး၊ အခုလောက် မိုက်မဲတဲ့အပြုအမူမျိုးကိုတော့ ပြုမူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့အဖေ လီယန်တီနဲ့ ငါ့ဆိုတာက တစ်ဆရာတည်းမှာ ပညာသင်ကြားလာတဲ့ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုတွေကွ။ လီယန်တီဟာ အင်မတန် စိတ်သဘောထားပြည့်ဝ ဖြူစင်တဲ့လူ သူ့သား လီယင်းဟုန်ဟာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ သူ့ငယ်ငယ်ကဆို ငါ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးလာခဲ့တာပဲဟာ”

“ဆရာကြီး အယူအဆအရဆိုရင်တော့ လီယင်းဟုန် နာမည်ပျက်အောင် တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံတဲ့သဘောပေါ့”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ လူ့ အတော်တော် များများက တခြားသူ ကောင်းစားတာကို မရှုစိမ့် မနာလို ဖြစ်တတ်ကြတဲ့ သူတွေကွ အချို့ကတော့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ဝမ်းထဲမှာပဲ မျှီသိပ်ထားတယ် တချို့ကတော့ အဲဒီလူ ပျက်စီးဆုံးရှုံးအောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ကြံအကောင်အထည် ဖော်တတ်တယ်”

“ဘယ်သူကများ လိယင်းဟုန်ကို ခုလို အကောက်ကြံ့နေ တာလဲ”

“ဒါတော့ ငါလဲ ဘယ်သိဦးမလဲတာ ဒါပေမယ် သည် ကိုစွဲကို အမြန်ဆုံးသိအောင်တော့ ထို့စုံစမ်းကြရမှာ မိတ်ဆွေ တစ်ဦး မပျက်စီးရအောင် ခုခံကာကွယ်ဖို့ဆိုတာ မိတ်ဆွေတိုင်း မှာရှိတဲ့ ဝတ္တရားကွ မင်းတို့လဲ မျက်စိနဲ့နားကိုသာ ဖွင့်ထားပေ တော့ အကြောင်းထူးတာနဲ့ ငါ့ကိုအသိပေး ဟုတ်လား”

ရိုရှေးလင်က ရှိသေစွာ ဦးညွတ်ပြလိုက်လေသည်။

ဟန်ခမ်းမြို့ကလေးမှ ပိုးစုန်းကြူး အမည်ရှိသော စား သောက်ဆိုင်ကလေး ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ဆိုပေမယ် အတော်လေးတော့ ခန့်ညား ချီးကျယ်၏။ ဖဲ၊ အနီထောင်၊ လေးကောင်ဂျင်၊ မာကျောက် လို့ လောင်းကစားစိုင်းတွေလဲ ရှိသည်။

ပြီးတော့ အရက်သေစာကလည်း အလျှံအပယ် ရသဖွဲ့ အရပ်။

သည်တော့ ဤစားသောက်ဆိုင်ကလေးကို သာမာန်လူများ လာခဲ့သည် ပိုက်ဆံချမ်းသာသော လူရွပ်လူပေများ လောင်း ကစား၊ သမားများ၊ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း သိုင်းသမားများ၊ ဒုစရိုက်သမားများသာ လာရောက် စားသောက်လေ့ရှိသည်။

ဤညသည်လည်း ခါတိုင်းညများလိုပင် ပိုးစုန်းကြူး စား သောက်ဆိုင်သည် ဆူညံစွာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။

ဤအထဲတွင် အကင်ရှားဆုံးကတော့ အဝတ်နက်များ၊ ဆွဲရှဲ ရှိ ခြုံလွှာအနီရဲများကို ကျော၌ တပ်ဆင်ထားသော အိမ်သား ယောက်သားဖြစ်သည်။

သူတို့ပုံတွေက တကယ်စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း အားကျော မောင်းသန်ပုံတွေ အသီးသီး လူသတ်လက်နက်ကြီးတွေကို ကို လှ ဆောင်ထားပုံကလည်း မြင်သူတိုင်း ကျောချမ်းစရာ။

တစ်ဦးက အရွယ်ကြီးမားလှသောစား၊ တစ်ဦးက ကြီး မားလှသော တင်းပုတ်၊ တစ်ဦးက အသွားထက်သောပုဆိန် ကြီး၊ တစ်ဦးက ရှည်လျားသည့် အဲမောင်း၊ တစ်ဦးက မည်း နက်သည့် ဆူးတပ်ကျောပုတ်။

ထိုလူ ငါးယောက်တို့သည် ညဦးပိုင်းကပင် ပိုးစုန်းကြူး စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ပြီးတော့ လောင်းကစားစိုင်းတွေကို တစ်ဝိုင်းပြီး တစ်ဝိုင်း ဝင်၍ ကစားကြသည်။

သူတို့ကစားနေပုံကိုကြည့်ရုံနှင့် ထိုလူများသည် လောင်း ကစားကိစ္စကို ကျွမ်းကျင်သူများ မဟုတ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ငွေပေါသဖြင့်သာ ငွေဖြူးတီးနိုင်သဖြင့် လောင်းကစားသူ တွေနှင့် တူနေသည်။

လောင်းကစား ဝိုင်းတွေမှာငွေတွေ သောက်သောက်လဲကုန် သည်။ သို့ပေမယ့် သူတို့က မပုံမရ။

သူတို့ခါးပိုက်ထဲရှိ ဖောင်းပြည့်နေသော ငွေအိတ်များထဲမှ ငွေစများကို နှိုက်ယူသုံးစွဲကာ ဗုန်းပေါလအော ကစားကြ သ်။

ရှိ နှမြေတုန်တိုပုံမရ။ ငွေတွေ သူတို့ဆီကထွက်နေပုံက လေပေ့ဝေ့ လိုက်သဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်မှ ရွက်ဟောင်း ဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေသည်နှင့် တူသေးတော့၏။

လောင်းကစား၍ အားရတော့ စားပွဲခုံတစ်လုံးတွင် ဝင် ထိုင်ကာ အရက်တွေ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး မှာသောက်ကြသည်။

အရက်ကလည်း ကောင်းပေ ဆိုသော မြေဘိုက်ခန်းထဲတွင် ထည့်ထားသည် နှစ်ချို ဝိုင်တွေဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဈေးအကြီးဆုံး စားသောက်စံရာတွေလည်း မှာ စားသည်။

သူတို့သာမဟုတ် အနီးရှိ လူအချို့ကိုပါ ဖိတ်ခေါ်ကာ အရက်တွေ တိုက်သေးသည်။

ဟန်ခမ်းမြို့ကလေးမှ အရက်ချိုးများမှာ ရေငတ်တုန်း ရေ တွင်းထဲကျသလို ဖြစ်သွားသည်။

ပိုးစုန်းကြူး ဆိုင်ကလေးအတွင်းမှာ အရက်တွေ ချောင်း စီးတော့မလောက် ဖောဖောသိသိ ရှိနေ၏။

“သောက်ကြစမ်းပါ ကျုပ်တို့မှာ ငွေတွေအများကြီး ရှိ သေးတယ် သောက်ကြစမ်းပါ၊ ဟား...ဟား...ဟား ငွေ စတုက်တော့ မပူနဲ့”

ဟန်ခမ်းမြို့မှ ကိုလေးအိုးတစ်ယောက်က...

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ မိတ်ဆွေတို့ ဒီလောက်သုံး နိုင် ဖြူးနိုင်တာ အာကြောင်လဲ ငွေတွင်းတစ်တွင်း ရတနာသိုက် တစ်သိုက်များ တွေ့ထားလေသလား”

“တား...ဟား...ဟား ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ မိတ်ဆွေရဲ့ ကျုပ်တို့ပွဲကလဲ အလကား အချောင်ရတဲ့ ငွေမဟုတ်ပါဘူး အလုပ်လုပ်လို့ ရတဲ့ငွေပါ”

“အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ငွေဆိုရင် ကျွန်တော်လဲပြောစမ်းပါဗျာ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးမို့ ဒီလောက် ငွေတွေရနေတာလဲ တစ်နေ့ လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း လန်ချားဆွဲတာတောင် ထမင်းမဝချင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်မျိုး လုပ်သင့်ရင်လဲ လုပ်ရအောင်”

“ကျွန်တော်တို့အလုပ်က လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟောစီလို လုပ် ကိုက်ရုံပဲ”

ထိုလူငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က သူ့လက်ကို ဓား သဏ္ဍာန်ပြုကာ ကိုယ် လည်ပင်းကို ဖြတ်သည့်ဟန်ပြုလိုက်၏။ သည်တော့မှ ကိုလေးအိုးက ကြောက်လန့်ကာ တုန်သွား ၏။

ဘေးကလူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ အရက်မူး၍ ကျွဲခိုးပေါ်လေသလားမှသိ။

ဤဆိုင်ကလေး၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ငြိမ်သက်စွာ အရက်သောက်နေသောလူတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုလူမှာရီရှေးလင် ပင် ဖြစ်သည်။

ရီရှေးလင်က အရက်သောက်ရင်း နားမျက်စိကိုဖွင့်၍ထားသည်။

အခုတလော ဟန်ခမ်းမြို့တစ်ဝိုက်တွင် လူသတ်မှုတွေ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ဖြစ်နေတာတွေ အမှန်။

လူသတ်မှုတွေက လက်သည်မပေါ်ကြ။ သေဆုံးသူတွေကလည်း ဒုစရိုက်သမားတွေမဟုတ်။

တကယ် လူကောင်း သူကောင်းတွေ။

သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသောလူတစ်ယောက် သူ့ကို တီးတိုး လက်ကုတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလူတွေက တကယ် ကြေးစား လူသတ်သမားတွေပေါ့ဗျာ။ သူတို့ကို ငွေခိုင်းနေတာက ကောင်းကျနယ်စား လီယင်း ဟုန်လေ”

ကြေးရတဲ့စကားကြောင့် ရီရှေးလင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကို ဒီစကား ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုသက်သေအထောက်အထားတွေ ရှိလို့လဲ၊ တခြားလူ သိက္ခာကျစေမယ် ဒီလိုသွားပုပ်လေလွင့်စကားတွေ မပြောပါနဲ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား မယုံရင်လဲနေလေ၊ ကျုပ်ကြားတာ ပြောတာပဲ၊ သက်သေတွေ ဘယ်ပြနိုင်မလဲ၊ တကယ်တုတ်မဟုတ် သိချင်

ရင်တွေ ဟောဟိုလူကြမ်းကြီးငါးယောက်ကို ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားသွားမေးကြည့်ပေါ့”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုလူက အနီးမှထကာ ထွက်သွားသည်။

ရီရှေးလင်က မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က အကောက်ကြံကံ ကောင်းကျနယ် စား လီယင်းဟုန်ကို သိက္ခာချဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာက တော့ ထင်ရှားနေလေပြီ။

နောက်တစ်ပတ်လောက် ကြာသောအခါ ထိုလူကြမ်းကြီး ငါးယောက်ကိုပင် ဟန်ခမ်းမြို့စွန်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် တွေ့ရ၏။

သည်တစ်ခါတော့ သူတို့ပရိယာယ်ကတစ်မျိုး။ ငွေပေးကာ ရွာသားတွေကို စည်းရုံးနေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ယင်ဝန်ချိုကို ပုန်ကန်ဖို့အတွက် စစ်သည် အင်အား စုဆောင်းနေကြောင်း စစ်သည်တိုင်းကို ငွေသား တစ်ထောင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ကောင်းကျနယ်စားဖြစ်ကြောင်းများ ပြောဆိုစည်းရုံးနေခြင်း ဖြစ်၏။

အသိဉာဏ်နည်းသူတို့က ယုံကြည်သည်။

ထိုလူငါးယောက်ရွာထဲမှထွက်လာကြသောအခါရီရှေးလင် ဦးစီးသောအဖွဲ့က ရွာပြင်တောစပ်မှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်နေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ တော်တော်ပြင်းထန်၏။

ရိရှေးလင်က လက်ရွေးစင်လူဆယ်ယောက် ခေါ်လာသည်။

သူတို့ဘက်မှ လူသုံးယောက်ကျဆုံးခဲ့၏။
သိုင်းသမားငါးယောက်ဘက်မှ လေးယောက်ကျဆုံးသွားသည်။

ဒါတောင် ပဲ့ကြာရှည်နေမှာစိုးသည့်အတွက် ဘေးက ကြည့်နေသည့် ဆရာကြီးကျောက်ရင်ရှား ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော အဲမောင်၊ ကိုင်သည့် သိုင်းသမားကို ဒဏ်ရာနှင့် ဖမ်းဆီးရမိသည်။

ဒဏ်ရာက အဘော်ပင်ပြင်းထန်၏။

သွေးထွက်လွန်မှာစိုး၍ 'အကြောအချို့ကို ဆရာကြီး ကျောက်ရင်ရှားကိုယ်တိုင် သူ့လက်ညှိုးနှင့်ထိုးကာ ပိတ်လိုက်သည်။'

“ဒီမာ်...မင်းမုသေစေရဲဘူး၊ မင်းကို ငါဆေးကုပေးမယ်၊ ကြားလား”

ဒဏ်ရာရနေသောသိုင်းသမားက နားလည်ဟန် ခေါင်းညိတ်ပြင်း

“ဒီတော့ မင်းက ငါမေးတာကိုပြောစမ်း၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောနော်၊ မင်းတို့ကို ကြီးကိုင်နေတာဘယ်သူလဲ၊ မင်းတို့ လုပ်ရပ်တွေဟာ မရိုးသားဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ကောင်းကျ နယ်စား ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်နေတာပဲ၊ မင်းတို့ကို ဘယ်သူ့စ ခိုင်းတာလဲ”

ရှက်တရက် သိုင်းသမားက မပြောဘဲ တွေ့ဝေနေ၏။

“အခု မင်း တို့လက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ၊ မင်းဆရာကြီးကို ဘာမှ ကြောက်နေစရာမလိုဘူး၊ မင်းကို သေတွင်းက တို့ကပဲ ကယ်နိုင်မှာ၊ ကဲ...ပြော ဘယ်သူက မင်းတို့ကို ခိုင်းနေတာလဲ”

သည်တော့မှ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် သိုင်းသမားက အားယူကာ စကားပြော၏။

စကားက တစ်ခွန်းတည်းသာ။

“ဖန်ကန်း”

ဤစကားမျှားကို ရေရွတ်ပြီးသည်နှင့် ပါးစပ်မှ သွေး တစ်ချက်အန်ကာ အသက်ထွက်သွားလေသည်။

“ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို ခူးပြီး မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အဘိုးကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် လိုချင်လို့ပါ အဘိုးရှဲ့”

“ဘာလဲ...မင်း ညီမလေး လိဟိုးကို ပေးမလို့လား” ဟု သူ့အဘိုး လီယင်းဟုန်က ထပ်မေးသည်။ လီယင်းတောက်ကလေးက ခေါင်းကို ခါရမ်းကာ...

“လိဟိုးက ပန်းမကြိုက်ဘူး အဘိုးရှဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီပန်းပွင့်ကလေးတွေကို အဘိုး ခူးပေးလဲ ကျွန်တော် လိဟိုးကိုတော့ မပေးပါဘူး၊ သူက ပန်းကို ပန်ရမှန်းတောင် သိရဲ့လား မသိဘူး” ဟု ဖြေ၏။ ထိုအခါ လီယင်းဟုန် ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အဲဒီပန်းပွင့်ကလေးတွေကို ဘာကြောင့်များ ယူချင်နေရတာလဲ၊ ပန်များ ပန်ဦးမလို့လား” ဟု လီယင်းဟုန်က စိတ်ဝင်စားမေး၍ လီယင်းတောက်ကလေးကို အကဲခတ်နေသည်။

“မပန်ပါဘူး အဘိုးရိုယ်၊ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးမဟုတ်တာ၊ ဘာလို့ ပန်ရမှာလဲ”

“သိပါဘူးကွာ၊ မင်းက ဟိုသစ်ပင်ပေါ်က ပန်းပွင့်ကလေးတွေ လိုချင်တယ်ဆိုတော့ ပန်များ ပန်ချင်နေသူလားလို့၊ ကဲ...ကဲ...ဆရာကျူရေ၊ ဟော့ဟိုသစ်ပင်ပေါ်က ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို ကျုပ်မြေး ခူးပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ” ဟုပြောကာ လီယင်းဟုန် ဆက်လက်၍ လျှောက်လာလေသည်။

အခန်း (၉)

“အဘိုး...အဘိုး...ကျွန်တော် ကို ဟော့ဟိုသစ်ပင်ပေါ်က ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ခူးပေးပါနော်”

အသက် ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော လီယင်းတောက်ကလေးသည် သူ့အဘိုး လီယင်းဟုန်အား ပူဆာနေသည်။

သူသည် ပိုးအကြိုက်ကလေးကို မလျက် သူ့အဘိုးဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ ဝဝတုတ်တုတ်မို့ သူ့ပုံက ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

သို့သော် သူ့အဘိုး လီယင်းဟုန်က လှည့်ကြည့်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းကွင် ရေပြန်ပေါက်များက များလှသည်။ ရေပြန်ပေါက်တိုင်း စိမ်းလဲသော ရေများ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်။ နေရောင်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသော ရေလှိုင်းဂယက်ကလေးတွေက တလူးလူး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရှိနေသည်။

လိယင်းဟုန်သည် အသက် (၆၀) ကျော်သာ ရှိသေးသည်။ အရပ်အမောင်းက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကြားကြားရွားရွား။ ဤကောင်းကျူနယ်၏ နယ်စားလိယန်တီ၏ ဖခင်ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း သူ့ကို တစ်နယ်လုံးကလေးစားကြသည်။

အထူးသဖြင့် လိယန်တီ၏ ဖခင် လိယင်းဟုန်က သိုင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း နယ်သူနယ်သားများက လေးစားကြသည်။ ကြောက်ချစ် ရှိသေးနေကြသည်။

ပန်းဥယျာဉ်၏ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား လိယင်းဟုန်သည် ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်လောက်အောင် ခြေလှမ်းများက တုံ့ဆိုင်းသွား၏။

အကြောင်းမူကား သူ့မြေးအငယ် လီဟိုးကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

လီဟိုးသည် ဓားမြှောင်ကလေးတစ်လက်နှင့် ပေပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို ပစ်မှတ်ထားကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပစ်ပေါက်နေသောကြောင့် လိယင်းဟုန် အံ့သြသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝှီး...ဒုတ်”

“ဝှီး...ဒုတ်”

“ဝှီး...ဒုတ်”

ဓားမြှောင် သုံးလက်ကို တစ်လက်ပြီးတစ်လက် ပစ်ပေါက်နေသော်လည်း ပစ်ချက်ကမလွဲ။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပစ်တိုင်း မလွဲပဲ စိုက်နေသည်။

“အဖေကြီးက ကျွန်မသမီး လီဟိုး ဓားပစ်တတ်တာ အခုမှ မြင်ဖူးတယ်နဲ့တူတယ်” ဟု ပြောလာသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လိယင်းဟုန်က ဘေးဘက်သို့ စောင်းဝဲကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ တွေ့မြင်လာရသူမှာ သူ၏ချေးမကလေး ချီပေ ဖြစ်သည်။ ချီပေ ကား အခုမှ အသက် (၂၅) နှစ်ကျော်ရှိရှိသေးသည်မို့ နုပျိုစိုလန်းဆဲ ရှိနေသည်။

မိုးအင်္ကျီနှင့် ဖဲဘောင်းဘီတို့က သူမ၏အလှကို ပိုမို ဖော်ကျူးနေသလို ရှိသည်။ မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်ပါပေ။

ကောင်းကျူနယ်စား လိယန်တီ၏ဇနီး နယ်စားကတော်တစ်ဦး ဆိုတော့လည်း ဣန္ဒြေသိက္ခာက အပြည့်ရှိနေသည်။ လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ညင်သာ၏။

အခု လျှောက်လာနေသည်ပင် တပြိုင်ပြိုင်။

“အေး...ဒီကောင်မလေး ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိနေတာကို ငါ အစက မသိတာအမှန်ပဲ သမီးရဲ့ကောင်းတယ်...ကောင်း တယ်၊ ကလေးတွေရဲ့ ပင်ကိုဗီဇကို အခုလို စောစောသိရတာ ကောင်းတယ်”

“အဖေကြီးရဲ့ သိုင်းပညာ အမွေပေးဖို့ လူတစ်ယောက် တိုးလာပြီပေါ့”

“ငယ်တော့ ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ အရွယ်မတိုင်ခင် ကြီးမားတဲ့ အတတ်ပညာတွေကို မပေးမိဖို့ သတိထားရတယ် သမီးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအဖေကြီး...”

ချီပေ့က အသက်ငယ်ရွယ်သူပီပီ သူနားမရှင်းသော အချက် ကို ချက်ချင်း မေးလိုက်လေသည်။

သမီးကလေးလီဟိုးက မိဘရင်ခွင်တွင် မှီတယ်၍ ရပ်နေ သည်။ လူကြီးတွေပြောနေသောစကားကို နားထောင်လျက် ရှိသည်။

“လူဆိုတာ စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်တဲ့ အသိဉာဏ်မရှိသေးတဲ့ အရွယ်မှာ ကြီးမားတဲ့ပညာရပ်ကို ပေးမိရင် မလိုလားအပ်တာ တွေ ဖြစ်လာတတ်လို့ပေါ့ကွယ်”

ထိုအချိန် စံအိမ်ဖက်သို့ မြင်းစီးသမားတစ်ဦးမြင်းကို ခုန်း စိုင်း၍ စီးသွားလေသည်။ မြင်းခွာသံများမှာ ပန်းဥယျာဉ် အတွင်းသို့တိုင်အောင် ပျံ့လွင့်လာ၏။

ထို့ကြောင့် လီယင်းဟုန်နှင့်ချီပေ့ တို့မှာ စကားစကို ဖြတ် လိုက်ကြသည်။ ပြီး... မြင်းစီးသမားကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

မြင်းစီးသမားသည် ဝင်းခြံအဝင်လမ်း ကုန်းမြင့်မြင့် မြေနီ လမ်းအတိုင်း မြင်းကိုခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာသည်။

သူ့ကိုတွေ့မြင်ရသည်နှင့် အရေးကြီးသော သတင်းတစ်ရပ် ကို သယ်ဆောင်လာကြောင်း သိနိုင်သည်။

သူသည် သစ်ရိပ်တန်းများအောက်တွင် သူ့မြင်းကို ဇက် ကြီးသပ်ရပ်၏။ မြင်းပေါ်က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းနေစဉ် လီယင်း ဟုန်စာ ချီပေ့အား...

“သမီးရေ...အကြောင်းထူးတစ်ခုခုတော့ ပေါ်လာပြီနဲ့ တူတယ်။ လာ...လာ...စံအိမ်ပေါ်သွားကြစို့။”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး၊ သူတို့သည် စံအိမ်ဖက်သို့ ဝပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကြသည်။

မြင်းစီးသမားက စံအိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေပြီ။ စံအိမ် ကြီးမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပါသည်။

အုတ်နံရံကြီးများမှာ တူထဲလှပြီး နှစ်ဖရိစ္စေဒ ကြာမြင့်နေ ပြီဖြစ်ကြောင်း ရေညှိစိမ်းများက ဖော်ပြနေသည်။

မုန်ပြတင်းတံခါးတွေစာ များပြားလှသည်။ သို့သော် မုန် ပြတင်းပေါက်တိုင်း ဖွင့်မထား၊ တစ်ပေါက်တလေးကိုသာ ဖွင့် ထားသည်။

အမိုးထက်တင် တိုးနယားရုပ်ကြီးတွေဖြင့် အလှဆင်ခြယ်
ထားသည်။ အနီရောင် အစိမ်းရောင်တွေ ပြည့်နေသည်။

တံခါးမကြီးတွေ ဘေးတွင်လည်းကောင်း၊ အပေါ်တွင်
လည်းကောင်း စာလုံးကြီးတွေ ရေးဆွဲထားသည်။

ညှော်ခန်းဆောင်အဝတွင် အဝတ်ပြင်ဆင်ထားသော ကြွေ
ပန်းအိုးကြီးတွေမှာ ရောင်စုံပန်းပွင့်များဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေ
သည်။

မွှေးရနံ့ကလည်း သင်းသင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။ ကြမ်းခင်း
များမှာ လှူရိပ်ထနေသော ပန်းပုံကြွေချပ်များ ခင်းထား၏။

လီယင်းဟုန်သည် စံအိမ်ကြီး၏ ညှော်ခန်းဆောင်အဝင်ဝသို့
ရောက်သောအခါ သူ့ချွေးမ ချီပေးတို့သားအမိကို လက်တား
၍ ရပ်တန့်စေသည်။

ရှေ့သို့ကား ခြေတစ်လှမ်းမျှ ဆက်မသွားတော့ပေ။ သူတို့
ရှေ့မှာကား ကောင်းကျနယ်စား လီယန်တီနှင့် လူရွယ် သိုင်း
သမား တစ်ယောက် ရပ်လျက် စကားပြောနေသည်။

လူရွယ်သိုင်းသမားမှာ စောစောက ဝင်းခြံထဲ မြင်းကို
ဒုန်းစိုင်း၍ စီးဝင်လာသူဖြစ်သည်။ သူတို့ပြောနေသော စကား
သံကို လီယင်းဟုန်တို့ ရပ်နေသည့်နေရာက သဲသဲကွဲကွဲကြားနေ
ရ၏။

“ရိုရှေးလင်....ဘာသတင်းထူးသလဲဟေ့..”

လီယန်တီက ဣန္ဒြေမပျက် မေးနေသည်။ အမှန်တော့
မြင်းစီးသမားကလေး ရိုရှေးလင် ခုလိုရေးကြီးသုတ်ပျာရောက်

လာပြီ ဆိုကတည်းက တစ်ကြောင်းကြောင်းတော့ ထူးနေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း လီယန်တီ သိလိုက်သည်။

လီယန်တီကား စိတ်တည်ငြိမ်မည့်ပုံပင်။ သူ့ဖခင် ထိပ်တန်း
သိုင်းဆရာကြီး လီယင်းဟုန်ကဲ့သို့ပင် အရပ်က ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း၊ မျက်ခုံး မျက်လုံး ကောင်းကောင်း။

သူသည် ဖဲ့အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူက
အပြင်ပန်း တည်ငြိမ်မှု ရှိနေသော်လည်း အတွင်းစိတ်သန္တာန်
ကတော့ အတော်လေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိနေဟန်တူသည်။

“ဟန်စမ်းဏ ဆရာကြီး ကျောက်ရင်ရှားက လွတ်လိုက်
လို့ပါ”

“ဪ...မင်းတို့ဆရာကြီး ကျောက်ရင်ရှားနဲ့ တွေ့ခဲ့မှုကို၊
ဘာလို့ ဇီကိုမလွာတာလဲ”

“ဟန်စမ်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ ဝင်မလာ
နိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်”

“ကဲ....ပြောစမ်းပါဦး၊ ဆရာကြီး ကျောက်ရင်ရှားက
ဘာသတင်းတွေ ပေးလိုက်လို့လဲ”

ထိုအခါ ရိုရှေးလင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့၍
ကြည့်လိုက်သည်။ လီယင်းဟုန်တို့ကိုတော့ တိုင်လုံးကြီးတစ်လုံး
ကွယ်နေ၍ မမြင်။

ညှော်ခန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ဟု အထင်ရှိနေဟန် တူသည်။

သို့တိုင်အောင် ရဲရှေးလင်သည်ကောင်းကျန်ဖမ်းစား လိယန်တီ၏ အနီးသို့တိုးကာ အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်....

“ခေါင်းကြီး ဖန်ကန်းကို လူယုံတော်တစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်ပြီး မသတ်မှတ်သင့်တော့ဘူးတဲ့၊ သခင်ကြီး အပေါ်မှာ မကြာမီ အကောက်ကြံလာနိုင်ပါတယ်တဲ့” ဟု ပြောလေရာ လိယန်တီသည် မင်သက်မိသွားသကဲ့သို့ ငြိမ်ကျသွားသည်။

သူသည် ပြောချင်နေသည့် အတွေးစကလေးများပင် အစပျောက်သွား၏။ အတန်ကြာစွာ ငေးငိုင်နေပြီးမှ ပြန်လည် လှုပ်ရှားလာကာ....

“ဟုတ်ပါ့မလား ရဲရှေးလင်ရယ်၊ ခေါင်းကြီး ဖန်ကန်းဟာ ငါ့အပေါ်မှာ တစ်လျှောက်လုံး သစ္စာရှိနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်ကား၊ ဒီလိုသစ္စာရှိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်က ငါ့အပေါ်မှာ အကောက်ကြံလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု စိတ်ထိခိုက်စွာ မေး၏။

“သခင်ကြီး တွက်ဆတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟန်စမ်းက ဆရာကြီး ကျောက်ရင်ရွားရဲ့သတင်းပို့ချက်အတိုင်း ကျွန်တော် သတင်းလွှာပို့ရတာပါ”

“တော်တော်တော့ စဉ်းစားစရာပါလား၊ ဆရာကြီး ကျောက်ရင်ရွား အနေနဲ့ကလဲ့ မခိုင်လုံတဲ့သတင်းကို ပေးမှာထင်

လာ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ လူ့ဆိုတာမျိုးကလဲ ကိုယ်ကျူး ကိုယ် ဒူးတောင် မယုံရဘူး ပြောနေတာပဲ”

“ဆရာကြီးကျောက်ရင်ရွားကတော့ သတင်းအတိအကျကို ဆက်ပို့ပေးမှယ် ပြောတာပဲ”

“နောက်ကော ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“ရန်သူလက်ဦးမှ မရအောင် အမြဲသတိဝီရိယထားဖို့ မှာ လိုက်ပါသေးတယ်”

“အေး....အေး....ကောင်းပြီ၊ မင်းသွားနိုင်ပါပြီ၊ ဩော်.... ခဏဟေ့....ဒီကိစ္စတွေကို လုံးဝ မပေါက်ကြားစေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကြီး”

ရဲရှေးလင်သည် ကောင်းကျန်ဖမ်းစား လိယန်တီကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်၍ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ ကောင်းကျန်ဖမ်းစား လိယန်တီသည် ခေါင်းရှို ဆံပင်တွေကြားသို့ လက်တစ်ဖက် ထိုးနှိုက်၍ ကုတ်ရင်း ကြွင်းကျန်ရစ်၏။

သူ့အနီးသို့ သူ့ဖခင် လိယင်းဟုန်တို့ တရွေ့ရွေ့ ရောက်ရှိလာသည်ကိုပင် သတိမပြုမိသေးပေ။ သူ့ဖခင်နှင့် ဇနီး သားအမိကို ဖြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

“အဖေ ကြားပါတယ်၊ မင်းတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို အဖေ အကုန်ကြားတယ်”

“ကျောက်ရင်ရွား အနေနဲ့ကတော့ မင်းအပေါ်မှာမဟုတ် မမှန်တဲ့အကြောင်းကို ပြောမယ်မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ အဖေတို့ဟာ

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သစ္စာထားရှိခဲ့ကြတဲ့ ဆရာတူ
ဂိုဏ်းတူ ညီအစ်ကိုတွေပဲ။ အေး...ဘာကြောင့် သူဟာ ဗီလီ
သတိပေးစကား ပြောလာသလဲဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစားစရာ
ပေါ့။ ဒါလဲ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်”

“အကြောင်းထူးကတော့ ခုတစ်လော ဖန်ကန်းဟာ အရင်
ကလို မဟုတ်ဘဲ လှုပ်ရှားလွန်းသလားလို့၊ နေပြည်တော်ကိုလဲ
သူ မကြာခဏ သွားသွားနေတယ်။ ဘာကြောင့်သွားတယ်
ဆိုတာ သွားတိုင်း အကြောင်းပြပေးမယ် ကျွန်တော် စိတ်ထဲ
တစ်မျိုးပဲအပေး။ သူ တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားနေသလားလို့၊
အမှန်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

လီယန်တီက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်
သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ လီယင်းဟုန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နား
ထောင်နေသည်။

အတွေးစများကမူ ပျံ့လွင့်လျက်။

“မောင်ကြီးလီယန်တီက လူတွေကို သိပ်ယုံလွန်းလို့ အပြစ်
ကို မမြင်တာပါ။ ကျွန်မကတော့ ဖန်ကန်းကို ဘေးကကြည့်ရ
တာ ဘဝင်မကျဘူး”

ဟူသောစကားကို လီယင်းဟုန် ကြားလိုက်ရသောအခါ
အတွေးစိတ်ကူးတစ်ခု သူ၏အသိစိတ်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။

မှန်သည်။

ခေါင်းကြီးဖန်ကန်းသည် သားဖြစ်သူ လီ ယန် တီ ၏
လူယုံတော်တစ်ယောက်အနေနှင့် စံအိမ်တွင် အဝင်အထွက်ရှိခဲ့
ရာ သူ၏ ချီပေ အပေါ်ဆက်ဆံပုံမှာ နောက်ပိုင်း မရိုးမသား
ရှိလာသည်။

စံအိမ်မှ အတွင်းလူအတော်များများကလည်း ခေါင်းကြီး
ဖန်ကန်း သခင်မ ချီပေ အပေါ် ပြောဆိုသောစကားများမှာ
အနှောင့်အသွားမလွတ်ဟု ပြောလာကြသည်။

သည်စကားတွေ တစ်ယောက်စံကားတစ်ယောက် နားကြား
ရာမှ လီယင်းဟုန်ထံ ရောက်ခဲ့ပြီ။

လီယင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် စံအိမ်ကြီးအတွင်း ဘာတွေဖြစ်နေ
သည်ကို သိလို၍ အခုလိုမကြာခဏ လာရောက်လေ့လာနေရ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ လီယင်းဟုန်သည် စံအိမ်ကြီးနှင့် အလှမ်းကွာ
ဝေးသော မြကန်သာတွင် တစ်ယောက်တည်း သွားနေခဲ့သည်
မှာ ကြာပြီ။

စံအိမ်ကြီးသို့ သူလာရောက် လေ့လာစုံစမ်းသမျှကတော့
ချွေးမတော် ချီပေ ဘက်က လုံးဝအမှားမရှိသေးကြောင်း သိရှိ
ခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ချီပေ ဝင်ပြောလိုက်သောစကား
ကို လီယင်းဟုန်က ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

သို့နှင့်....

“ဘာကိုဘဝင်မကျတာလဲ ချီပေ့ရှဲ့”

ဟု ဆက်မေးလိုက်သည်။

ချီပေ့မှာ ရုတ်တရက်တော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။

နောက်မှ....

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ အရင်ကနဲ့မတူဘူး၊ မောင်ကြီး လီယန်တီ အပေါ်မှာ ဆက်ဆံတာပြောင်းလဲလာသလိုပဲ အဖေကြီးရှဲ့”

ဟု ပြောရာ လီယန်တီကပါ....

“ဟုတ်တယ် သူဟာ ကျွန်တော် နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခု လုပ်နေသလိုပဲ၊ မဟုတ်တာမှလွဲရော သူဟာ ကျွန်တော်ကို နေပြည်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်က ချထားပေးတဲ့ ကောင်းကျနယ်ကိုများ မျက်စိကျနေသလားမသိဘူး”

ဟူသောမှတ်ချက်ကို ချ၏။

ထိုအခါ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထို့တော့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုနေ့က သူတို့သည် စကားမပြတ်ခဲ့ကြပေ။

ခေါင်းကြီးဖန်ကန်းကို သတိထား၍ စောင့်ကြည့်ရန်သာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြံပေးခဲ့ကြသည်။

လီယင်းဟုန်တစ်ယောက်ကတော့ အချိန်ကို အဆုံးရှုံးမခံ၊ အချိန်ရှိသည်နှင့်အမျှ လိုက်လံစုံစမ်းခဲ့သည်။

သည်တော့လည်း သတင်းအမှန်ကို ရလာသည်။

ခေါင်းကြီးဖန်ကန်းသည် ချီပေ့ကို ဟိုယခင်ကတည်းက တစ်ဖက်သတ် ချစ်ကြိုက်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

ချီပေ့ကိုပင် ဖွင့်ဟပြောဆိုပြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့သေးသည်ဟု ဆိုလာရသည်။

သို့သော် ချီပေ့က ဖန်ကန်းကို မတုံ့ပြန်ခဲ့။

လီယန်တီနှင့် လက်ထပ်သည်အထိ ချီပေ့သည် ဖန်ကန်းကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသော်လည်း ဖန်ကန်းကမူ တစ်ဖက်သတ် ချစ်မြဲချစ်နေခဲ့သည်ဟု ပြောနေကြပြန်သည်။

“ဒီလိုသာဆိုရင် ဒီကိစ္စဟာ အမှိုက်ကစပြီးပြဿဒိမီးလောင်မယ် အခြေအနေမျိုးပဲဆရာ၊ ကျွန်တော်တော့ ဖန်ကန်းကို လက်ဦးမူတောင် ယူလိုက်ချင်ပြီ”

ဟု ပြောလာသူကား ဟိုကွမ်းဝူဖြစ်သည်။ ဟိုကွမ်းဝူမှာ အဆက်(၄၀)ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။

သည်တော့လည်း သွေးကနီသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်က မြန်သည်။

ဘာမဆို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းလေး လုပ်လိုက်ချင်
နေသည်။

လီယင်းဟုန်အတွက် သူက အသက်ပေးရမလား ပေးမည်
လူ။

သိုင်းပညာတွေကို သူက လီယင်းဟုန်ထံမှ ရရှိထားသည်
မဟုတ်လား။

အသိမိတ်ဆွေဆိုလည်း မှန်သည်။ ဆရာဟုလည်း မှတ်ယူ
နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဟိုကွမ်းဝူက လီယင်းဟုန်ကို ဆရာဟု ခေါ်
ပြောဆက်ဆံသည်။

“ဒီလိုအရမ်းလုပ်လို့လဲ မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ ပြဿနာတစ်ခု
ဆိုတာ လိပ်ပတ်လည်မှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်
လုပ်ရတာ၊ အခုကိစ္စမှာ တို့ကသာ ခေါင်းကြီး ဖန်ကန်းကို
မရိုးသားဘူးလို့ တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲနေတာကိုး၊ သူ့ဘက်က
ရော ကြုံကြိုက်ပြီး အမြင်မှားစရာတွေမဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်
ဘူးလား”

“ဒီကိစ္စမှာ လျှော့မတွက်နဲ့ဆရာ”

“လျှော့တွက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ လျှော့တွက်တော့ကော
ဒီလိုလူမျိုးကို တို့ကဘာများ ကြောက်စရာလိုလို့လဲ၊ အခုတိုက်
အခုရတာပဲ၊ ဒီကောင်တို့ကို မလှန်နိုင်ပါဘူးဟိုကွမ်းဝူ”

“ဆရာ့အနေနဲ့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ခုတလော
နေပြည်တော်ကို တက်တက်နေတယ်ဆိုတဲ့ စကားစာလဲရှိသေး
တယ် မဟုတ်လား”

ဟူဆောစကားကို ဟိုကွမ်းဝူကပြောတော့မှ လီယင်းဟုန်
တွေ့သွားသည်။

“အေး... ဒီအချက်ကိုတော့ တို့အလေးအနက် ထားပြီး
စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသည်။

ထိုနေ့ကစ၍ လီယင်းဟုန်နှင့် ဟိုကွမ်းဝူတို့သည် သိုင်းပညာ
များကို ပြန်လည်လေ့ကျင့်ကြ၏။

လီယင်းဟုန်မှာ သိုင်းပညာများကို ဝေးတောင်တန်း မုတ်
ဆိတ်ဝါ ဘိုးဘိုးထံတွင် ကျောက်ရင်ရှားနှင့်အတူ တပည့်ခံတဲ့
သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

မုတ်ဆိတ်ဝါဘိုးဘိုးသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် (၂၀) က
သိုင်းလောကတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှသော သိုင်းပညာ
ရှင် ပဂေးထိပ်သီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် သိုင်းလောကသားများ ဖိန့်ဖိန့်တုန်ခဲသော သိုင်းဥ
သျှောင်နဂါးနက် ကျန်စီဝါးကို အသေသတ်ပြီး အနိုင်ယူခဲ့
သူဖြစ်သည်။

မုတ်ဆိတ်ဝါ ဘိုးဘိုးကား သိုင်းလောကတွင် အမြဲရှိနေသူ မဟုတ်။

ဝေးတောင်တန်းသို့ မကြာခဏပြန်တတ်သည်။

ဟိုမှာ...ဂူအောင်းပြီး သိုင်းကွက်ဆန်းတွေကို ထပ်မံရှာပေး နေသည်ဟု ပြောကြသည်။

အတတ်သေချာ ပြောနိုင်ကြသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

ဤသို့ဖြင့် မုတ်ဆိတ်ဝါဘိုးဘိုး ဝေးတောင်တန်းသို့ ပြန်ခဲ့ သည်မှာ အနှစ် (၂၀) ကျော်ခဲ့ပြီ။

ပြန်လည်မပေါ်ပေါက်ပဲ တိမ်မြုပ် ကွယ်ပျောက်နေလေ တော့သည်။

အချို့ကတော့ သိုင်းဥသျှောင်း နဂါးနက် ကျန်စီဝါ၏ တပည့်တစ်ဦးက သတ်လိုက်သလိုလို ပြောသည်။

မည်သို့ဆိုစေ မုတ်ဆိတ်ဝါ ဘိုးဘိုးအကြောင်း အစစ် အမှန်ကိုကား လီယင်းဟုန်နှင့် ကျောက်ရင်ရှားတို့လူ တပည့် လက်သားများပင် မသိနိုင်ပေ။

သို့သော်လည်း၊ မုတ်ဆိတ်ဝါဘိုးဘိုး၏ သိုင်းပညာများ ကားလီယင်းဟုန်နှင့် ကျောက်ရင်ရှားတို့ထံတွင် ကျန်ရစ်၏။ လီယင်းဟုန်နှင့် ကျောက်ရင်ရှားတို့ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းထားရှိသည်။

သိုင်းပညာရပ်ကို ထိန်းသိမ်းရသည်မှာမလွယ်။

အချို့က သိုင်းပညာရှင်များကို တမင် မရမကရှာပြီး ပညာ ယူတတ်ကြသည်။

ထိုသူများထံတွင် ဒုစရိုက်သားနှင့် ရည်မှန်းချက်မကောင်း သူများပါ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

သူတို့ကို သိုင်းပညာတွေမပေးမိဖို့ အလွန်မတန် လိုအပ်လှ ပေသည်။

ထိုအခိုက် ၊ မြကန်သာ နေအိမ်ဝင်းခြံထဲသို့ မြေးကလေး နှစ်ယောက် ပြေးဝင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

ဟိုကွမ်းဝူအား သိုင်းကွက်ပြုနေသည်ကို ရပ်နားလိုက်လေ သည်။

“ဘိုးဘိုး”

ဟူးမြေးကလေးနှစ်ယောက်က သံမြိုင်လှမ်းခေါ်နေသည်။ သူတို့ကား လီယင်းတောက်နှင့်လီဟိုးတို့ ဖြစ်သည်။

မြေးနှစ်ယောက်တို့သည် ဘိုးအေအနီးသို့ ရောက်သော်၊ နောက်တစ်ယောက် ရှေ့တစ်ယောက် ဖက်တွယ်ကြသည်။

မြူးထူး အော်ဟစ်နေကြသည်။

“မင်းတို့ချည်းပဲလား”

လီယင်းဟုန်က မေးလိုက်ရာ၊ လီယင်းတောက်က နောက်မှ လိုက်လာသော သူတို့မိခင် ချီဖေကို လှက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက် သည်။

လီယင်းဟုန်နှင့် တိုကွမ်းဝူတို့သည် ကလေး တစ်ယောက်စီ ကို ပေးချီကာ ချီပေကို စောင့်ကြိုနေသည်။

အပြုံးစံများက ဖြာဝေနေလေသည်။

အခန်း (၁၀)

ညသည် လရောင်ဖြင့် လင်းကြည်နေသည်။

သို့သော်၊ တောင်ခြေ တောလမ်းဖြစ်နေသောကြောင့် သစ်
ရိပ်တန်းများအောက်တွင် မည်းမည်းမှောင်နေသည်။

ည၏ ပိုးမွှား အော်မြည်သံများသည်သာ အဆက်မပြတ်။
အခြားလှုပ်ရှားမှုသည် မရှိသလောက် တိတ်ဆိတ်နေလေ
သည်။

အဝေးလမ်းမကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် ရိကျန်တောင်
တန်းသည် မြင့်မားလှပါသည်။

တောင်ခြေ တောအုပ်တန်းများအား အုပ်စိုးထားသကဲ့သို့
ရှိသည်။

တောင်တန်းအထက်ပိုင်းတွင် မြူများ ရစ်ခွေဆိုင်းလျက်ရှိ
နေသည်။

ထို့ကြောင့် အထက်တောင်တန်း တောင်ထွတ်ပိုင်း မြင်
ကွင်းသည် ဝိုးတဝါး။

ဤတောလမ်းသည်၊ မန်ချူးများ ကျူးကျော်ခဲ့စဉ်က
တောပုန်းခွားပြုများ ကျက်စားခဲ့ဘူးသည်။

ယခုတွင်မူ ငြိမ်းအေးနေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နေပြည်တော်သွား ခရီးသည်များသည်
ဤတောလမ်းကို နေ့ညမဟူ အသုံးပြုတတ်ကြသည်။

ယနေ့ညတွင်လည်း မြင်းလေးကောင်တပ် မြင်းရှုထား
တစ်စီး ဤတောင်ခြေလမ်းသို့ မောင်းနှင် ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

မြင်းလှည်း၏ ရှေ့တွင် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် မြင်းစီးသမား
တစ်ယောက် မောင်းနှင်လာနေသည်။

မြင်းစီးသမားနှင့် မြင်းရထားမှာ ဝါးတရွက်သာသာမျှ
သာ ကွာသည်။

တစ်ခါတလေ နိုးလာလိုက်၊ တစ်ခါတလေ စေးသွားလိုက်
ရှိနေသည်။

မုန်ပါသည်။

ယခုမောင်းနှင်လာသော မြင်းရထားမှာ အများသုံး သာ
မာန် ခရီးသည်တင် မြင်းရထားမျိုးမဟုတ်ပေ။

ကျွန်ကင်းနယ်စား မှာကျင်ဖုန်း၏ သီးသန့်မြင်းရထားဖြစ်သည်။

သည်မြင်းရထားပေါ်တွင် နေပြည်တော် ဘုရင်မင်းမြတ် ယဉ်ဝန်ချီထံ ဆက်သရန် ဘဏ္ဍာတော် ငွေသေတ္တာများ ပါလာသည်။

ကျွန်ကင်းနယ်မှ ကောက်ခံရရှိထားသော အကောက်အခွန်ငွေများဖြစ်သည်။

ဤဘဏ္ဍာငွေများကို ဘုရင်မင်းမြတ် သတ်မှတ်ထားသော ငွေကြေး အတိုင်းအတာကိုသာ ချန်ထားခွင့် သုံးစွဲပိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ကျန်ဘဏ္ဍာတော် ငွေများအားလုံးကို နေပြည်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ မှန်မှန်ဆက်သရသည်။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ကင်းနယ်စားကြီး မာကျင်ဖုန်းသည် နာမည်ပျက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပေ။

အစဉ်သဖြင့် မှန်မှန်ကန်ကန် ဆက်သနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စတွင် ကျွန်ကင်းနယ်စားကြီး မာကျင်ဖုန်းသည် အခြားနယ်စားများထက် အပြစ်အနာ တင်းရှုပ်မလောက်ရှိပါ။

ဤသည်မှာလည်း ကျွန်ကင်းနယ်စားကြီး မာကျင်ဖုန်း၏ အားကိုးနိုင်လောက်သော ကိုယ်ရံတော်မူလေး ဟုတ်ချွန်းယုက မြင်းရထားမှ မြင်းများကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဘုရင်သတ္တိနှင့်ပြည့်စုံပြီး သိုင်းသမားစောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သော ကြောင်ပါပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဟုတ်ချွန်းယုသည် ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်ငွေများ ကျွန်ကင်းမှ နေပြည်တော်သို့ပို့သည့်အခါ လူများများကို မခေါ်။ သူ့အပါအဝင် လက်ရွေးစဉ်သိုင်းသမားခုနစ်ဦးသာ။

ကိုယ်ရံတပ်မူးလေးဟုတ်ချွန်းယုသည် သူ့မြင်းကို ဇက်ကြီးသတ်၍ ရပ်လိုက်ကာ နောက်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မြင်းလေးကောင်တပ်သော မြင်းရထားကြီးသည် ခပ်မှန်မှန် မောင်းနှင်၍ လိုက်လာသည်ကို ဟုတ်ချွန်းယုတွေ့သည်။

မြင်းရထားဦးရှိ မြင်းရထားမောင်းလာသူလူကြီးက ဟုတ်ချွန်းယုကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့မြင်းများကိုပါ အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။ ရပ်လိုက် အသင့်ရပ်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

“ဆရာကျန်းလျောင်း၊ ကျုပ်တို့ ရိကျန်တောင်ခြေလမ်းဆုံးစွဲအထိ ဆက်သွားမလား၊ မိုးတော့လင်းမှာပဲ”

ဟုတ်ချွန်းယုက မြင်းရထားဘေးတွင် ယဉ်လိုက်ရင်း မေးနေသည်။ မြင်းရထားဦးကလူကြီးက စဉ်းစားဟန်ဖြင့်....

“မြင်းတွေကတော့ တပ်မူးလေးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အတော်မောနေပြီ။ မြင်းတစ်ကောင်ကောင် ခြေခေါက်လဲပြီး ခြေကျိုးသွားနိုင်တယ်။ ဝီတော့ လမ်းမှာမလွယ်ဘူး။ မြင်းအပိုပါလာရင်လဲ အကောင်းသား၊ ဒါပေမယ့် တပ်မူးလေးသဘောပဲလေ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ တပ်မူးလေး ဟုတ်ချွန်းယုက မြင်းရထားမှ မြင်းများကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

မြင်းတစ်ကောင်မှာ အတော်မောပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ အခြားမြင်းများကိုအမိလိုက်၍ပြေးနေဟန်မှာ အတော်ကြီးစား ထားရဟန်တူသည်။ ပါးစပ်တွင် အမြုပ်စများ ထွက်ကျနေပြီ။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့...ခင်ဗျားသတိပေးပေးလို့ ဒီဘယ်ဘက် အနောက်ကမြင်းဟာအခြေအနေမကောင်းဘူး။ မနားဘဲ ဆက် သွားရင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ဟု ပြောကာ ကိုယ်ရံတော်မှူးလေး ဟုတ်ချွန်းယူသည် သူ စီးလာသောမြင်းကြီးကို ဇက်ကြီးသပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

မြင်းရထားကြီးလည်း ဟုတ်ချွန်းယူနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ရပ်တန့်သွားသည်။

မြင်းရထားဘီးကြိတ်သံများ မြင်း များ ၏ ခြေ ရပ် သံ နှင့် တရှူးရှူး တရဲ့ရဲ့အသံများ ဆူညံသွားလေသည်။

ထို့နောက် မကြာပေ။ ရိကျန်တောင်ခြေတစ်နေရာ တော အစပ် လရောင်အောက်တွင် မီးခိုးတလူလူဖြစ်လာသည်။

ဟုတ်ချွန်းယူ ခေါင်းဆောင်လာသောဘဏ္ဍာတော်ပို့ဆက် ရေး အဖွဲ့သားခုနစ်ဦး စခန်းချလိုက်သောကြောင့်ပင်။

ဆောင်းကာလမှာ မကုန်သေး။ ညဉ့်လယ်ပိုင်းရောက် လေလေ အေးစက်လာလေရှိသည်။ နှင်းမှုန်တွေက တဝေဝေ တောင်ခိုးတွေနှင့် တောငွေ့ကလည်း ပေါင်းယှက်လိမ်နေကြ သည်။

သူတို့သည် ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်သေတ္တာများ တင်ထားသော မြင်းရထားကြီးနောက်ကြောအောက်တွင် ထင်းမီးဖိုကြီးတစ်ဖို ဖို၏။

မီးတောက် မီးလျှံသည် တက်လိုက်၊ ချလိုက်၊ ကျလိုက်၊ တက်လိုက်။ မီးဖိုဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် သူတို့အားလုံး မီးလှုံ နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တပ်မှူးလေးဟုတ်ချွန်းယူ လုံးဝမမျှော်လင့် သော အဖြစ်အပျက်မှာ ရုတ်ချည်းခဏအတွင်း ဖြစ်ပျက်လာ ပါလေတော့သည်။

“ယား...”

“ယား...”

“ယား...”

ဟူသော အားပြုအော်ဟစ်သံများ၊ အော်ဟစ်၍ လေးဘက် လေးတန်မှ ပြေးဆင်းလာသော မျက်နှာဖုံးစွပ် ဝတ်စုံနက်များ မှာ (လူ ၃၀) ခန့်ရှိသည်။ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှလည်း ခုန်ပျံ ဆင်းချလာသည်။

ဓားရောင်သည် လရောင်အောက်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေပြီ။

“ယား...”

“ယား...”

“ဝှံ့...ဒုတိ...အား”

“ဝှံ့...စွပ်...အင့်...အား”

“ဟိုက်...အွန်...”

ဟုတ်ချွန်းယုတို့လူစုမှာ ဤ ကဲ့သို့ သော အန္တရာယ်မျိုးနှင့် လုံးဝ ကြုံတွေ့မည် မထင်သောကြောင့် တကယ်တမ်း ကြုံဆုံ လာရသောအခါ အငိုက်မိပါရလေတော့သည်။

ဟုတ်ချွန်းယုတို့လူစုသည် လက်နက်တစ်ခုမှ ယူချိန်မရ တော့။ လက်နက်မဲ့အနေအထားဖြင့်သာ အစွမ်းကုန် ခုခံတိုက် ခိုက်နေရသည်။

ဤအစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်နေရလင့်ကစား လူခုနစ်ယောက်နှင့် လူ(၃၀)ကျော်မှာ တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အင်အားမမျှဘဲ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် တောလမ်းခေးပြုများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၍ တခဏအတွင်း ဟုတ်ချွန်းယုတို့ဘက်မှ လက်ရွေးစင်တပ်သား နှစ်ဦး ကျဆုံးသွားခဲ့ရလေသည်။

ဟုတ်ချွန်းယုသည် ခုခံတိုက်ခိုက်နေသည့်အချိန်၌ တောပုန်း ခေးပြုများ၏ အခြေအနေကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

သူတို့သည် သာမန်တောပုန်းခေးပြုများ မဖြစ်နိုင်။ သာမန် တောပုန်းခေးပြုများဆိုလျှင် အခုလောက် သိုင်းပညာအဆင့် မြင့်လိမ့်မည်မဟုတ်။

အခု သူတို့ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်နေသော တိုက်ကွက်တွေက အဆင့်မြင့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဟုတ်ချွန်းယုသည် ကျန်ရှိ သော သူ့လူသုံးဦးကိုသာ မျက်ရိပ်ပြကာ တိုက်ပွဲအတွင်းမှ အမြန်ဆုံး ရုန်းထွက်နေသည်။ ထွက်ပေါက်ကို အရယူတိုက်ခိုက် သည်။

တော်သေးသည်။ တောပုန်းခေးပြုများမှာ အားလုံး အဆင့် မြင့်သိုင်းသမားများမဟုတ်ခဲ့။

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကျန်ဆယ်ယောက်လောက်သာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားများ ပြစ်နေသည်။

ဟုတ်ချွန်းယုသည် ကျန်ရှိသော သူ့လူသုံးဦးအား သုံးပွင့် ဆိုင် အကာအကွယ်ယူလျက် ရန်သူများအား တဟုန်ထိုး ထိုး ဖောက်ထွက်သည်။

“ယား....” ဟု အစွမ်းကုန် အော်ဟစ်ကာ သူသည် မီးလျှံ စက်ဝိုင်းသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်ယင်း ဖောက်ထွက်၏။ ရန်သူများသည် ဟုတ်ချွန်းယု၏ လက်ဝါး၊ လက်သီး၊ ခြေဖျား စသော တိုက်ကွက်များထိကာ လွင့်စင်သူလွင့်စင်။ လဲကျသူ လဲကျသည်။

ထိုစောအတွင်း ဟုတ်ချွန်းယုလက်ထဲသို့ ခေးတစ်လက် ရောက်ရှိလာသည်။ ရန်သူ၏ခေးကို လိုယူလိုက်ခြင်းပင်။

ထိုခေးဖြင့် အနီးဆုံးရန်သူများကို လက်ဆက်ခုတ်၏။ ပိုင်း၏။ ခေးချက်တိုင်းလိုလို မလွဲတမ်းဖြစ်နေသည်။

“အား....”
“အား....”

ရန်သူများဘက်မှ အကျအဆုံးများလာသည်။

ထိုအခါ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် တောပုန်း
ခားပြဲကြီးသည်။ ရှေ့တက်၍လှာလေသည်။

“မင်းက တောပုန်းခားပြဲ ခေါင်းဆောင်လား၊ ဘုရင်မင်း
မြတ် ယဉ်စံနီချီရဲ့ ဘဏ္ဍာတော်ကို ခုလိုတိုက်ခိုက်ယူယင် မင်းထို့
ရှေ့ရေး အလားအလာ မကောင်းဘူးဆိုတာကိုကော တွေးမိ
ကြရဲ့လား”

ဟုတ်ချွန်းယူက ခုမှ အသာစီးလေးရလာသဖြင့် သူ မေးချင်
တာမေးလိုက်သည်။

တိုက်ပွဲမှာ အနည်းငယ်တန့်သွားသည်။

တောပုန်းခားပြဲများလည်း မောဟိုက်စပြုပြီ။

“ဟား...ဟား...ဟား ဘာလို့ အလားအလာ မကောင်း
ရမှလဲ၊ မင်းက တို့ကို ကလေးကချေ သိုင်းသမားတွေများ
မှတ်နေလို့လား”

မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့် ပါးစပ်ပေါက်သာ မြင်နေရသော
အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ် တောပုန်းခားပြဲ လူကြီးက ပြန်ပြော
ပြီး တဟားဟား ရယ်မောနေသည်။

သူ၏ ရယ်မောသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်။

“မင်း ဝါပြောပြော ငါက ယုံကြည်ရမှာတဲ့လား၊ ဒီလို
နေရာမျိုးမှာ ဒီလို အပြုအမူမျိုး လုပ်ဆောင်နေတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို တောပုန်းခားပြဲ မထင်လို့ ငါက ဘာမျှ
ထင်နေရဦးမှာလဲ”

ဟုတ်ချွန်းယူက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“ဪ...ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေး ဟုတ်ချွန်းယူက တယ်
လဲ ဒေါသရှေ့ထားတာပဲကိုဗျ၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်တို့ အခု
လောက် တိုက်ခိုက်ဖြေရှင်းဖို့ အလုပ်ကို မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ဘာစကား ပြောတာလဲ”

“ဘာစကား ပြောရမှာလဲ၊ ငါပြောနေတဲ့ စကားကို မင်း
သဘောပေါက်ပါတယ်”

မှန်သည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော ဝတ်စုံနက်
မျက်နှာဖုံးရှင်၏ ဆိုလိုသောသဘောကို ဟုတ်ချွန်းယူ သိလိုက်
သည်။

“ကျုပ်တို့ ဆောင်ကျဉ်းလာတဲ့ ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော် ငွေတွေ
ကို မင်းတို့လက်ထဲ လွယ်လင့်တကူ အပ်နှံရမယ်ဆိုတဲ့ သဘော
လား၊ ဒီမှာ...ဒီလိုတိုက်လို့ ကတော့ မှားသွားပြီ၊ ကျုပ်တို့
အကြောင်းကို မင်းတို့ နည်းနည်းလေးမှ မကြားသိဘူးနဲ့ တူ
တယ်၊ ကျုပ်ကင်းနယ်စား မာကျင်ဖိုနီး သူဟာ သတ္တိမနည်း
ဘူး၊ သူ သတ္တိမနည်းခဲ့သလို သူ့တပည့်လက်သားတွေဟာလဲ
ဘယ်တော့မှ သတ္တိနည်းလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

ဟုတ်ချွန်းယူက ပါးနပ်သည်။ သူ့အခုလို စကားများများ
ပြောနေခြင်းမှာ သူက ပြောချင်လွန်း၍ပြောနေသည်မဟုတ်။
စောစောက သိုင်းသမားတွေ တစ်အုပ်ကြီးကို အကျိတ်အနယ်
ကြွေးစားပမ်းစား တိုက်ခွဲရသောကြောင့် ပင်ပန်းသံမျှကို ခေတ္တ
အနားယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟုတ်ချွန်းယူ အလည်ကျသည်ကို မျက်နှာဖုံးရှင်က ရိပ်စွဲထားသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...မင်းကလဲ အလာချည်းပဲ၊ ငါက မင်းကို ချီးချီးတန်းတန်းလှားလို့ စကားပြောခွင့်ပေးတာ၊ မင်းက အနားယူနေမှုကို၊ ကဲ...အနားယူချင်လှတဲ့ကောင် သိကြသေးတာပေါ့” ဟုပြောကာ လက်ခုပ်တီးသည်။

လူအုပ်ထဲမှ နှေးနှောင်းနှောင်းဟန်ဖြင့် သိုင်းသမား ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ...မောင်ဟိုင်စမ်းရေ၊ တစ်ပွဲတစ်လမ်းလောက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး” ဟုပြောကာ ခေါင်းဆောင် မျက်နှာဖုံးရှင်ဆန့်ကျင်ဘက်ဆုတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

ရှေ့ထွက်လာသူမှာ မိန်းမလျှာ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူ၏လက်နက်မှာ စုံသည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဓားရှည်ပါသည်။ ဓားတို့ ပါသည်။

အဆိပ်အပ်များလည်း ပါနိုင်သည်။

လောလောဆယ် သူ့ကိုင်ထားသော အရာမှာ ယပ်တောင်စာလေး ဖြစ်သည်။

“ဝါး...ဟား...ဟား...ဟီ...ဟီ” ဟု ပြောင်ချော်ချော် ကလက်တက်အော်ရင်း တပ်မှူးလေး ဟုတ်ချွန်းယူအား စတင်ဝင်ရောက်တိုက်လိုက်သည်။

သူ့ ယပ်တောင်ကို လက်နက်သဖွယ် အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါ ဟုတ်ချွန်းယူမှာ လက်နက်မဲ့ မဟုတ်ပေ၊ ဓားရှည် တစ်လက် ရောက်ရှိနေပြီ။

သို့သော်...

မိန်းမလျှာသိုင်းသမား၏ ယပ်တောင်သိုင်းကွက်ကကြောက်စမန်းလိလိ အားကောင်းနေသည်။

ယပ်တောင်ကို ယပ်တောင်ဟု မထင်ရလောက်အောင်ပင်၊ လျင်မြန်မှုကလည်း လေထက်ပင် သာလွန်နေသည်။

“ရှစ်...ရှစ်...ရှစ်...၇...၇”

“၇...အ...အိ...အု...အင့်”

လေခွင်းသံသည် ညံ့နေပြီ။

ဟုတ်ချွန်းယူသည် ဝင်လာသမျှသော ယပ်တောင်တိုက်ချက်များကို ဓားဖြင့်ပက်ထုတ်၊ ကော်ထုတ်နေရသည်။

တစ်ဖက်က အားကောင်းနေသော အချိန်ဖြစ်၍ ထိုးစစ်တိုက်ကွက်ကို အသုံးမပြု။ ခံစစ်အနေအထားနှင့်သာ ခုခံကာကွယ်နေသည်။

ရန်သူ တောပုန်းခားပြုများသည် သူတို့လူ၏ သိုင်းပညာကို ယုံကြည်ထားဟန်တူသည်။

တစ်ယောက်မှဝင်ရောက်မတိုက်။ အခြေအနေကိုသာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

မိန်းမလျှာသိုင်းသမားနှင့် ဟုတ်ချွန်းယူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အနိုင်မခံ၊ အရှုံးမပေးလိုသော စိတ် ဓာတ် သွင်းထားဟန်တူသည်။

“အား....”

“ဝှံ့...ဝှံ့...ဝှံ့...”

“အွန်...အင်”

လေခွင်းသံများ ညည်းတွားသံများကား အဆက်မပြတ်၊ တိုက်ကွက်တစ်ကွက်တွင် ဟုတ်ချွန်းယူ၏ ခားချက်ဖြင့် မိန်းမလျှာ သိုင်းသမား ရင်ဘတ်တွင် သွေးနီများ ဖြာခနဲ ရဲသွားသည်။

ပထမ မိန်းမလျှာကသူ့ ရင်ဘတ်တွင် ခားထိသွားသည်ကို သတိမထားလိုက်မိ၊

နောက်မှ ရင်ဘတ်ခားထိသွားသည်ကိုသိရှိကာ မိန်းမလျှာ ဒေါသများ ထောင်းခနဲထွက်လာသည်။

သို့နှင့် သူသည် ရှေ့သို့တရကြမ်း တိုးဝင်တိုက်ခိုက်လေ တော့သည်။

မည်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေသော သိုင်းသမားများပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဒေါသစိတ်ကို အဘတ်နိုင်ဆုံး ချိုးနှိမ်တတ်ခဲ့သည်။

မိမိအား ထိပါးရမလားစိတ်နှင့် ဒေါသထွက်လာလိုက် တော့ တစ်ဖက်လူ ပြိုင်ဘက်အတွက် ထိုးစစ်အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲတိုက်ခိုက်ရန် အကွက်ပင်။

ထို့ကြောင့် ဟုတ်ချွန်းယူသည် သူ၏ “မီးလျှံစက်ဝိုင်း သိုင်းကွက်” များမှ “လောက်ထိုးမိုးမျှော်သိုင်းကွက်” ကို အသုံးပြုပြီး တိုက်လေတော့သည်။

“ယား....”

“ရွမ်း...ရွမ်း...ရွမ်း...”

ခားချက်များက အလွန်ပြင်းသည်။ ထိလိုက်တော့ မသက်သာ။

မိန်းမလျှာ သိုင်းသမားသည် နောက်သို့ခုန်၍ လှည့်၍ ဆုတ်နေရပြီ။

ခားရောင်သည် လရောင်တွင် တပွေ့ပွေ့။

“ရွမ်း...ဒုတ်...ဒုတ်...”

“ဟိုက်...”

တစ်ကြိမ်တွင် မိန်းမလျှာ သိုင်းသမား၏ လက်ထဲရှိ ယပ်တောင်သည် ထက်ပိုင်းပြတ်ထွက်သွားတော့၏။

မိန်းမလျှာသိုင်းသမားသည် ယပ်တောင်ပျက်စီးသွားတော့ မှ ခါးမှခါးရှည်ကို ‘ရွမ်း’ခနဲဆွဲထုတ်တိုက်၏။

“ချွင်...ချွင်...ချွမ်...”

ခါးသံများ ညွှလာပြန်သည်။

ထိုအခါ တောပုန်းခါးပြုများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာကြ သည်။

သူတို့လူ ဆက်တိုက်လည်း အကြောင်းမထူးတော့မှန်း သိနေကြပြီဖြစ်သည်။

ဟုတ်ချွန်းယူဘက်က ကျန်လေးဦးတို့လည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ကြရသည်။

ကျန်လေးဦးမှာ ဒဏ်ရာရသူက နှစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ နှစ်ဦး သာ အားကောင်းမောင်းသန် တိုက်ခိုက်သည်။

“တပ်မှူးလေး...ဟုတ်ချွန်းယူ၊ ကျွန်ကင်းကိုပြန်ပါ၊ နယ်စား ကြီးကို သတင်းပေးနှင့်ပါ။”

ဆရာကျန်းလျှောင်က ဟုတ်ချွန်းယူကို လှည့်ပြောသည်။ ရန်သူများကိုလည်း သတိထားရသေးသည်။

“မင်းတို့ကို ထားပြီးသွားလို့ ဖြစ်မှာလား”

“ဒီကောင်တွေကိုကြည့်ရတာ တောပုန်းခါးပြုစစ်စစ်တွေ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုကြောင့် ကျွန်တော် တို့ကို လာတိုက်ပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့ကလဲ ဒင်းထူ တိုက်ရမှာပဲ”

ထိုအချိန်၌ ဆရာကျန်းလျှောင်၏ခေါင်းပေါ်သို့ ပုဆိန် တစ်လက် ကျရောက်လာလေသည်။

“ဆရာကျန်းလျှောင်...”

ဟုတ်ချွန်းယူက သတိပေးလိုက်ပါသည်။

ဆရာကျန်းလျှောင်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြုံ၍ ရှောင်တိမ်း ကြည့်ပါသေးသည်။

သို့သော် သူသည် ရှောင်တိမ်းသော်လည်းမလွတ်။

“အား...”

အသံနက်ကြီးတစ်သံသည် လရောင်အောက် တိုက်ပွဲကြားမှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဆရာကျန်းလျှောင် ကျဆုံးသွားသည်ကို ဟုတ်ချွန်းယူနှင့် သူ့လူများ မြင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့စိတ်ထဲ ညစ်နွမ်းသွား ကြရသည်။

သည်မှာ တောပုန်းခါးပြုများက ဒုတိယအကြိမ် ဆူညံစွာ ၁၂ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်လာသည်။

အရိုင်းအစိုင်းတွေက တောကောင်ကလေးများကို ဝမ်းသာအားရ ဖမ်းဆီးနေသည်နှင့် အတော်တူသည်။

ဟုတ်ချွန်းယူမှာ ခုခံတိုက်ခိုက်နေသည့်ကြားက လက်တစ်ဖက်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက် ရသွားပြန်သည်။

ဒဏ်ရာကို မှု့နှိုင်းသေး။ ရန်သူများကိုသာ သတိထားနေရသည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...”

“ချင်...ချင်...ချင်...”

“အား...”

ဟုတ်ချွန်းယူတို့ငါးဦးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သုံးဦးသာ ကျန်တော့သည်။

ဒဏ်ရာရထားသောနှစ်ဦးမှာ ကျဆုံးသွားကြပြန်ပြီ။

သည်တော့မှ ဟုတ်ချွန်းယူသည် အားမတန်၍ မာန်လျှော့ရန် စိတ်ဣားရသည်။

“တို့ဆက်တိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အခြေအနေမကောင်းဘူး”

ဟုတ်ချွန်းယူက သတိပေးပြောလိုက်သည်။ သို့နှင့်လူချစ်ခွဲလိုက်ကြသည်။

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသော ဝတ်စုံနက် တောပုန်းဓားပြကြီးမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား

ထိပ်သီးတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း ဟုတ်ချွန်းယူ တိုက်ခိုက်ရင်း သတိထားလိုက်သည်။

“ဟိတ်...မင်းတို့ဆက်တိုက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ နောက်ထပ် သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်မပြည့်ခင် သေကြရမယ်သိလား၊ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ဝတ်စုံနက်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

သူသည် တပ်မှူးလေးဟုတ်ချွန်းယူကို အဓိကထား၍ တိုက်ခိုက်သည်။

သူ၏ဓားရှည်ကြီးကို ဝှေ့ရမ်းကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဟုတ်ချွန်းယူသည် တိုက်စစ်မှ ခံစစ်သို့ ပြောင်းလှည့်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက် တောပုန်းဓားပြများသည် အားတက်သဗောဇော်ကာဟုတ်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လာကြပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝတ်စုံနက်တစ်ဦးက လှံတံတစ်ချောင်းဖြင့် ဟုတ်ချွန်းယူ၏ လူတစ်ယောက်အား ထိုးစိုက်လိုက်၏။

“အား...”

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်၊ ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်၏ ဓားချက်တစ်ချက် ဟုတ်ချွန်းယူ၏ လက်မောင်းတွင် ထိသွားလေ၏။

“အင့်...အ”

ဟုတ်ချွန်းယူသည် ဒဏ်ရာကို ဂရုမထားနိုင်။ နောက်သို့
ခုန်ဆုတ်ခဲ့သည်။ လရောင်အောက်တွင် သူ့မြင်းကို တွေ့လိုက်
ရသဖြင့်၊ သူ တအားတက်သွားသည်။

မြင်းဆီသို့ တအားကုန်ပြေးသည်။ လှံတံသုံးချောင်း သူ့
နောက်က တဝှံတဝှံ ပြေးလိုက်လာသည်။ သူ့ကိုမထိ။
သူသည် သူ့မြင်းပေါ်သို့ ပြေးယင်းမူ အချိန်ယူကာ
ယူကာ ခုန်တက်လိုက်သည်။

“ဟိတ်....”

မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကိုင်ကာ ခြေထောက်များကို ဆတ်ချွန်
ကန်ကြောက်လိုက်၏။ မြင်းကြီးက သခင်၏အလိုကို ကောင်း
ကောင်းသိသည်။

ထိုနေရာမှ တဟုန်ထိုး ခုန်းစိုင်း ပြေးလေတော့သည်။
နောက်ထပ် လှံတံများ၊ မြားတံများ တဝှံတဝှံ ပြေးလိုက်လာ
ကြပါသေးသည်။ သို့သော် ဟုတ်ချွန်းယူအား မထိတော့
ပါပေ။

အခန်း (၁၁)

ရိကျန်တောင်ခြေလမ်းတွင် ကျုံးကင်းနယ်စား မာကျင်
ဖုန်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် ယဉ်ဝန်ချီထံ ဆက်သသော အကောက်
အခွန် ဘဏ္ဍာတော်ငွေများကို ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးလေး
ဟုတ်ချွန်းယူလက်မှ ကောင်းကျနယ်စား၏လူများ အလစ်ဝင်
ရောက် တိုက်ခိုက်သွားသည်ဆိုသော သတင်းက ရုတ်တရက်
ပျံ့နှံ့လာလေသည်။

“ဒါတော့ သက်သက်မတရားဖြန့်တဲ့ သတင်းပဲ။ ဒီကိုစွန့်
ပစ်သက်လို့ ကျွန်တော်နည်းနည်းမှ မခံနိုင်ဘူး။ ဒီလို တဘက်
သားကို မဟုတ်မတရား ပြောလို ရမှားတဲ့လား”
လီယန်တီသည် ဒေါသထွက်နေသည်။

ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် သူ့အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ကောင်းကျန်နယ်စားကြီး ခုထူးဖြင့် အမှုဆောင် ဆောင်နေသူ ခင်ပွန်းသည် လိယန်တီ၏အဖြစ်ကို ကြည့်နေသူ ကား နယ်စားကြီးကတော် ချီပေ ဖြစ်သည်။

ချီပေသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချကာ မျက်လွှာကလေး ကိုချသည်။ ခုနေ သူ့ဘာပြောပြော ခင်ပွန်းသည် လိယန်တီ နားဝင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ့သိသားသည်။ အသာကြည့်ရုံ သာနေသည်။

ကောင်းကျန်နယ်စားကြီး လိယန်တီသည် ညှော်ခန်းဆောင် ထဲတွင် ခေါက်တုန်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

အပြင်တွင် နေသည် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းတောက်လောင် နေသည်။

လေပူလေငွေ့ များက သစ်ရွက်ခြောက်များကို ချေချနေ သည်။

လမ်းများသည် သစ်ရွက်ခြောက်များအောက်တွင် ဝပ်စင် နေသည်။ ကောင်းကျန်နယ်စားကြီးသည် စံအိမ်ကြီး၏ ပြတင်း ပေါက်သို့ သွားရပ်ကာ ရပ်လိုက်သည်။

နေရောင်တောက်ပနေသော မြင်ကွင်းကြီးကို ဝေးကြည့် နေသည်။

သည်မှာ သူ့ရင်မှာ ပို၍ပူလောင်လာလေသလား အတွေး ထောက်ရပြန်သည်။ သူ့အကြောင်းကို သူ့အသိဆုံးပင်။

သူက သူ့လူများအား တောပုန်းခံားပြုများ ဟန်ဆောင်စေ ၍ တုရင့်တဏှာတော်ငွေများကို ခုလို ဝင်ရောက် လှယက်တိုက် ခိုက်ခဲ့သည်မှာ အလွန်ယုတ္တိမတန်သော အဖြစ်တစ်ခုပင်။

“တောက်....”

ထောင်းကျန်နယ်စားကြီးက တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလူ့က ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ခီအကွက်ကို ထွင် လိုက်တယ်မသိဘူး”

နယ်စားကြီးက နောက်လှည့်ပြောယင်း ပြန်၍ လျှောက် လာသည်။

“မောင်ကြီးကို မလိုမုန်းထားရှိနေတဲ့ လူကစ်ယောက် ယောက်က ခီအကွက် ခီအချက်မျိုး ဖြစ်လာအောင် တမင်ဖန် တီးလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ချီပေက မဝံ့မရဲပြောလာသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ကြီးကို မလိုမုန်းထားရှိနေတဲ့လူပဲ ဖြစ် ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ခုထိ စဉ်း စားလို့ မရဘူး”

“အဖေ စဉ်းစားမိတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ် သားရဲ့ ဟူသောစကားကိုပြောရင်း ညွှန်ခန်းဆောင်ထဲသို့ လျှောက် လှမ်းသူမှာ ဖခင်ကြီး လီယင်းဟုန်ဖြစ်သည်။

ချွေးမနှင့် သားဖြစ်သူ ကောင်းကျနယ်စားကြီး လီယန်တီ တို့က ဖခင်ကြီးအား မော်ရှ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လီယင်းဟုန်သည် သူ၏ ထူထည်ပွရွသော ဝတ်ရုံကြီးကို ထိမ်းသိမ်းလျှောက်လှမ်းရင်း ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် သည်။

“အဖေစဉ်းစားမိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ် ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“အေး...အဖေစဉ်းစားမိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူတို့အတော် လေး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။

သည်စကားမှာ သူတို့ မျှော်လင့်ကြီးစွာ မျှော်လင့်နေသော စကားဖြစ်နေသည်။

ဘယ်သူများလဲ ဘာကြောင့်လဲဆိုသော အတွေးစိတ်ကို များသည်ပင် သူတို့ရင်ထဲ လှိုင်းထသွားလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ”

ကောင်းကျနယ်စားကြီး လီယန်တီကစောင့်၍ နားထောင် ရန်ကိုပင် စိတ်မရှည်တော့။ ဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

သူလို စိတ်လှုပ်ရှားနေသူကား ချီပေဖြစ်ပါသည်။ ချီပေလည်း မလှုပ်မယှက်။ ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့် လည်း။

“ငါ့အထင် ပြောတာနော် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆို တာ မင်းတို့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားကြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောတာ ပြောပါအဖေ”

လီယန်တီက ထပ်ဆင့် မေးလိုက်သည်။

“ဖန်ကန်း ဖြစ်ရမယ်လို့ အဖေထင်တယ်”

“ဖန်ကန်း”

လီယန်တီသည် ဖန်ကန်းကို သူ့အားမလိုမုန်းထားစိတ်နှင့် အကောက်ကြံနေသူ ဖြစ်ပါသည်ဟူသော ဖခင်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အတော့ကြီး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ် သွားရသည်။

ဖန်ကန်းသည် သူ၏ လူယုံတော်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ လား။

ဖန်ကန်းအပေါ်တွင် သူသည်ကောင်းကောင်း ယုံကြည်ခဲ့ ပါသည်။

ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့ဖူးသည်။ သည်လိုလူတစ်ယောက်က သူ့အပေါ်တွင် အခုလိုစိတ်

ယုတ်မာ မွေးပြီး မတော်မတရား အထင်လွဲမှားစရာ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်လာသည်မှာ ဖြစ်ရောဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...။

“ဖန်ကန်းဖြစ်ရမယ်လို့ အဖေက ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရတာလဲ”

“ကျုံးကင်းနယ်စားကြီး မာကျင်ဖုန်းရဲ့ ကိုယ်ရံတော် ထင်မူးလေး ဟုတ်ချွန်းယူဟာ နယ်နယ်ရရ သိုင်းသဲမားလား။ ထိပ်တန်း သိုင်းသဲမား တစ်ယောက်ကွယ်၊ သူ့အစွမ်းသတ္တိနဲ့ သူ့သိုင်းပညာကြောင့်လဲ ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော် ဆက်သတဲ့ကိစ္စမှာခု လိုသတင်းဆိုးမျိုး ရှိခဲ့ဘူးလို့လား”

“ဗျတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်...။ ဒီလိုဟုတ်တာနဲ့ ဖန်ကန်းနဲ့က...”

လီယန်တီက ဖခင်စကားကို ဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။
ဆိုသော်...

သူသည် သူ့စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင် ရှိနေသည်။

“ရှင်းနေပြီလေ သားရဲ့။ ဟုတ်ချွန်းယူတို့အဖွဲ့ ကစင်ကလျားနဲ့ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ခဲ့ကြရလောက်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်တာ ဒီနယ်တကြောမှာ ဘယ်သူရှိမှာလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဖန်ကန်းဟာ တောပုန်းခားပြ ဟန်ဆောင်ပြီး ဟုတ်ချွန်းယူတို့အဖွဲ့ကို ဝင်တိုက်ခိုက်ကြတာပဲပေါ့”

“ဒါပဲပေါ့ ဘယ်လို တောပုန်း ခားပြမျိုးက ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်ကိုရော ထိပါးဝံ့မှာလဲ။ ဒီလို ဖန်တီးလိုက်တာဟာလဲ မင်းအပေါ်မှာ အကောက်ကြံချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲ အာသတင်းတစ်ခုကို မင်းကြားပြီးပြီလား”

ထိုစကားကြောင့် လီယန်တီ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားသည်။
သူ့ဖခင်မျက်နှာကို အသေအချာ စူးစူးစားစားကြည့်လိုက်လေသည်။

“နေပြည်တော်မှာ ကျုံးကင်းနယ်စား ဆက်သတဲ့ အခွန်အကောက် ဘဏ္ဍာငွေတွေ လှမ်းကဖြတ်တိုက်တာဟာ ကောင်းကျယ်စားကြီးရဲ့ စနက်ဖြစ်တယ် ကောင်းကျယ်စားကြီးဟာ နေပြည်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို ပုန်ကန်ခြားနားဖို့ ကြံစည်နေတယ်တဲ့”

လီယန်တီရော ဇနီးသည်ချီပေ့ပါ ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွားကြရပါတော့သည်။

ပထမကြားရသော သတင်းထက်ပင် ဆိုးလှာပြီမဟုတ်ပါလား။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကိုပုန်ကန်ခြားနားရန် အကြံအစည်ရှိနေသည်ဆိုသော အခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် တွန်းပို့ လိုက်သည်ကတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်ချက်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

သူ့အဖေပြောသလို ဖန်ကန်း၏လက်ချက်ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။
ဖန်ကန်းသည်သာ နေပြည်တော်တွင် ပေါက်ရောက်သူ မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ဦးလေး တော်စပ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာလည်း ဘုရင့်ထံတွင် ခစားဝင်ဆန်သူ တစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

ခုတလော သူလည်း နေပြည်တော်ကို အဆောက်အအုံ ပါရ်
များနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဖခင်၏ ထင်မြင်ယူဆချက်က အဖြစ်မှန်ထက် နီးသည်ထက်
နီးလာကြောင်း လိယန်တီ သိလာရပါတော့သည်။

“ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ကျွန်တော်နေပြည်တော်ကို သွားပြီး
ဒီကိစ္စ ဖြေရှင်းမှု ဖြစ်မယ်ထင်တယ်အပေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်ကြီး နေပြည်တော်ကို မရောက်ခင်
သူတို့က မောင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ မဟုတ်မတရား ဘယ်လောက်
သွင်းထားသလဲ မောင်ကြီးသိထားလို့လား”

ချီ ပေက လင်သားအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသည်။

စိုးရိမ်စရာလည်း စိုးရိမ်စရာပင်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အာဏာစက်စာ ပြင်းသည်။

ထွက်သည့်ဆင်စွယ် ဝင်သည်မရှိသကဲ့သို့ ပြုမှုထောင်ရွက်
တတ်သည် မဟုတ်လား။

ဖန်ကန်း၏အကောက်ကြံစိစဉ်ဆောင်ရွက်ထားခြင်း အတိုင်း
အတာကို သိရသေးသည်မဟုတ်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ချီပေရယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို
ကိစ္စမျိုးဟာ မရှင်းလို့လဲရတဲ့ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး။ မရှင်းလို့
ပိုရှုပ်သွားတဲ့ အရင်အရင်ကအဖြစ်တွေကလဲ နည်းတော့တာမျိုး
မဟုတ်တာ။ အေးလေ....စုံစုံစမ်းစမ်းတော့ လုပ်ရမှာပဲပေါ့”

“သိပ်စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ကြားရတဲ့
ဆတင်းစကားတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ စစ်သူကြီးလျှပ်ကို စုံစမ်း
ထောက်လှမ်းဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ထားတယ်လို့ ပဲ ပြောသံကြား
တယ်။ ဖြစ်နိုင်တဲ့သတင်းပဲ။ ဘာပဲပြောပြော မင်းကတော့
နေပြည်တော်ကို သွားရမှာပါပဲ။ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”
“ဪ...စစ်သူကြီးလျှပ်ကိုစုံစမ်းဖို့တာဝန်ပေးထားတယ်
တဲ့ ဟုတ်လား”

“ဖြစ်လာတဲ့အမှုကိစ္စတစ်ခုကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကြည့်နေဖို့က
တော့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“စစ်သူကြီးလျှပ်ကိုသာ ဒီတာဝန်ပေးထားလို့ကတော့
အမှုကိစ္စဟာ မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်လာမှ ဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသားရှဲ့။ စစ်သူကြီးလျှပ်ဟာ လူကောင်း
တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“တိဗက်လားမားကြီးပန်ဆိုင်ဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ သိုင်း
ပညာ အတူသင်ခဲ့ကြဘူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက လျှပ်ဟာ ကျွန်
တော်လောက် သိုင်းပညာ မထက်မျက်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါကို ညှိုး
ထားလေမလား တွေးမိလို့ပါ”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ဖခင်ကြီးလိယင်းဟွန် မျတ်နှာ
တစ်ချက် ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သို့သော် မသိကျိုးကျွန်
ပြုတာ....

“လျှပ်ဟာ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိမယ်ထင်ပါဘူး သားရယ်”

ဟုပြောလိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် လီယန်တီ နေပြည်
တော် သွားရန်ကိစ္စကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြသည်။

သိပ်မကြာလှ။ နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် လီယန်တီ နေပြည်
တော် သွားရန် စီစဉ်ကြသည်။ လီယန်တီနှင့်အတူ လိုက်သွား
ရန် ဖခင်ကြီးလီယင်းဟုန်က ဟိုကွမ်းဝူကိုထည့်လိုက်ရန် အကြံ
ပေးသည်။

သားဖြစ်သူလီယန်တီကလည်း လက်ခံသည်။ လက်မခံနိုင်
စရာ မရှိ။

ဟိုကွမ်းဝူမှာ အစစအရာရာ အားကိုးထိုက်သော လူကြီး
တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုလည်း လီ
ယင်းဟုန်တို့ မိသားစုဘဝတွင် နှစ်မြှုပ်ထားသူဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အာရုံဦးတွင် ကောင်းကျနယ်စားကြီး
လီယန်တီသည် ဟိုကွမ်းဝူနှင့်အတူ နေပြည်တော်သို့ ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။

ချီပေသည် သားနှင့်သမီးကလေးနှစ်ယောက်ကို ပိုက်ဖက်
ရင်း ငေးကျန်ရစ်လေသည်။

သူမသည် စိတ်ထဲညစ်နှမ်း အားငယ်လျက်ရှိသည်။ သူမ၏
ခင်ပွန်း နေပြည်တော်ကိုထွက်ခွာသွားသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် သူမသည် ဖန်ကန်းကိုလွန်နေသည်။ ဓုရက်ထဲ
တွင်လည်း ညဘက်အိပ်မက်တွေမက်တိုင်း ဖန်ကန်းကိုချည်း
မြင်မက်နေသည်။

ဖန်ကန်းက သူမခင်ပွန်း ကောင်းကျနယ်စားကြီး လီယန်တီ
၏ ဦးခေါင်းကို လာဖြတ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ကလေးတွေ
ကို အတင်းအဓမ္မ လုယက်နေသည်ဟုလည်းကောင်း မြင်မက်
တတ်၏။

ထိုအိပ်မက်များနှင့်ပတ်သက်၍ သူမသည် ခင်ပွန်းသည်ကို
လည်းကောင်း၊ ယောက္ခမကြီးကိုလည်းကောင်း ဖွင့်မပြောခဲ့။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း သွေးလေချောက်ချား ဘေးကြောင့်
မြင်မက်သောအိပ်မက်များပေပဲဟု မှတ်ထင်ပြစ်လိုက်သည်ချည်း
ပင်။

သည်ရက်အဘောအတွင်း ထူးခြားမှုများကား ရှိလာ၏။
ကောင်းကျနယ်စားကြီး၏အိမ်ကြီးအနီးသို့ မျက်နှာခိမ်းများ
မြင်းစီး၍တစ်မျိုး၊ ခြေလျင်တဖုံ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

ပိန်ကောင်း စားသောက်ဆိုင်ကလေးတွင်လည်း မျက်နှာ
ခိမ်းများ နေ့တိုင်းလိုလို ဝင်ရောက်လာကြောင်း ချီပေ စေ
လွတ် စုံစမ်းခိုင်းထားသော အထောက်တော်များမှ ကြားသိ
လာရသည်။

“သခင်မလေး သတိထားရမယ် အခြေအနေမှာ ရှိနေပါ
တယ်။ သူတို့လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ တစ်မျိုးပဲ”

အထောက်တော်ချင်ဝမ်းဟောင်၏ ပေးလာသောမှတ်ချက်က ချီပေ့အတွက် ခပ်ဆန်းဆန်းဖြစ်နေသည်။

ဘာကြောင့် တစ်မျိုးဖြစ်နေရတာလဲ။ သူတို့က ကောင်းကျန်စာကြီးဖြစ်တဲ့ မိမိခင်ပွန်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သည်ကြားထဲက ဘာကြောင့် တစ်မျိုးဖြစ်နေရတာလဲ။

ချီပေ့သည် တွေးတောစဉ်းစားရင်း၏...

“နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့က တို့ကို ဘာတွေမရှိမသား လုပ်နေသလဲလို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေကြတာ မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် တစ်မျိုးပဲလို့ ပြောရတာလဲ။ ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါဦး” ဟုပင် ထုတ်မေးရလေ၏။

“ဪ... သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကိုစုံစမ်းတာက စုံစမ်းနေကြတာနဲ့ မတူဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခတစ်ခုခုပေးဖို့ စီစဉ်လှုပ်ရှားနေကြတာနဲ့ တူနေလို့ပါ”

ချင်ဝမ်းဟောင်၏ နောက်ဆက်တွဲစကားက ချီပေ့အား ပိုမို ချောက်ချားသွားစေသည်။ ရုတ်တရက် ကြောင်အာဖြစ်သွား၏။

“သူတို့ကြည့်ရတာ မရိုးသားဘူးထင်တာပဲ သခင်မလေ့ရှိ...”

“ဟုတ်ရဲ့လား ချင်ဝမ်းဟောင်ရယ်”

“တွေ့နေရတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ လေ့လာရသမျှပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သခင်မလေး မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သခင်ကြီး ပြန်မရောက်ခင် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ မရှိရအောင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စီစဉ်ထားပါတယ်။ အဘိုး လီယင်ဟုန်ကလဲ သူ့ကိုယ်တိုင် စုံအိမ်ကြီးအပြင်က တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်နေပါတယ် သခင်မလေး”

မည်သို့ဆိုစေ ချီပေ့မှာ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်လှာလေမလား တွေးတောပူပန်နေသည်။

ခင်ပွန်းသည် လီယန်တီ နေပြည်တော်မှ အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်စေချင်နေသည်။

“မေမေ”

ချီပေ့သည် အသံလာရာကို ကြည့်လိုက်ရာ သားနှင့် သမီးတို့ကို တွေ့လာရသည်။

ထို့နောက် သားနှင့် သမီးတို့က မိခင်၏ ရင်တွင်ခိုဝင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ... ချင်ဝမ်းဟောင်ရေ၊ လုပ်စရာရှိတာတွေသာ ဆက်လုပ်ကြဟေ့၊ သတိဝီရိယတော့ ရှိပါစေနော်”

ချီပေ့က သားနှင့်သမီးတို့ကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်းမှ ချင်ဝမ်းဟောင်ကို ပြောဆိုညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ သခင်မလေး” ဟုပြောကာ ချင်ဝမ်းဟောင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အထိန်းတော်ယွမ်းကျိုက မိခင်နှင့်ကလေးများကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေသည်။

ချီပေ့က မော်ကြည့်လာသောအခါ ယွမ်းကျိုက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည်ဟန် ရှိသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ အဒေါ်”

ချီပေ့က သားသမီးများကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်းမှမေးလိုက်လေသည်။

အဘွားကြီး ယွမ်းကျိုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ ပိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး အသံကိုနှိမ်ကာ....

“ဆရာကြီး လီယင်းဟုန်နဲ့ တွေ့တယ်။ အခြေအနေ မကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ စာတစ်စောင်လဲ ပေးလိုက်တယ်” ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် သူ့ရင်ဘတ်ထဲတည့်၍ ယူဆောင်လာသော စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေး၏။

ချီပေ့မှာ ရုတ်တရက်ကြောင်နေသည်။

လီယင်းဟုန်ကိုယ်တိုင် မလာပဲ ဒီစာကို ဘာကြောင့် ပေးလိုက်ရတာလဲ၊ သူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေတွေ ဆိုက်ရောက်နေပြီလား စသည်ဖြင့် တွေးတောရင်း ယောက္ခမကြီး ပေးလိုက်သည့်စာကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်၏။

သမီး ချီပေ့....

အခြေအနေကတော့ မကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ တို့စုံစမ်းရသမျှ ဖန်ကန်းရဲ့ လက်ချက်တွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိထားမယ်တယ်။ ဒီစာကို ရေးလိုက်တာ ငါ့မှာ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်နေရတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေလို့ပါ။ လောလောဆယ် ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ထား၊ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနဲ့။ ချီပေ့ထံမှာ ဖန်ကန်းရဲ့ လူတွေ ခြေရှုပ်နေတယ်။ စံအိမ်နား ဘယ်သူကပ်ကပ် တိုက်ခိုက်ဖို့ ငါတာဝန်ပေးထားတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ သတိထား စောင့်ရှောက်နေတယ်။

လီယန်တီ စံအိမ်ကို ပြန်မရောက်မချင်း စံအိမ်အပြင်ကို မထွက်နဲ့၊ ငါ့လဲ လာခဲ့ပါဦးမယ်။ ကလေးတွေကို အထူးဂရုစိုက်ပါ။

ဒါပါပဲ။

လီယင်းဟုန်။

ချီပေ့သည် ယောက္ခမကြီး၏စာကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ပိုမို၍ ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်လာရပြန်၏။

ရန်သူတွေ မိမိတို့အား အရပ်ရှစ်မျက်နှာက ဝိုင်းလာလေပြီလားဟုပင် တွေးတောကာ သားနှင့်သမီးတို့ကို တအား သိမ်းကျူး ပွေ့ဖက်လိုက်မိပါတော့သည်။

“မေမေ”

သားဖြစ်သူ လီယင်းတောက်က သမီးငယ် လီဟိုထက် သိနားလည်စအရွယ် ရောက်နေသဖြင့် လူကြီးတွေ အရိပ်အခြေ ကို ရိပ်စားမိဟန်တူသည်။

“ဘာလဲ သား”

ချီပေက မေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် အထိန်းတော် အဘွားကြီး ယွမ်းကျီက သားအမိ တတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်ရန် အနားမှ ထ သွား၏။

“အဘိုး စာထဲမှာ အာတွေ ရေးထားတာလဲဟင်”

သားငယ် လီယင်းတောက် အမေးစကားက မိခင် ချီပေ အတွက် အဖြေရခက်သွားသည်။

မုန်ပါသည်။

သည်မျှ ဒေါသ၊ မောဟတွေဖြင့် လိမ်းကျပ်ပြီး ရှုပ်ထွေး နေသော ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းကို ချီပေ မည်သို့ဖြေကြား ပြောဆိုနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမက....

“မသိချင်ပါနဲ့ သားလေးရယ်” ဟုသာ သားငယ်အား ပြောလိုက်ရသည်။

သမီးငယ်က မျက်လုံးလေးများ တလယ်ကလယ်နှင့်ကြည့် နေသည်။

“ဖေဖေ...ပြန်မလာသေးဘူးလားမေမေ”

သားငယ်လီယင်းတောက်က မေးလာပြန်ပါ၏။

သည်တော့လည်း ချီပေ ရင်ထဲ ဒိန်း ခနဲ ခံစားလိုက်ရ သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို သူ့ကိုယ်တိုင် မျှော်လင့်စောင့်စားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

လီယန်တီ နေပြည်တော်က ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ပြန်လာမည် ဆိုတာ ချီပေလည်း မသိရဲသေးပါ။

မျှော်ရ စောင့်ရဲဆဲပါ။

“လာမှာပေါ့သားရယ်... မိန်းတို့ဖေဖေ မကြာမီ ပြန်လာ မှာပေါ့”

ဤသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။
လီယန်တီ ကြိုတင်တွက်ချက်ထားသည့်အတိုင်း ကျောင်း
တော်က ရန်ကြွင်းရန်ခြုံမျှားကြောင့်ပင် ဖြစ်နိုင်သည်။
အမှန်စင်စစ် စစ်သူကြီးလျှံပသည် ဘာမျှမဟုတ်သော
သိုင်းသမားဖန်ကန်း၏ အယုံသွင်းမှုကို နား ယောင် စရာ
အကြောင်းမရှိပေ။

သူ့အသိ သူ့အမြင်များဖြင့် ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ
လုပ်ဆောင်သင့်သည်တို့ကိုသာ လုပ်ဆောင်သွားစရာရှိသည်။
ခုတော့ လျှံပသည် သူလုပ်သင့်သည်တို့ကိုမလုပ်။ ဖန်ကန်း
အား အစစအရာရာ အကူအညီပေးနေသလို ရှိနေသည်။

“ဒီတော့လဲ တို့ဘက်က အစစအရာရာ သတိဝီရိယရှိနေရ
မှာပေါ့၊ ရန်သူဆိုတာ ရှိနေပြီဆိုတဲ့တစ်နေ့မှာ အဝေးအနီး
ဝေခွဲလို့ ရတော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဝေးချင်ဝေးမယ်၊ နီးချင်နီး
မယ်၊ ရန်သူကတော့ ရန်သူပဲ၊ ရန်သူဆိုတာ ပန်းစည်းလေး
တွေ ပေ့ပိုက်လက်ဆောင် ပေးတတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။
တွေ့သမျှမြင်သမျှ တိုက်ခိုက်လာကြမှာ၊ တို့တွေအားလုံး
သတိထားရမယ်၊ ကာကွယ်သင့်တာ ကာကွယ်ကြရမှာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ယောက္ခမကြီးလီယင်းဟုန်က စိစဉ်ညွှန်းချက်
များ ပေးခဲ့သည်။

သားဖြစ်သူ ကောင်းကျယ်စားကြီးလီယန်တီက အလေး
ဂရုမပြုခဲ့။

“ကျွန်တော်တို့အင်အားကို သူတို့သိနေ ကြားနေသားပဲ။
ရုတ်တရက်တော့ မတိုက်ဝံ့ကြပါဘူး”

ဟုပင် လီယန်တီက ဖခင်ကြီးလီယင်းဟုန်အား ပြန်ပြော
ခဲ့သည်။

သို့သော်....သို့သော်လည်း....
ကောင်းကျယ်စားကြီး လီယန်တီသည် အတွက်အချက်
မှားယွင်းသွားပါသည်။

အကြောင်းမူကား သည့်ညတွင် ကောင်းကျယ်စားကြီး
လီယန်တီ၏ စံအိမ်ခြံဝင်းကြီးအတွင်းသို့ ဖန်ကန်းတို့အဖွဲ့သား
များ ဝင်ရောက်တိုက်လာသောကြောင့်ပင်။

ရန်သူဦးရေမှာ မနည်းလှ။
အဖွဲ့သားများမှာ စစ်သူကြီးလျှံပ၏ အဖွဲ့သားများပါ
ပါဝင်နေသောကြောင့်လည်း များပြားနေခြင်းဖြစ်သည်။

စံအိမ် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများ
ဆူညံ၍ ပွက်လောထနေသည်။

ညကလည်း လကွယ်ညဖြစ်နေသဖြင့် ကြယ်ရောင်ကြယ်ရိပ်
ဖြင့် မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်များသာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေ
သကဲ့သို့ ရှိသည်။

ရန်သူများကား တစ်နေရာတည်း စုစည်းဝိုင်းအုံ့၍ တိုက်ခိုက်နေကြသည် မဟုတ်။ လူစုခွဲကာ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့သောအခြေအနေကိုနယ်စားကြီးလီယန်တီ ကောင်းစွာ သိရှိလိုက်ပါ၏။

သို့သော် သူက စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ၊ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့မည့်သဘောမှာရှိသည်။

တော်သေးသည်။

သူသည် ရန်သူများ စံအိမ်ကို စတင်ဝိုင်းမိပြီဆိုကတည်းက ဇနီးချီပေနှင့် သားသမီးများကို ဖခင်ကြီးထံသို့ လျှို့ဝှက်လှမ်းမှ သွားရောက်ရန် စေလွှတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

နယ်စားကြီး လီယန်တီသည် ခုလိုအခြေအနေ ရောက်မှတော့ ဖန်ကန်းတို့အဖွဲ့အား အပြတ်ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ကြံရွယ်နေစဉ် အချိန်၌ပင် ရန်သူများသည် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

ဝတ်ရုံနက်ဝတ်ထားသော ရန်သူများမှ ခေါင်းဆောင် ဝတ်ရုံနက်သည်။ လီယန်တီအား ပြေးဝင်၍ခုတ်၏။

လီယန်တီက ပြေးဝင်လာသော တိုက်ကွက်ကို အလွယ်တကူပင် ခံဆောင်လိုက်သည်။

ပြီး ပက်ထုတ်လိုက်ရာ ရန်သူသည် သူ့ခားနှင့်အတူ နောက်ဆက်သို့ လွင့်စင်၍ ကျသွားတော့၏။

“ဝုန်း...”

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နောက်ထပ် ပြေးဝင်လာသော ဝတ်ရုံနက်အား လီယန်တီက ခြေဖြင့်ခတ်ထုတ်လိုက်ခတ်ထုတ်၏။

ထိုစဉ် အနောက်ဘက်မှ ခုန်ဝင်လာပြန်သည်။

ခြေကန်ချက်က ပြင်း၏။

“ဝုန်း...”

“အင့်...အား...”

သည်တစ်ချက်တော့ သူခံလိုက်ရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည်ပင် မထိမ်းနိုင်ပဲ ယိမ်းထိုးသွားသည်။

ထိုအခါ တိုက်ကွက်များက မမျှော်လင့်သော နေရာများမှ တရစပ် ပြေးဝင်လာသည်။ အသံများ ဆူညံသွား၏။

“ချင်... ချင်... ချင်”

“ချမ်း...”

“ဖြန်း... အုန်း”

လီယန်တီအား ရန်သူများက အဆက်မပြတ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေသည်။ စံအိမ်မှ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများကလည်း အစွမ်းကုန် ခုခံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိပါသည်။

သို့သော် လောလောဆယ် အခြေအနေမှာ စံအိမ်မှ တပ်
သားများမှာ ခံစစ်အနေအထားတွင်သာ ကျရောက်နေကြ
သည်။

ရန်သူများက အပေါ်စီးရထားသည်။

သည်ကြားထဲမှ စံအိမ်မှ အချို့သော တပ်သားများမှာ
ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ရန်သူအင်အားက များနေသည် မဟုတ်လား။

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လည်း ရှုံးနိမ့်မည်ဟု တွက်မိသော
ကြောင့်ပင်။

သို့သော် ထွက်ပြေးသော်လည်း လွတ်မြောက်သူ နည်း
သည်။ စံအိမ်ဝန်းကျင်မှ ဆီးကြို၍ တိုက်ခိုက်ကြသောကြောင့်
ပင်။

လီယန်တီသည် လက်ရှိအခြေအနေကို သိလာသဖြင့် ရန်သူ
များကို ထိုးဖောက်ကာ လျှို့ဝှက်တံခါးဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့
သည်။

သို့သော်လျှို့ဝှက်တံခါးဘက်သို့ မရောက်မီ လမ်းတဝက်မှ
ဖန်ကန်းဘက်တော်သား ဆယ်ယောက်ကျော်လောက် ဆီးကြို
တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သူတို့၏ လက်ထဲရှိ လက်နက်အမျိုးမျိုးမှာ တဝင်းဝင်း
တလက်လက် အရောင်များ ထွက်နေသည်။ အချို့က မီးတုတ်
များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ကောင်းကျန်နယ်စားကြီး လီယန်တီ၏ အသေခံကိုယ်ရံတော်
တပ်သားများကတော့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ဆက်လက်တိုက်ပွဲ
ဝင်နေ၏။

ဤတိုက်ပွဲတွင် ချင်စမ်းဟောင်က ဦးဆောင် တိုက်ခိုက်လျက်
ရှိသည်။ ဖန်ကန်းအဖွဲ့သားများက အနက်ရောင် ဝတ်စုံများကို
ဝတ်ထားကြပြီး လျှပ်အဖွဲ့သားများက အပြာရောင် ဝတ်စုံ
များကို ဝတ်ထားကြသည်။

ဖန်ကန်းသည် လီယန်တီကို တွေ့မြင်သည်နှင့် ခုန်လွှား၍
ဝင်ရောက်လာသည်။

မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးကို စွပ်ထားသော်လည်း သူ၏
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အရပ်ကြီးက ဖန်ကန်းဖြစ်
ကြောင်း ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

“ဟေ့... ဖန်ကန်း... မင်းဟာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်
ဖြစ်ရုံမကဘူး။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးကန်းကတ်တဲ့ လူယုတ်
မာ တစ်ယောက်ပဲ”

လီယန်တီက တိုက်ခိုက်နေယင်း လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်
သည်။

ဖန်ကန်းက တဟားဟား ရယ်မောနေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟိတ်...လီယန်တီ လောကမှာ လျင်သူစားစတမ်းပဲကွ၊ မှလျင်ယင် ခံသာခံပေတော့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဖန်ကန်းက ပြောပြောဆိုဆို ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ သူ၏ တိုက်ချက်သည် လီယန်တီထံသို့ မရောက်။ ချင်ဝမ်း ဟောင်က ကြားမှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သောကြောင့်ပင်။

“ချင်...ချင်...ချင်”

“ဝှစ်...ဝှစ်”

“ဝှိ...ဒုတ်”

ဓား...ဓားချင်း ထိခတ်သော အသံများနှင့် ဓားမြှောင် များ လွှဲပျံ၍ လေခွင်းသံများသည် ဆူဆူညူညူနေသည်။

ရန်သူများမှာ သိုင်းပညာရော၊ လူအင်အားပါ သာလွန်နေ သဖြင့် အသာစီးရနေသည်။

“ကောင်းကျနယ်စား လီယန်တီကို လက်လွတ်မခံနဲ့ဟေ့၊ ထွက်ပေါက်မှန်သမျှ ပိတ်ထား”

ဖန်ကန်းက သူ့လူများအား လှမ်းအော်၍ သတိပေးရ ခဲ့သည်။

လီယန်တီသည် လျှို့ဝှက်တံခါးဘက်ကို ဆက်လက်ပြေးလာ ခဲ့သည်။ ရှေ့မှ ရန်သူတစ်ယောက်၏ဓားချက်သည် သူ့ရင်ဘတ် ဆီသို့ ဝင်းခနဲဝင်လာ၏။

လီယန်တီသည် ရုတ်တရက် တန်ရပ်လိုက်ပြီး ထိုဓားချက်ကို သူ၏ဓားရှည်ဖြင့် ဖျပ်ခနဲ ပက်ထုတ်လိုက်ရသည်။ နောက်မကျ သေးပေ။

“ဝှိ...ချင်”

“ဪ...ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်တော့ နေပြည် တော်က စစ်သူကြီးလျှံပကိုး၊ မင်းကပါ ဖန်ကန်းနဲ့ အလိုတူ အလိုပါ ဆိုပါတော့”

“မင်းတရားရဲ့သစ္စာတော်ကို ဖောက်ဖျက်နေတဲ့လူမှန်သမျှ ကို ငါကတိုက်ခိုက်ရမှာပဲ”

လျှံပက ပြန်ပြောသည်။

“ဘာရယ်ကွ၊ ငါက မင်းတရားရဲ့သစ္စာတော်ကို ဖောက် ဖျက်တယ် ဟုတ်လား။ ဒါ ဖန်ကန်းရဲ့စနက်ပဲ၊ မင်းတို့တတွေ ဖန်ကန်းရဲ့လှည့်ကွက်ထဲရောက်နေကြပြီ”

လီယန်တီက ပြောနေသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။

“မင်း ဘာပြောပြော ငါလက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါတို့အားလုံး မင်းဘာကော့လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိထားပြီးသား”

လျှံပသည် ရှေးယခင်အခါက ရန်ငြိုးကြောင့် လီယန်တီ၏ စကားကို လုံးဝနားမထောင်။ ကျား တစ်ကောင် အလား

ကရကြမ်းခန့်ဝင်၍သာ တိုက်ခိုက်သည်။ သူတို့လူများကပါ လီယန်တီကို စင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

သည်အခြေအနေတွင် သူတို့နောက်သို့ အမျိုးသမီး သိုင်း သမားတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုသူကား ချီပေ ဖြစ်သည်။ ချီပေသည် သူ့ခင်ပွန်းကို စိတ်မချသဖြင့် ယောက္ခမကြီးထံသို့ ကလေးများနှင့် ရောက်ရှိ နေရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခြင်းဖြစ်သည်။

ချီပေကို အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် သိုင်းသမားတစ်ဦးအဖြစ် တွေ့လာရအောင်အခါ လီယန်တီ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ် သွားသည်။

သို့သော် ဤမျှများပြားသော အန္တရာယ်များကြားသို့ ချီ ပေ ပြန်ဝင်လာသည့်အတွက် စိုးရိမ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာလဲ၊ ကလေးတွေ့ရော” လီယန်တီက တိုက်ခိုက်နေသည့်ကြားမှ လှည့်ပြောလိုက် သည်။ ချီပေက ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်နေရာမှ....

“မောင်ကြီးကို စိတ်မချလို့ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ပြန်လှည့်လာ တာ ကလေးတွေ သူ့ဘိုးအေဆီမှာရှိတယ်။ စိတ်ချပါ”

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်သည် မိုးကြိုးသွားဝိညာဉ်လှိုင်းပြတ် သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အနီးဆုံး ရန်သူများအတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးသွားကြရသည်။

“မောင်ကြီး....ကျွန်မတို့ အနိုင်ခံ တိုက်ခိုက်လို့ ရပါ မလွှား။ လွှောလောဆယ် တစ်နေရာရာမှာ သွားရှောင်နေရရင် ကောင်းမယ်”

ချီပေ စကားမှာ ဆုံးခမ်းတိုင်သို့မရောက်၊ ပန်ကန်း ခေါင် ဆောင်သော ရန်သူအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရောက်ရှိ လာသည်။

လက်နက်တွေက စုံသည်။ ကြာပုတ်ကုအစ ပါသည်။ “ဝှစ်....ဝှစ်....ဝှစ်”

“အား....အိး”
“ချမ်း....ချင်”

သေသူသေ၍၊ ကျိုးပဲ့ သူများက ကျိုးပဲ့ ကုန်သည်။ ကောင်းကျန်စားကြီး လီယန်တီ၏ ဘက်တော်သားများ မှာ ဇွဲသတ္တိရှိရုံမက၊ သစ္စာတရားကို ရိုသေအလေးထားသူများ ဖြစ်သည်။

အသေခံ၍ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်လိုပဲ အသေခံပြီးတိုက်တိုက် မင်းတို့တတွေ တို့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အနိုင်မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါဘူးကွာ”

လျှပ်က မထေ့မဲ့ မြင် ပြောနေသည်။
“ဟိတ်....စကားမများနဲ့ မင်းတို့လို လူမျိုးတွေကို တို့က တုတ်တော့မှ အရှုံးမပေးဘူးကွ မှတ်ထား”

“မင်းတို့ကို သနားလို့ ပြောနေတာ”

“မလိုဘူး တို့ကိုမင်းတို့လို သစ္စာမဲ့တွေ တကိုယ်ကောင်း၊ သမားတွေရှုံ့လက်ချက်နဲ့ တို့ဘယ်တော့မှ အသေမခံဘူး”

ဟု လီယန်တီက ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူတို့အရှေ့သို့ မီးကျီခဲများ ကျရောက်လာပြန်သည်။

ထိုအခါ မြင်ကွင်းမှာ လင်းထိန်သွားကာ နေ့လည်နေ့ခင်းပမာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သည်တွင် ရန်သူများက လီယန်တီနှင့် ချီပေ့တို့ ရပ်နေသော နေရာသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာသည်။

လီယန်တီနှင့် ချီပေ့တို့ နှစ်ယောက်သည် ပြေးပေါက်ပိတ်ချေပြီ။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ မုန်သူများ အသီးသီး ရောက်ရှိလာသည်။

လီယန်တီ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်လည်း ဒဏ်ရာများရကာ သွေးများ ပေးကျနေလေပြီ။

သို့သော် သူတို့က မမူ ဆက်လက်၍ ခုခံတိုက်ခိုက်၏။

သိုင်းကွက်(၃၀)ကျော် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

သိုင်းကွက်(၃၁)တွင်မူ လျှပ်၏ လက်နက်ပုန်း သံချွေးသည် လီယန်တီ၏ မှင်ဘတ်တွင် ဝင်ရောက်စူးစိုက် လာသောတော့သည်။

“အုန်း...”

သည်တစ်ခါတွင် ကောင်းကျနယ်စားကြီး လီယန်တီသည် ရှေ့သို့ပင် ငိုက်စိုက် ညွတ်ကျသွားလေသည်။

“မောင်ကြီး ထိသွားပြီလားဟင်”

ချီပေ့က စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

လီယန်တီက ဒဏ်ရာကိုလက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ဖိကာ....

“ဟုတ်တယ်....”

ဟု ဖြေသည်။

ချီပေ့သည် သူ၏ချစ်လင် လီယန်တီအား ထမ်းပြီး ရန်သူများကြားမှ ထိုးထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။

တစ်နေရာမှ ဖြန့်အုပ်၍ ချီလာသော ပိုက်ကွန်ကြီးအောက်တွင် ဖမ်းမိချေပြီ။

ငါးပိုက်ကွန်ထဲက ရေသတ္တဝါကလေးများနှင့်မခြား ရှိနေပါတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကို တွေ့မြင်လာတော့လည်း ကောင်းကျနယ်စားကြီး လီယန်တီ၏ စံအိမ်ကိုယ်ရံတော် တစ်သားများ ဆက်လက်မတိုက်ဝံ့တော့ပြီ။

တိုက်ပွဲသည် အဆက်မပြတ် ဆူညံလှုပ်ရှားလျက် ရှိရာမှ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

စောစောကနှင့် မတူတော့ပြီ။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ကိုယ်လွတ်ရုံး၍ ထွက်ပြေး သူများကလည်း ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆက်လက် ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားတုန်းပဲ လား။”

ဖန်ကန်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့သို့ နောက်လိုက်၊ နောက်ပါများ နှင့်အတူ လျှောက်လာသည်။

လျှံပက လီယန်တီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ဝန်လေးနေ သည် ထင်သည်။

တစ်နေရာတွင်နေကာ၊ အခြေအနေကိုသာ စောင့်ကြည့်နေ သည်။

ချီပေသည် ပိုက်ကုန်အတွင်း၌ သူမ၏ ခင်ပွန်းသည်အား ပွေ့ပိုက်ထားသည်။

မျက်ရည်စများလည်း သွယ်လျက်ရှိသည်။

လီယန်တီသည် ချီပေ့ရင်ခွင်အတွင်းမှ အားယူထကာ...

“ဟေ့...ဖန်ယန်း မင်းအပေါ်မှာ တစ်လျှောက်လုံး ငါ ကောင်းကောင်း ထားပါလျက်နဲ့ မင်းကငါ့အပေါ်မှာ ဘာ

လို့ပက်ပက်စက်စက် အကောက်ကြံရတာလဲ၊ ရီကျန်တောင် ခြေလမ်းမှာ ကျွဲကင်းနယ်စား ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဆက်သတဲ့ အကောက်ခွန် ဘဏ္ဍာတော်ငွေတွေကို ဖြတ်လိုခဲ့တာလဲ မင်းဘဲ မဟုတ်လား။”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ၊ ဖန်ကန်းမျက်နှာ တစ်ချက်ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

သူသည်၊ သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလုံသဖြင့် လျှံပအား စောင်းဝဲကြည့်လိုက်သည်။

လျှံပသည်၊ လီယန်တီ၏စံကားကို အတော်စာလေး စိတ် ဝင်စားသွားသည်။

လီယန်တီနှင့် ဆရာတူတပည့်များ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကြောင့် လည်း သံယောဇဉ်စိတ်ကလေး ဝင်လာသည်။

ငါလူပေါင်းများပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဒီကောင်ဖန်ကန်း မစဉ်း မစားလုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေမှာ၊ ငါဘာဖြစ်လို့ ဝင်ကူညီနေမိပါ လိမ့်”

ဟုပင် တွေးတောနေမိသည်။

ဖန်ကန်းကတော့ သူ၏ထုထည်သော မျက်ခုံးကြီးတွေကို ပင့်ကာ မျက်လုံးကြီးများကို ပြူးကျယ်စာ...

“ပေါက်တတ်ကရတော့ ပြောမိနေနဲ့၊ မင်းဘာတွေလုပ်နေ တယ်ဆိုတာ ငါအကုန်သိတယ်။ မင်းနဲ့ မင်းအဖေ တစ်ကျိတ်ထိ

တစ်ညလုံးထဲတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပုန်ကန်ခြားနားဖို့ လူ
အင်အား လက်နက်အင်အား ငွေအင်အား စုဆောင်းနေတာ
ငါသိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ချီပေ့က....

“ရှင်ဟာ....ကော်တော်စကားတတ်တဲ့လူပါလား။ စကား
တွေကို ကွေ့ ဝိုက်ပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းသာ
ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ရှင်ဟာ ကျွန်မကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေပြီး
သူ့လင်ကိုသတ် သူ့မယားကိုယူ စနစ်မျိုး သုံးလိုက်တာပဲ
မဟုတ်လား”

ဟု ဒေါသဖြင့် ပြောချလိုက်၏။

သူမပြောစကားကို ကြားရသူများအားလုံး တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားရပါလေသည်။

ထိုအခါ လီယန်တီက....

“ဪ...မင်းက ဒီသဘောကို”

ဟု ပြောပြီး ဓားကိုမေ့၍ ပိုက်ကွန်ကို ဖြတ်တောက်ကာ
ခုန်ထွက်လာ၏။

ထို့နောက် ဖန်ကန်းအား ခုန်အုပ်၍ ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းချ
လိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လွန်း၏။ မည်သို့မည်သို့
ဖြစ်ပျက်သွားသည်ကိုပင် မသိနိုင်ဘဲရှိသည်။

တော်သေးသည်။ ဖန်ကန်းက သတိမလွတ်။ ပြေးဝင်လာ
သော လီယန်တီ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြေဖြင့်လှမ်းထောက်၍ ကန်
ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

လီယန်တီသည် အနောက်သို့(၁၀)ပေခန့် လွတ်မြောက်၍
ပိုင်းခနဲ ကျသွားသည်။

ပြီး သူသည် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် သွေး
များ ပါးစပ်ထဲမှ ပွက်ခနဲ အံထွက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေ
တော့၏။

“ရှင်....ရှင်.....ရှင်ကို ကျွန်မ မကျေဘူး။ ရှင်ဟာ လူ
မဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးကန်း။ လူယုတ်မာ....လူယုတ်မာ”

ချီပေ့က အမျက်ဒေါသ ထောင်းထောင်းထလျက် ပြော
နေသည်။

“မင်းယောက်ျားကို ငါသတ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ
အဆုံးစီရင်သွားတာ။ သူက ငါနဲ့မင်း ပတ်သက်နေပြီထင်ပြီး
သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသွားတာ မင်းအမြင်”

ချီပေ့သည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ တဟားဟား ရယ်
မောပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ လူယုတ်မာ၊ နင်ဟာ ကောင်းကျန်ဖမ်းစား ရာထူးကို
သာ ရချင်ရမယ်၊ လီယန်တီရဲ့ မယားကိုတော့ ဘယ်တော့မှမရ
ဘူး သိလား။ မရဘူး....မရဘူး” ဟု ပြောရင်း ချီပေ့က သူ့

လက်ထဲ ဝှက်၍ ကိုင်ထားသော ခံးမြောင်ဖြင့် သူမ၏ရင်ဝ
တည့်တည့်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။

“အန်...”
“ဟာ...”
“ဟိုက်...”

အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြဆဲ၌ပင် ချီပေ့မှာမြေကြီး
ပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လျှို့ဝှက်တံခါး နောက်ကွယ်တစ်နေရာမှ
ကြည့်နေသော ဟိုကွမ်းဝူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်
သည်။

ပြီး ထိုနေရာမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ညမှာ
လှုပ်ရှားလျက် ကြွင်းကျန်ရစ်၏။

နှင်းပွင့် နှင်းမှုန်ကလေးများက ဝေစပြုနေလေပြီ။

အခန်း (၁၃)

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်ပျက်ပြီးစီးသွားသော
အခါ လီယင်းဟုန်နှင့် ဟိုကွမ်းဝူတို့ နှစ်ယောက်သည် လီယင်း
တောက်နှင့် လီဟိုးတို့ မောင်နှမကို ခေါ်ဆောင်ပြီး ထွက်ခွာ
လာခဲ့ကြသည်။

သည်မှာ လီယင်းဟုန်က ဟိုကွမ်းဝူအား....

“တို့ ဝီကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို အသက်
လဲပြီး ကာကွယ်သွားကြမယ်၊ ဒါဟာ တို့ရဲ့ အဓိကတာဝန်
တစ်ခုလို့လဲ ယူဆထားရမယ်” ဟု ပြောဆို၍ ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကို ချခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဒီကိစ္စမှာ တစ်သဘော တည်းပါပဲ။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အရပ် ဒေသကို ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်နေကြမှာလဲ၊ နီးနီးနားနား ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

ဟိုကွမ်းဂူက ကြုံတွေ့လာမည့်အန္တရာယ်ကိုကြိုတင်ကာကွယ် စေလိုသည့် သဘောနှင့် အကြံပေးခဲ့သည်။

“ဒါကို ကျုပ် စဉ်းစားထားပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ယူနန် နယ်ထဲ သွားနေကြရင် ဖန်ကန်းတို့အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းနိုင် တယ် မဟုတ်လား”

“အနောက်ဘက် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကို သွားနေကြရင်စေ မကောင်းဘူးလား အစ်ကိုကြီး”

ဟိုကွမ်းဂူက ဂ.လေးများအတွက် ပိုမိုစိတ်ချရသော အကြံ မျိုးကို ပေးလိုက်သောအခါ လီယင်းဟုန်က....

“အနောက်ဘက် မြက်ခင်းလွင်ပြင်မှာ ပိုပြီး စိတ်ချရပေ မယ့် သင်းတို့ ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်လို အခြေအနေရှိတယ် စတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျုပ်ကလဲ သိချင်သေးတယ်”

ဟူသော စကားကို ကြားလာတော့မှ ဟိုကွမ်းဂူကလီယင်း၊ ဟုန်၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို သိလာရလေသည်။

မှန်ပါသည်။

ဖန်ကန်း၏ ကျေးဇူးကန်းသောအပြုအမူကို လီယင်းဟုန်က လုံးဝ သဘောမကျခဲ့။

သူ့သားနှင့် ချွေးမ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် ပျက်ခဲ့သည့် အတွက် သူက သည်လောက်စိတ်မနာ၊ သူတို့၏ ကိုယ်လက် အကြောင်းတရား နည်းခဲ့သောကြောင့် ဟု တွက်၍ ပြောနိုင်ခဲ့ ပါသေးသည်။

ဖန်ကန်း၏ ကျေးဇူးကန်းသောအဖြစ်ကိုကား လီယင်းဟုန် လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ခဲ့ပေ။

“ကျုပ်က လောကမှာ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ လူတွေကို လေးစားသလောက် ကျေးဇူးကန်းတတ်တဲ့ လူမြေခွေးတွေ အလွန်မုန်းတတ်တာ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့အခြေအနေကို လောကီလောက်တဲ့ ယူနန်နယ်ထဲမှာပဲ သွားနေဖို့ စဉ်းစားထားတယ်။

ဟု လီယင်းဟုန်က ပြောပြရာ ဟိုကွမ်းဂူကလည်း သဘော တူ လိုက်လျောခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့လည်း ဟိုကွမ်းဂူမှာ လီယင်းဟုန် အပေါ်တွင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင် လေးစားခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် ဘာမဆို ဆန့်ကျင်မှုလည်း မလုပ်ခဲ့။

ဘာမဆို လိုက်လျောခဲ့သည်ချည်းပင်။ သူ သဘောမတွေ့ သော ကိစ္စများဖြစ်စေ၊ သူ့တက်က အလျော့ပေးကာ လိုက် လျောခဲ့သည်က များပေသည်။

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် ယူနန် နယ်ဘက်သို့ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေရာ လမ်းခွတ်လပ်တွင်မမျှော်လင့် သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်နှင့် ကြုံဆုံလာခဲ့ရလေသည်။

သည်နေ့က နေ့နှောင်း ညတစ်ညဖြစ်သည်။
 အဒေးလမ်းမကြီးတစ်ဖက်ဘေးချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခု
 တွင် စခန်းချခဲ့ကြသည်။
 မြင်းလည်းကို လိုခြံစွာ ဝှက်သိုထားပြီး လီယင်းဟုန်တို့က
 ကျောက်ဂူကြီး တစ်ဂူအတွင်း နေရာယူကြသည်။
 တောကောင်များ၊ အန္တရာယ် အကာအကွယ် ရစေရန်
 တောထင်းများဖြင့် မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုထားရလေသည်။
 သည်လိုကိစ္စများ အတွက်ကတော့ ဟိုကွမ်းဝူမှာ စိတ်ချရ
 နှင့်။
 ကလေးနှစ်ယောက် အပေါ်တွင်လည်း ဟိုကွမ်းဝူသည်
 ဘ်ရှည်လှပေသည်။
 လီယင်းတောက်နှင့်လီဟိုးသည်တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
 စိတ်နေစိတ်ထား များစွာကွာခြားလှသည်။
 လီယင်းတောက်က ယောက်ျားလေးဆိုသော်လည်း မိန်း
 ကလေးဆန်ဆန် နေတတ်သည်။
 လီဟိုး ကလေးကျတော့ မိန်းကလေး ဖြစ်ပါလျက်
 ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့်မခြား သွားလာလှုပ်ရှားသည်။
 ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။
 အဘိုးဖြစ်သူ လီယင်းဟုန်က လီဟိုး ယောက်ျားလေးဆန်စွာ
 သွားလာလှုပ်ရှား ပြောဆိုနေသည်ကို အပြစ်မပြော။
 လီယင်းတောက် မိန်းကလေးဆန်စွာ နေထိုင်နေသည်ကို
 တော့ ကြိုက်ပုံမပေါ်။ အမြဲတမ်း အပြစ်ပြောကာ ဆိုဆိုမ
 နေသည်။ ဟိုကွမ်းဝူအားလည်း....

“ခင်ဗျား...ဗီကလေးကိုကြည့်နေတာပဲလား၊ ကြာရင် မိန်း
 မလျာလေး ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ပြောတော့ပြောဦးဗျ၊ ကလေး
 တွေဟာ လူကြီးတွေလို မဟုတ်ဘူး။ ပြုပြင်လို့ရတယ်၊ ပြုပြင်
 လို့ရတုန်း ပြုပြင်ထားမှပေါ့။ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်
 တွေ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားအသိပဲ မဟုတ်လား”
 ဟု ပြောခဲ့ဘူးသည်။
 သို့သော် ဟိုကွမ်းဝူက လီယင်းဟုန်ပြောတုန်းပြောခိုက်သာ
 ပြောပါမည် ဆုံးပါမည်ပြောသည်။ ကလေးတွေကိုကား အလို
 လိုက်မြဲ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။
 အခုလည်း လီယင်းဟုန်က ကျောက်ဂူအနီးမှ ဝေးဝေး
 မှသွားရန် မှာထားသည့်ကြားက လီယင်းတောက်နှင့် ဟိုကွမ်းဝူ
 ထွက်လာကြသည်။
 လီယင်းတောက်က တောပန်းကလေးများ ခူးလိုသည်ပြော
 ၍ ဟိုကွမ်းဝူက ကလေးနောက် လိုက်လာခြင်းပင်။
 သည်မှာ ဖန်ကန်းစေလွှတ်ထားသော အဖွဲ့သားများနှင့်
 မှက်ပင်းတိုးခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည်(၁၅) ဦးအဖွဲ့ဖြစ်သည်။
 လက်နက်များက အမျိုးမျိုး။ ဝတ်စုံနက်များဝတ်ထား
 သည်။ မျက်နှာဖုံးများကိုတော့ စွပ်မထားတော့ပေ။
 သူတို့သည် သစ်ပင်များပေါ်မှ အသီးသီးခုန်ချလာကြပြီး၊
 ဟိုကွမ်းဝူနှင့် ကလေးလီယင်းတောက်တို့နှစ်ယောက်အား ဝိုင်း
 ထားလိုက်ကြသည်။
 “လီယင်းဟုန်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ”

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်က အောင်ငေါက် မေးလိုက်လေသည်။ ဟိုကွမ်းဝူသည် လီယင်းတောက်ကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်လျက်က...

“မသိဘူး...”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။ ဝတ်စုံနက်သည် တဟားဟား ရယ်မော၍ အားရလောက်တော့မှ...

“ဒီလိုပြောလို့ ရမှာလား၊ ခင်ဗျားမပြောတော့ရော ကျုပ်တို့က လီယင်းဟုန်နဲ့ ကလေးဝတ်ယောက်ကို ရှာမရတော့ဘူး ထင်နေလို့လား”

ဟု ပြောကာ ဟိုကွမ်းဝူအားစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့က ဖန်ကန်းအဖွဲ့သားတွေ မဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“မင်းတို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီကလေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ဆက်ပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးချင်နေရလားလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဒီအကြောင်းတွေကို မေးနေရတာလဲ၊ ခင်ဗျား ခေါင်းပါပြတ်သွားချင်သလား”

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်မှာ ပြောရင်း ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာ၏။

ရှေ့သို့ပင် တိုးကပ်လာသည်။

“ဘာမှ မသိနားမလည်သေးတဲ့ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် သက်ဆိုင်နေတယ်ကွ၊ ဒါ မေတ္တာတရားကိစ္စ”

“ဒီလူကြီး လျှာရှည်လိုက်တာ၊ ကဲဟေ့...”

ဟု ပြောကာ ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်သည် ဟိုကွမ်းဝူအား ပြေးခုန်အုပ်၍ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ဟိုကွမ်းဝူက ကြိုတင်တွက်ဆထားသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် သတိရှိနေသည်။

ရန်သူ၏ဓားချက်ကို သူ့ဓားဆွဲထုတ်ရင်း ခတ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ရန်သူသည် ဟိုကွမ်းဝူ၏ ခတ်ထုတ်လိုက်သော ဓားချက်ကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

သူက ဟိုကွမ်းဝူအား ဤမျှဓားစွမ်းပညာ ရှိလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။

ခုတော့ အတော်ကလေးလန်သွားသည်။ ရှေ့တိုးတိုက်ခိုက်ရန် ပြန်လည်တာစုနေလေသည်။

“မင်းတို့ ဒီကလေးကို လိုချင်လို့ကတော့ ငါ့ကို အရင်နိုင်အောင် တိုက်ကြဦး၊ အေး...ငါ့ကိုအနိုင်တိုက်ဖို့ဆိုတာကလဲ မင်းတို့ အသက်ခံညာဉ်တွေနဲ့ အသဲအလှယ်လုပ်ရမှာပဲ”

ဟိုကွမ်းဝူသည် ကလေးကိုရင်ခွင်တွင် သားပိုက်ကောင်သားငယ်ပိုက်သလိုပိုက်ထားပြီး ဝင်လာသော ရန်သူအား အပြတ်ရှင်းမည့်ဟန် ရှိနေသည်။

“ဟေ့ ကောင်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ကြည့်နေကြတာလဲ၊ ဝင်
တိုက်ကြလေ၊ မင်းတို့သိုင်းသမားတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊
တောက်...တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်မတိုက်ရ
သဖြင့် သူ့လူတွေကို ဖိဆူနေသည်။

သူ့လူများက ခုထိ ဟိုကွမ်းဝူအား ဝင်တိုက်ရန် ချိန်ဆနေ
သည်။

သို့သော် သူတို့သည် ကြာကြာရပ်ကြည့်မနေ။

ဟိုကွမ်းဝူအား လူအင်အားနှင့်ဖိုကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
သည်။

“ချွင်...ချွင်...ချွမ်...”

“ဟိုက်...အင်...”

ဟိုကွမ်းဝူက “လေသင်ဓုန်းသိုင်းကွက်” များကို အသုံးပြု၍
တိုက်ခိုက်နေသည်။

သည်သိုင်းကွက်များကို ဟိုကွမ်းဝူ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
ရှိနေသဖြင့် ရန်သူများရှေ့သို့ တိုးမရဘဲဖြစ်နေသည်။ မည်သို့
ဆိုစေ ဟိုကွမ်းဝူမှာ ကလေးကို တစ်ဘက်က ပွေ့ပိုက်ထားရ
သဖြင့် ရန်သူများကို ထိထိရောက်ရောက် မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲရှိ
နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဟိုကွမ်းဝူအမောဖောက်လာမှု စုစည်း
အားနှင့် တရုတ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဝတ်စုံနက်များက
ရည်ရွယ်လိုက်ကြသည်။

ထိထိရောက်ရောက် ဝင်ရောက်မတိုက်ဘဲ ဟိုကွမ်းဝူ မောရုံ
စေလောက်သာ တိုက်နေကြသည်။

သူတို့ ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်းပင် ဟိုကွမ်းဝူမှာ မကြာမီ
အမောဖောက်လာသည်။

တိုက်ကွက်တိုက်ချက်များမှာ သိသိသာသာ လေးလံလာ
လေသည်။

“ကဲ...ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်၏ သတိပေးစကားကိုကြားသည်
နှင့် ဝတ်စုံနက်များသည် ဝံပုလွေများ လူတစ်ယောက်အား
ရှေ့နောက်ဝဲယာမှ ဝိုင်းကိုက်သကဲ့သို့ ဝိုင်းအံ့တိုက်ခိုက်ကြလေ
သည်။

ဟိုကွမ်းဝူသည် ကလေးကို မြဲမြံပေ့ပိုက်ထားလင့်ကစား
လက်များက မခိုင်တော့။

ညောင်းလာသည်။

ကလေးကိုလွတ်ချပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင် ခုခံတိုက်ခိုက်ချင်နေသည်။
ထိုအခိုက် ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်က...

“ယား...”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး အထက်သို့ခုန်ရင်း ဟိုကွမ်းဝူလက်ထဲမှ
ခါးကို ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟိုကွမ်းဝူက ရှောင်သည်။ တိမ်းသည်။
အချိန်က နောက်ကျသွားပြီ။

သူ့လက်ထဲမှစားရှည်သည် “ချင်” ခနဲမြည်ကာ အထက်သို့
လွင့်စဉ်တက်သွားသည်။

ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်၏ထကြွပြန် ကန်
ချက်ဖြင့် ဟိုကွမ်းဝူလဲကျသွားလေသည်။

ဝတ်စုံနက်က ရုတ်ချည်းအပေါ်စီးယူကာ ဟိုကွမ်းဝူ၏
ရင်ဘတ်ပိုင်းကို ခားရှည်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

“ချမ်း...”

မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်က ထပ်မံဖြစ်လာပြန်သည်။
မည်သည့်နေရာမှ ပြေးဝင်လာသည်မသိ။

ခားပျံတစ်လက်သည်....

“ဝှီး...” ခနဲလာထောက်ပြီး ဟိုကွမ်းဝူရင်ဘတ်ပိုင်းသို့ ကျ
ရောက်မည့်ဆဲဆဲ ခားရှည်အား တိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ခားပျံ၏ တိုက်ထုတ်သည့်အားမှာ ပြင်းထန်လှသည်ရှိသော်
ရာ ခားရှည်သည် ‘ချမ်း’ ခနဲမြည်၍ လွင့်စဉ်မြောက်တက်သွား
သည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်များကြားသို့ ကျရောက်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့... သတ္တိမရှိဘဲ စိန်မခေါ်နဲ့၊ သတ္တိရှိရင်
အပြင်ကိုထွက်နဲ့”

ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့လှည့်ပတ်
ကြည့်ရင်း အော်ပြောနေသည်။

ဟိုကွမ်းဝူက လီယင်းဟုန်ရောက်လာလေပြီလား၊ တွေးရှင်း
အားတက်လာသည်။

သို့သော်....

ဝတ်စုံနက်များအား စိန်ခေါ်၍တိုက်ပွဲကြားသို့ ဝင်ရောက်
လာသူမှာ သူ့မိတ်ဆွေကြီးမဟုတ်။

အသက်(၇၀) ရွယ် မုတ်ဆိတ်ဖြူနှင့်အတိုးအိုတစ်ယောက်
ပါပေ။

အတိုးအိုသည် ဘောင်ဘက် တောအုပ်ထဲမှ တလှုပ်လှုပ်
လျှောက်လှမ်းလာလေသည်။

ဖန်ကန်းအဖွဲ့သားများသည် မုတ်ဆိတ်ဖြူအတိုးအိုကို တွေ့
လိုက်ရသောအခါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။

“တောင်ကိုးလုံး မုတ်ဆိတ်ဖြူ အတိုးအိုပါလား”

ခေါင်းဆောင် ဝတ်စုံနက်က သူ့ကိုယ်သူပြောသလိုရေရွတ်
လိုက်သည်။

ထိုအမည်ကို ကြားရသူအားလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်
သွားကြသည်။

တောင်ကိုးလုံး မုတ်ဆိတ်ဖြူအတိုးအိုမှာ လက်ရှိ သိုင်း
လောကတွင် ပြိုင်စံရှား ထိပ်သီးသိုင်းသမားတစ်ဦး မဟုတ်
ပါလား။

ထို့ကြောင့်....

ဖန်ကန်းအဖွဲ့သားများ အားလုံး မီးကို ရေနှင့်ဖြန်းသည့် အလား ငြိမ်သက်သွားသည်။

စောစောက မာန်ဖိနေသမျှ အခုတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ကာ မလှုပ်မယှက်။

“မင်းတို့အားလုံး ငါနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်သေးလား”

မုတ်ဆိတ်ဖြူ အဘိုးအိုက မေးလိုက်သည်။

“မ...မယှဉ်ပြိုင်ပါရစေနဲ့ ဆရာကြီး”

“အေး...ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူကြီးနဲ့ ကလေးကို သွားလိုရာ သွားပါစေ၊ အနှောင့်အယှက် လုံးဝမပေးရဘူး၊ အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့ရင်တော့ မင်းတို့သေတွင်း မင်းတို့ ကိုယ်တိုင် တူးထား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ထို့နောက်....

ခေါင်းဆောင် ဝတ်စုံနက်သည် ဟိုကွမ်းဝူနှင့် ကလေး လီယင်းတောက်အား ထွက်ခွာသွားစေသည်။

ဟိုကွမ်းဝူသည် အဘိုးအိုအား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိဖို့ ပြပြီး ထိုနေရာမှ ရုတ်ခြည်းထွက်ခွာသွားသည်။

သို့သော်....

နောက်မိုင်း ဘာတွေ ဆက်လက်ဖြစ်နေသေးကြောင်း သိလို ၍ တောင်ကုန်းတစ်နေရာ အရောက်တွင် ဆက်မသွားပဲလှည့်၍ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“ဦးလေး...ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလာသတ် နေဦးမယ်၊ အဘိုးဆီကို ပြန်တော့မယ်လေ”

လီယင်းတောက်ကလေးက ကလေးတွေ၊ တွေးပြီး စိုးရိမ် ပူပန်နေသည်။ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားချင်နေ လေပြီ။

ဟိုကွမ်းဝူက လီယင်းတောက်ကလေးကို အသာနေယူသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

လီယင်းတောက် ဘာမျှမပြောတော့။

သူ့ပါ ဟိုကွမ်းဝူ ကြည့်နေသော နေရာသို့ လိုက်ကြည့်နေ သည်။

မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးအိုသည် ခေါင်းဆောင်ဝတ်စုံနက်အား မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ....

“မင်းတို့ဆရာကြီး ဖန်ကန်းကို ပြောလိုက်၊ ကလေး နှစ် ယောက်ကိုရော လီယင်းဟုန်တို့ကိုပါ အပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီလို့ ယုံ တာ မယုံတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”ဟု ပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ပြေခလိုက်ပါ့မယ်”

ခေါင်းဆောင် ဝတ်စုံနက်သည် ပြောပြောဆိုဆို တစ်ဖက်
သို့ လှည့်မည်အပြု အဘိုးအိုက....

“ဪ...ဟိတ်...မင်း နေဦး” ဟု ပြောပြီး ဝတ်စုံနက်
ပြန်အလှည့် ရုတ်တရက်ပြေး၍ ခြေကန်ချက်တစ်ချက်ပေးလိုက်
သည်။

“ဖြောင်း....”

“အား....”

ဟူသော အသံနှစ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ခေါင်း
ဆောင် ဝတ်စုံနက်သည် ကုန်းလျှောဘက်သို့ လိမ့်ကျသွား
လေသည်။

“အဲဒါ စောစောက မင်း ငါ့ကို ခပ်ခိုင်းခိုင်း ဆက်ဆံတဲ့
အတွက် ဆုပေးတာ” ဟုပြောပြီး တောင်ကိုးလုံး မုတ်ဆိတ်ဖြူ
အဘိုးအိုသည် သူထွက်လာသော တောင်ဘက် တောအုပ်
အတွင်းသို့ ပြန်လည် လျှောက်ဆွားသည်။

ထို့နောက်....

သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ် နင်းသွားသော ခြေသံများပါ
တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဖန်ကန်းအဖွဲ့သားများသည် တောင်ကိုးလုံး မုတ်ဆိတ်ဖြူ
အဘိုးအို မျက်နှာကွယ်သည်နှင့် တစ်ကြိုးတည်း သုတ်ခြေတင်
ပါလေတော့သည်။

ဟိုကွမ်းဝူလည်း ထိုနေရာမှ လီယင်းဟုန်နှင့်လီဟိုးတို့ကျန်ရှိ
သော ကျောက်ဂူသို့ အမြန်သုတ်ခြေတင်သည်။

ညင်းပိုင်း လေအေးများ တဟူးဟူး တိုက်နေသည်။
ဆည်းဆာရောင်ခြည် မရှိတော့သဖြင့် မှောင်ရိပ်မှောင်ခြည်
များ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စ ပြုလာသည်။

ဟိုကွမ်းဝူသည် လီယင်းတောက်ကလေးကို ကျောပိုး၍
အပြေးအလွှား ပြန်သွား၏။

စတင် ထွက်လာသည့်လမ်း ဟုတ်မဟုတ်ကို ကြည့်ရသေး
သည်။

တော်သေးသည်။

စုထွက်လာစက သစ်ပင်များကို ဟိုကွမ်းဝူက ဓားထစ်ထစ်
ထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

သို့နှင့် မကြာမီ ကျောက်ဂူစခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့
လေသည်။

ထိုအခါ ဟိုကွမ်းဝူ အထိက်တလန် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

အကြောင်းမူကား စောစောက တွေ့ခဲ့ရသော တောင်
ကိုးလုံး မုတ်ဆိတ်ဖြူ အဘိုးအိုကိုတွေ့လာရသောကြောင့်ပင်။

အဘိုးအိုသည် လီယင်းဟုန်နှင့်ထိုင်၍ စကားပြောနေသေး
သည်။

အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆိုဆွေးနွေးနေသည့် အနေ
အထားတွင် ရှိနေသည်။

“တော်ဆေးတာပေါ့ကွာ မင်းတို့ကို ဒီဆရာကြီးဝင်ကယ် ပေလို့၊ နို့မို့ဆိုရင် မင်းတို့လား သေတာကြာပြီ။ ဒင်းတို့က အပြတ်ရှင်းဖို့ လိုက်လာကြတာမဟုတ်လား”

လီယင်းဟုန်က ဆီးပြောသည်။

“ဪ... အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတောင် သိနေမှကိုး။ ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီးရေ ဒီက တောင်ကိုးလုံး မုတ်ဆိုတ်ဖြူ အဘိုးအို ဝင်ပြီး ကယ်တင်ခဲ့ ပေလို့သာမေ”

“ဘယ်ကတောင်ကိုးလုံး မုတ်ဆိုတ်ဖြူ အဘိုးအိုလဲဟိုကွမ်းဝူ ခင်ဗျားဘာတွေ ဈေးကပြောနေတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးကလဲ ဒီဆရာကြီးဟာ တောင်ကိုးလုံးမိုတ်ဆိုတ် ဖြူ အဘိုးအို မဟုတ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ”

ဟိုကွမ်းဝူက အဘိုးအိုအား လက်ညှို့ထိုး၍ ပြောလိုက်စဉ်၊ တောင်ကိုးလုံး မုတ်ဆိုတ်ဖြူ အဘိုးအိုက သူ၏ ဆံပင်အတူ မုတ်ဆိုပ်ဖြူအတူများကို ဖြုတ်၍ပြလိုက်သည်။

“ဟင်... စစ်သူကြီးလျှံပမဟုတ်လား”

ဟိုကွမ်းဝူက တအံ့တဩ ပြောလိုက်လေသည်။

ပြီး မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာကတော့ အိပ်မက်နေတာလား၊ တကယ်ဖြစ် နေတာလား ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... ခင်ဗျားအဖို့ တွေ့နေရုံတဲ့လူဟာ စစ်သူ ကြီးလျှံပပဲဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် စောစောက ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်စာယ်ခဲ့တာ တောင်ကိုးလုံး မုတ်ဆိုတ်ဖြူမဟုတ်ဘူးပေါ့”

ခုထိ ဟိုကွမ်းဝူမှာ အပြစ်အပျက်ပေါ်တွင် ဇဝေဇဝါဖြူ နေသည်။

သည်တော်မှ လီယင်းဟုန်က အခြေအနေအရ ဖန်ကန်း၏ အဖွဲ့သားများ မမှတ်မိအောင် တောင်ကိုးလုံး မုတ်ဆိုတ်ဖြူ အဘိုးအို ဟန်ဆောင်၍ လာရသည့် အကြောင်းကို ရှင်းပြ သည်။

ထို့နောက် ကာယကံရှင် လျှံပကိုယ်တိုင်က...

“အမှန်တော့ ကျွန်တော်များခဲ့တာပါ။ ဖန်ကန်းရဲ့ လှည့် စား သွေးဆောင်ချက်ကို ကျွန်တော်နားယောင် မိလိုက်တာ ပါ။ ဒါလဲ ကျွန်တော်ပြောသလို ဦးလေးသား လီယန်တီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတော်က ဘာမဟုတ်တဲ့ မခံချင်စိတ် ကလေးကြောင့် မှားယွင်းတာပါ”

ဟု ရှင်းပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီကိစ္စမှာ အစ်ကိုကြီးဘက်က အတော် ကလေး မှားသွားပါတယ်”

ဟိုကွမ်းဝူက လိယင်းတောက်နှင့် လိဟိုးတို့ကို တစ်ဘက်
တစ်ယောက်ထား၍ ပွေ့ဖက်ရင်းမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကလေးတွေကတော့ မျက်လုံးကလေးတွေ မွေးစင်းကာ
ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဖန်ကန်းရဲ့ နောက်ပိုင်း လူမဆန်တဲ့အပြုအမူတွေကို ဆက်
တော့လာရတော့မှ ကျွန်တော်သူ့ ကိုသံသယဖြစ်လာမိတယ်
ဘဲ။ ဘက်တစ်ချက်က သူဟာ ဦးလေးချေးမ ချီပေ့ကို တစ်ဖက်
ဆိတ် ကြိုက်နေတာနဲ့ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်လိုက်
တဲ့သံတော့ဆိုတာ သိလာပါတယ်”

“ပြီးတာတွေကို မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ”

လိယင်းဟုန်က သားကိုလွမ်းသောစိတ်နှင့် လျှပ်စက်ကားကို
ပင် ဟန်တားလိုက်သည်။

သို့သော် လျှပ်စက်ကား သူ့စကားတစ်ခွန်းကို မပြောပဲ
မနေနိုင်အောင် ရှိလာရုံပါသည်။

“ကျွန်တော် အမှားအတုက် ဦးလေးကို တောင်းပန်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အေးလေ အမှားဆိုတာ လူတွေနဲ့ ကင်းကြတာမှ မဟုတ်
ဘဲ၊ ကျုပ်မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်
သက်လို့ ဦးလေးအစာအရာရာ စိတ်ချနေပါ။ ဖန်ကန်းရန်က
ကင်းရှင်းအောင် ကျွန်တော် ဖန်တီးထားပွါမယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသဖြင့် လိယင်းဟုန်နှင့် ဟိုကွမ်းဝူတို့မှာ
လွန်စွာဝမ်းမြောက် ကျေနပ်သွားရပါတော့သည်။

သူတို့ဘဝမှာ သည်ကလေး နှစ်ယောက်အတွက်ပဲ မဟုတ်
ပါလား။

သည်ကလေးနှစ်ယောက်၏ အရေးသည် သူတို့အရေး။ သူ
တို့ကိုစွဲသာလျှင် ဖြစ်နေရချေပြီ။

ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။
လိယင်းတောက်ကမ္မ ဝေးကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။
လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာကြောင့်များ
ရန်ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ရန်မဖြစ်ဘဲ နေလို မရဘူးလား...
သည်လို တစ်ယောက်ကတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီး စည်း
စိမ့်ဥစ္စာတွေကို ယူထားတော့ရော စိတ်ချမ်းသာရောလား။
တသက်လုံး အေးအေးဆေးဆေး နေရရောလား၊ သူလို
ငါ့လို ရှမ်းကန်လှုပ်ရှား နေကြရတာပါပဲ။
ခံရတဲ့လူကရော ခုလို အခဲမကျေဘဲ လက်စားချေတိုက်ပွဲ
တွေ ဆင်နွဲ့တော့ရော မှန်ကန်တဲ့တရားလား။
တော်တော်စိတ်မောစရာကောင်းတဲ့ လူတွေပါလား၊ ကြည့်
စမ်း တခြားလူတွေမပြောနဲ့ ငါ့အဘိုးနဲ့ နှမလေးတွေကတောင်
လက်စားချေဖို့ စိတ်တွေ လျှမ်းလျှမ်းတောက် နေလိုက်ကြတာ၊
ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့် သည်ဖြင့် လိယင်းတောက် တွေးနေဆဲ
အဘိုးဖြစ်သူ လိယင်းဟုန်က လိယင်းတောက်အား...

အခန်း (၁၄)

အဘိုးဖြစ်သူ လိယင်းဟုန်၏ ပြောသမျှကိုကြားလိုက်ရသော
အခါ လိဟိုး၏မျက်နှာမှာ နီမြန်း၍တင်းမာလာသည်။
မျက်လုံးများက တောက်ပလာလေသည်။
“ဒီလိုဆိုရင်၊ ကောင်းကျနယ်စားကြီး ဖန်ကန်းဟာ ကျွန်မ
တို့အဖေနဲ့အမေကို သတ်ခဲ့တဲ့လူ ဖြစ်နေပြီပေါ့”
ဟု ပြောကာ သူမ၏ အဘိုးပေးထားသော ဝေးကို ကျစ်
ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ထားလိုက်သည်။
ပြီးမှ အံ့လိုကြိတ်ကာ...
“အဖေနဲ့အမေတို့ရဲ့ ရန်ကြေးကို ကျွန်မတို့မောင်နှမ တာ
ဝန်ကျေအောင် ပေးဆပ်ပါမယ်”

“မင်းကရောဟေ့”
ဟဲ့ အသံပြုမေးလိုက်ရာ လိယင်းတောက်၏ အတွေးစများ
ပြတ်တောက် လွင့်စင်သွားလေသည်။
သူက ဘာမျှမပြော ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်၍ပြုလိုက်သည်။
သူ့နှမလေးနှင့် တသဘောထားထဲဆိုသော သဘောဟု အဘိုး
မှတ်ယူနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။
အဘိုးကလည်း သူ့မျှော်လင့်သလို လိဟိုးနှင့်လိယင်းတောက်
တသဘောထားထဲဟု ယူဆကာ ကျေနပ်သွားသည်။

ပြုံးလျက်....

“အေး....ဒီလိုမှပေ၊ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် အဘိုးဟော ဆယ် ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ဖန်တီးခဲ့ရတာ ဒင်းရဲ့ မတရားမှုကို လက်စားချေရအောင် တမင်ကိုဖန်တီးခဲ့တာ”

အဘိုးအို လီယင်းဟုန်က မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအတွက် အခဲမကျေ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ပြောဆိုနေသည်။

လီဟိုးသည် အဘိုးလီယင်းဟုန်နှင့် တထပ်တည်း ခံစားနေသည်။

“ဒီခါးနှစ်လက်ကို အဘိုး နာမည်ပေးထားတယ်”

“ပြောပါအဘိုး၊ ဘယ်လိုနာမည် ပေးထားပါသလဲ”

“စွမ်းအားရှင် ခါးနှစ်လက်ကွယ်”

“စွမ်းအားရှင်ခါး....”

“စွမ်းအားရှင်ခါး....”

လီဟိုးက ဟိုးဟိုးညင်သာ ရေရွတ်နေ၏။

စကားဝိုင်း ပြီးစီးသွားသောအခါ လီဟိုးသည် မြို့ပတ်လမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူ့ချစ်သူ မာယွင်းနှင့် တွေ့ရန်ဖြစ်သည်။

မာယွင်းလာလျှင် မြို့ပတ်လမ်းကလာတတ်သည် မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် လွတ်လွတ်လမ်လပ် စကားပြောချင်လျှင်လည်း လီဟိုးသည် မြို့ပတ်လမ်းဘက် ထွက်လာမြဲပင်။

သူမက သည်ကနေ့ မာယွင်းအား ပြောပြစရာစကားတွေ ရှိနေသည်။

သူ့အဘိုးပေးသော စွမ်းအားရှင်ခါးကိုပြမည်။ ပြီးတော့....

ကောင်းကျယ်စားကြီး ဖန်ကုန်း၏ မတရားမှုနှင့် ဖန်ကုန်းနှင့် သူ့မိသားစုဘဝ မည်ကဲ့သို့ ပတ်သက် နှိုးနှွယ်နေသည့် အကြောင်းတွေကို သူ့အဘိုးထံမှ သူ့ထားသည့်အတိုင်း ပြောပြချင်နေသည်။

သူမ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း မာယွင်းကို သူမ တွေ့မြင်နေရပြီ။ မာယွင်းသည် မြို့ပတ်လမ်းမှ သူမရှိရာ တံတားဖြူကလေးဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။

မာယွင်းသည် ခေါင်းအမော့တွင် လီဟိုးကို တွေ့သွားသည်။

အဖြူရောင် ပိုးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော လီဟိုးမှာ မာယွင်းမျက်စိထဲတွင် အထူးလှနေသည်။

အခြားမိန်းကလေးများထက် အဆများစွာသာ၍ လှနေသည်။ မာယွင်းသည် ခြေလှမ်းများ ပို၍ သွက်သွက် လှမ်းလျှောက်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တံတားဖြူကလေးပေါ်တွင် ဆုံကြသည်။ မာယွင်းက လီဟိုးလက်ကလေးတွေကို ကိုင်ယင်း လီဟိုးခါးမှ ခါးကို တွေ့သွားသည်။

“ဘယ်သူ ခါးလဲ” ဟုပင် ခရီးရောက်မဆိုက် မေးသည်။ လီဟိုးက မမေးခင်က ပြောချင်နေသည်။

ရုလို့မေးတော့ အခန့်သင့်ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အဘိုးက ဓားနှစ်လက်လုပ်ပြီး သူတို့မောင်နှမကို ဝေ
သည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

မာယွင်းက လီဟိုးဓားကို ခေတ္တတောင်းပြီး ကိုင်ကြည့်နေ
သည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ဓားပဲ၊ မင်းအဘိုးက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့
ဒီဓားကို လုပ်ပေးတာလဲ”

မာယွင်းက ဓားကို လီဟိုးအား ပြန်ပေးယင်း မေးသည်။
ထိုအခါ လီဟိုးအဖြေရခက်နေသည်။

သူမသည် ဖန်ကန်းနှင့်ပတ်သတ်ပြီး မာယွင်းကို ထုတ်ပြော
သင့်မပြောသင့် တွေးတောစဉ်းစားနေသည်။

ဖွင့်ပြော၍ မာယွင်းက စိတ်မချရဲလျှင် သူတို့အကြံအစီတွေ
အားလုံး ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။

ဖန်ကန်းဆိုတာကလည်း ကောင်းကျနယ်စားကြီး တစ်
ယောက်မဟုတ်လား။ သူ့ကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာစွမ်း ထူးချွန်သူ

ဖြစ်သလို သူ့ထံလာရောက် ပူးပေါင်းနေသူများကလည်း ခေတ္တ
တွေ့မဟုတ်၊ သိုင်းလောကတွင် ထိပ်သီးနေရာယူထားကြသည့်

မိုးကြိုးမဲချိုင်းချိုးနှင့် အဆိပ် လက်နက်ပုန်း ပညာတွင်
တဘက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ထားသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

မာယွင်းကို လီဟိုးမပြော၍မဖြစ်၊ ပြောပြရမည်။

မာယွင်းလိုလူတစ်ယောက်ကို မပြောလျှင် ဘယ်လိုလူမျိုးကို
သွားပြောရမည်နည်း။

ထို့ကြောင့်....

လီဟိုးက သူတို့မိသားစုနှင့် ဖန်ကန်း မည်သို့ နီးနှယ်
ပတ်သက်နေသည့် အကြောင်းများကို မချင်းမချန် ပြောပြ
လိုက်လေသည်။

မာယွင်းမှာ လီဟိုး ပြောပြသောအကြောင်းကို ကြားသိ
လိုက်ရသောအခါ လွန်စွာအံ့ဩနေသည်။

အတန်ကြာ ငေးငိုင်းနေသည်။ အတန်ငေးငိုင်းသည်အထိ သူ
ခံစားသွားရလေသည်။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ သူကြီးပဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးဖြစ်ခဲ့လို့ လဲ
တစ်လျှောက်လုံးမကောင်းခဲ့တာ၊ အစ်ကို့ဦးလေးတစ်ယောက်
အသတ်ခံရတာလဲ ဖန်ကန်းရဲ့ ပယောဂ မကင်းဘူး၊ သူ့ဟာ
မင်းတို့ရန်သူ ဖြစ်နေသလို ကိုယ်အတွက်လဲ အဓိကရန်သူ
တစ်ယောက်ပဲ”

စကားကို ကြားသောအခါ လီဟိုး ပိုမိုအံ့ဩသွားသည်။
သူ ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်မှာ မများ၊ မှန်နေကြောင်း သိ
လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်ကြီး သီဟိုးတို့ မောင်နှမဘက်က ကူညီ
ပြီး ဖန်ကန်းအဖွဲ့ကို တိုက်ပေးမယ်ပေါ့”

လီဟိုးက မောင်ကြီးဟု ပြောဆိုဆက်ဆံလာသဖြင့်မာယွင်း
ကျေနပ်သွားသည်။

“စိတ်ချ...ဒီအတွက်လိဟိုး ဘာမှမပူနဲ့၊ မောင်ကြီးကိုယ်တိုင် သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အဲဒီလို အမှောင်ဒုစရိုက်သားတွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သားပါ”

ဟု ပြောလေရာ လိဟိုးသည် ချစ်သူ၏မျက်နှာကို ရှင်လန်း အားရစွာ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေပါတော့သည်။

“ဒါထက် မေးရဦးမယ်”

မာယွင်းက စကားစ၊သည်။

သူက လိယင်းတောက်ကို သတိရလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လိယင်းတောက် ပျော့လွန်းသည်ကို အားလုံးက သိနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘာမေးမှာလဲ၊ တော်တော့၊ အစ်ကိုကြီးလိယင်းတောက် အကြောင်း မဟုတ်လား၊ သူ့ကို လက်တွဲလို့ ရမရကိစ္စမဟုတ်လား”

“မင်းက အကင်းပါးလိုက်တာ၊ မောင်ကြီး မေးလာမယ် ဆိုတာ ရိပ်မိနေတယ်”

“အခြေအနေ အချိန်အခါကို အကဲခတ်ပြီး မေးကြည့်ရတာပါ”

လိဟိုးက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လိဟိုးက ရင်ထဲမှာ ပေဒုင်ဆရာကလေး တစ်ယောက် ရှိနေသလိုပဲ”

“အစ်ကို လိယင်းတောက်နဲ့ ပတ်သက်လာတော့ ထွေထွေ ထူးထူး ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ မောင်ကြီးရယ်၊ မောင်ကြီးလဲ သိနေတာပဲ၊ လောလောဆယ်တော့ သူ့မှာလဲ ကိုယ်ခံသိုင်းပညာ ရှိနေတာပါပဲ၊ အဘိုးရှေ့မှာ သူ့ကလဲ ဖန်ကန်းဒုစရိုက်ကောင်ကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းဖို့ သဘောတူထားတဲ့ သဘောပဲ၊ အသေ အချာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့ဘာသာ နေချင်သလို နေပါစေ၊ သူ့ကိုယ်စား မောင်ကြီး ရှိသားပဲ၊ သူ့တာဝန်တွေကို မောင်ကြီးကယူသွားရမှာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးသည် သူတို့၏ ရှေ့ရေးများကို ပြောဆိုဆွေးနွေးရင်း မြို့ပတ်လမ်းတစ်လျှောက် ရှေ့ရှုသွားနေစဉ် လိယင်းတောက်ကား ကျန်စီမြစ်ကမ်းနားရှိသစ်ပင်တစ်ပင် အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိသည်။

သူသည် မြစ်ပြင်တွင် ထင်ဟပ်နေသော ဆည်းဆာနေခြည် နှိမ်းကို ကြည့်ငေးနေသည်။

မည်မျှကြာသွားသည် မသိ။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ မလှုပ်မယှက်။

လေညင်းတိုက်၍ သစ်ရွက်အချို၊ လှုပ်ခတ်သွားသည်ကို လည်း သူ မသိ။

အတွေးစိတ်ကူးက သူ့ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

‘ငါ့ဘဝဟာ တော်တော် အူတူတူနိုင်ပါလား၊ ဘာကြောင့် များ အခုလို အမျက်ဒေါသတွေ မာန်မာန်နဲ့ လက်စားချေလို စိတ် ပြင်းထန်နေတဲ့ လူတွေကြားကို ရောက်နေပါလိမ့်၊ ငါ့ ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေနေတာကို မိန်းမဆန်သတဲ့၊ ငါကဏေု တကယ်ပဲ မိန်းမဆန်နေပြီလား’

အတွေးစိတ်ကူးတွေက မြစ်ပြင်က လှိုင်းဂယက်တွေလို လူး နေသည်။

လှုပ်နေသည်။

မြစ်ပြင်ကို လှေသမ္ဗန်အချို၊ ကူးဖြတ်လျက်ရှိသည်။

လှေသမ္ဗန်သံမားတို့၏ တောင်ပံခတ်ဟန်နှင့် တူနေသည်။

‘သူတို့ ဘာပြောပြော တကယ်တော့ ငါဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ပါ၊ ယောက်ျားဆိုတာ အချိန်အခါမရွေး သတ္တိ၊ ဗျတ္တိတွေ ထုတ်ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး၊ အဲဒါဟာ မိုက်ရွှားရဲ တွေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေပဲ၊ အဘိုးကို ငါ့သနားပျာတယ်၊ လောလော ဆယ် အဘိုးရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ငါ့မဖြည့်ပေးနိုင်တဲ့အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နော်တာပဲ... အဘိုးကလဲ ဘာဖြစ်လို့ များ လူတစ်ယောက်ကို လက်စားချေချင်နေပါလိမ့်’

‘လူတွေမှာ မကောင်းမှုတစ်ခုကို လုပ်တိုင်း လုပ်တိုင်း အဲဒီမကောင်းမှုက အဲဒီလုပ်ခဲ့တဲ့ လူနောက်မှာ အရိပ်တစ်ခု လို ခွာချလို မရပဲ ကပ်လိုက်နေတယ်ဆိုတာ အဘိုး သတိ မထားမိဘူးလား’

‘လက်စားချေစရာ မလိုပဲ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူတို့ တစ်လှည့် ခံစားသွားကြရမဲ့ လောကပါလ တရားသဘောကို အဘိုးမသိ တော့ဘူးလား’

လီယင်းတောက်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ခေါင်းကို ရမ်း လိုက်မိသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ရပ်ကြည့်နေသူမှာ ဟိုကွမ်းဝူ ဖြစ်ပါ သည်။

ဟိုကွမ်းဝူသည် လီယင်းတောက် ပျောက်သွားသဖြင့်လိုက် ရှာနေခဲ့သည်။

အခု သည်နေရာမှာ လာတွေ့ပြန်တော့ တွေ့မြင်ရသည်က သူ့အဖို့ ဆန်းနေသည်။

သက်ပြင်းချလိုက် ခေါင်းယမ်းလိုက် လုပ်နေသည်။

သူ့ရောက်လာသည်ကိုပင် သတိမထားမိသေး။ မြစ်ပြင်ကို ဝေးမြဲဝေးလျက်...

တွေ့မြဲတွေ့လျက်...

“ဒီကောင်းလေး ရှေးများရှေးနေပြီလား၊ ဒီကောင်းလေးကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

ဟိုကွမ်းဝူသည် သံသယစိတ်နှင့် ရှေ့တိုးလျှောက်လာသည်။ သည်တော့မှ ခြေသံကို လီယင်းတောက် ကြားသွားသည်။ ဟိုကွမ်းဝူကို လှည့်ကြည့်သည်။

ဟိုကွမ်းဝူက....

“မင်းက ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေထိုင်တွေးနေ ကာလဲ၊ ငါမင်းကို တွေ့ချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာ”

ဟုပြောကာ လီယင်းတောက်ဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်သည်။ လီယင်းတောက်မှာ သစ်မြစ်တစ်ခုကို ကျောမို၍ ထိုင်နေ သည်။

ဟိုကွမ်းဝူကလည်း လီယင်းတောက်ဘေး၌ သစ်မြစ်ကိုမို၍ ထိုင်လေသည်။

“ကျွန်တော်ကို တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား ဦးလေး၊ အဘိုး ခေါ်ခိုင်းလို့လား”

“မင်းအဘိုး ခေါ်ခိုင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေ့ချင်တယ်ဆို တာကလဲ ငါမင်းနဲ့ စကားပြောစရာလေး ရှိနေသေးလို့ပါ”

ထိုအခါ လီယင်းတောက်က သူ့အတွေးနယ်ထဲက ခေတ္တ ခဏ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

“ဦးလေးက ကျွန်တော်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ လီဟိုးနဲ့ အဘိုးတို့ ပြောနေကျစကားတွေကိုပဲ ပြောဦးမလို့လား၊ အဲဒီ စကားတွေကို မပြောပါနဲ့ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်ငြီးငွေ့နေ လို့ပါ”

လီယင်းတောက်က ဆီးပြောသောကြောင့် ဟိုကွမ်းဝူပြုံး သည်။ သူ့အပြုံးစံကခပ်စစ

“လီယင်းတောက်”

“ဘာလဲဦးလေး”

“မင်းဟာ မငယ်တော့ဘူးနော်၊ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ မကြာမီလပိုင်းအတွင်းမှာပဲ မင်းဟာ ဆယ်ရှစ် နှစ်ပြည့်တော့မှာဆိုလိုတာက မင်းဟာကလေးမဟုတ်တော့ဘူး လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

ဟိုကွမ်းဝူက သူ့စကားကို အတတ်နိုင်ဆုံး တစ်လုံးချင်း စိ၍ ပြောနေသည်။ စကားလုံးကို ပီပီသသပြောသည်။

နားထောင်သူ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ နားလည်သဘော ပေါက်စေလိုသော သဘောဖြစ်သည်။

လီယင်းတောက်သည် ဟိုကွမ်းဝူပြောနေစဉ်အတွင်း ဟိုကွမ်း ဝူကိုလည်း မော်၍မကြည့်၊ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှလည်း ဝင်၍ မပြော၊ မြစ်ပြင်ကိုသာ ငေးမောနေသည်။ နားထောင်နေသည့် အရိပ်အယောင်မျိုးပင်မဟုတ်။

သို့သော်....

လီယင်းတောက် နားစွင့်နေသည်။ ဟိုကွမ်းဝူ ပြောသမျှ စကားလုံး တစ်လုံးတစ်ပါးမကျန်အောင် နားထောင်နေပါသည်။

ဒါကလည်း ဟိုကွမ်းဝူဆိုသော သူ့ အဘိုး၏ တပည့်ဆိုလည်း ဟုတ် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းဆိုလည်း မမှားသော လူကြီး တစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို လေးစားနေသောကြောင့်ပင်။

ဟိုကွမ်းဝူနှင့် သူ့ဘာမျှ သွေးသား မတော်စပ်ပါ။
သို့သော်....

ဟိုကွမ်းဝူက လီယင်းတောက်တို့ မောင်နှမကို သူ၏သား သမီးများနှင့်မခြား ချစ်သည်။ သံယောဇဉ်ရှိသည်။ အလိုလိုက်သည်။ အကြိုက်ဆောင်သည်။

သူတို့အဘိုး တည်တည်နေတတ်သလောက်၊ သူတို့ဦးလေး ဟိုကွမ်းဝူက ပျော်ပျော်နေသည်။ ကလေးတွေ အလိုဆန္ဒကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောသည်။

ဒီအဘိုးကြီး ငါ့ကို ဘာတွေ့လာပြောနေပါလိမ့်။ ရန်သူကို သည်းမခံရဘူး။

ရန်သူကို ရန်သူလို ဆက်ဆံရမယ် အရှုံးမပေး အနိုင်မခံ တိုက်ရမယ်လို့ ပြောမှာလား။ အဘိုးပြောနေကျ စကားလုံး တွေပါ။

အတွေးစိတ်ကူးတွေက လွင့်နေသည်။ အတွေးစိတ်ကူးများ ကြားတွင် ဦးလေးဟိုကွမ်းဝူ၏ စကားသံကို သူကြားလာရ ပြန်သည်။

“လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီဆိုရင် လူငယ်တစ် ယောက်နဲ့ တူရတယ်။ သတ္တိတွေ ဗျတ္တိတွေကို ထုတ်ပြဖို့ လိုလာ ပြီပေါ့ကွာ”

လီယင်းတောက်က ဟိုကွမ်းဝူကို မော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးလေးဟိုကွမ်းဝူသည် ထိုစကားတွေကို မပြောခဲ့ဘူး။ အခုမှ ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကို မိန်းမလျှာလို့ ပြောနေတာလွှားဦးလေး”

လီယင်းတောက်က ပြန်၍ မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းကို ဦးလေးက မိန်းမလျှာလို့ မပြောခဲ့ပါဘူးကွာ” မိန်းမလျှာဆိုတာကလဲ မင်းလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူးလား”

“ခက်တယ် လီယင်းတောက်ရာ လူတွေက တော်တော် ခက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယောက်ျားဆိုရင် သတ္တိဗျတ္တိနဲ့ တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆို ကိုက် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ အားနဲ့မာန်နဲ့ နေနိုင်မှုက”

“လူမိုက်မဆန်ဘူးလား ဦးလေးရယ်။ အဲဒီလိုအချက်မျိုး တွေကို ကျွန်တော်တော့ လူဆိုးလူမိုက်တွေမှာ တွေ့နေတတ် တာပဲ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ၊ ဟိုကွမ်းဝူသည်ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

လီယင်းတောက် ပြောသလို သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ခံရမလို ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက တကယ် သတ္တိဗျတ္တိမဟုတ်ဘူး။ တကယ် ရဲစွမ်းသတ္တိမျိုးမဟုတ် ဘူး။ မိုက်ရှူးရဲစိတ်တွေကွယ် ဟုတ်တယ်။ ဒါမျိုးက ရောပြီ၊ မြင်တတ်တယ် လီယင်းတောက်၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲကောင်းနဲ့ မိုက်ရှူးရဲနဲ့ ခွဲခြားသိနားလည်ဖို့လိုတယ် ပြောကြတာပေါ့”

မည်သို့ဆိုစေ၊ လီယင်းတောက် လက်မခံနိုင်သေးပေ။

သူက အေးအေးလူလူ ငြိမ်းငြိမ်းချစ်ချမ်း နေလိုသူ၊ ပြဿနာကို မရှာချင်သူ။

“ဘာပဲပြောပြောလေ မင်းကို မင်းဘိုးအေမျှော်မှန်းထား တဲ့ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ဘဝကို မင်းရောက်အောင်လုပ်ပေး သင့်တယ်”

“ခင်ဗျာ”

လီယင်းတောက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော်က သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ဘဝကို ရအောင် လုပ်ပေးရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို ပိုးမွှေးသလို မွှေးလာတာကိုက မင်းဘိုးအေဟာ ခံတရားသဖြင့် မင်းတို့ မိ သားစု ဘဝကို ဖျက်ဆီးအနိုင်ယူခဲ့တဲ့ ဖန်ကန်းကို တုန့်ပြန်ဖို့ပဲ ကွယ်”

“လူတစ်ယောက်ကို ကလဲစားချေလို့ ရသလား ဦးလေး။ ကျွန်တော်အထင်တော့ ကလဲစားချေလို့ မရဘူး။ အသစ် အကုသိုလ် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကြတာလို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

“မင်းကို ဒီစကားတွေ ဘယ်သူက ပြောလိုက်တာလဲ”

“စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ရတာပါ ဦးလေး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ မင်းပြောသလိုပါပဲ ကလဲ စားမချတယ်ဆိုတာကိုက အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ ကိုယ် နားရွက် ကိုဖြတ်ရင်၊ သူ့နားရွက်ကို ပြန်ဖြတ်ရမယ်ဆိုတာ ရောမခေတ် ဟန်မူရာဘီဘုရင်ကြီးရဲ့ ကိုခေတုဥပဒေတွေ မဟုတ်လား။ ခုခေတ်ကျင့်သုံးလို့ မရတော့ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် လီယင်းတောက်ရေ တို့လဲအရှူးဘုံအနှမ်း မှာ နေကြရတဲ့လူတွေမဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေတော့လဲ လုပ် သင့်လုပ်ထိုက်တာထက် မလုပ်သင့်မှလုပ်ထိုက်တာမှန်း သိသိနဲ့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ သဘော လုပ်ရမှာပဲ”

“အခု မင်းဘိုးအေက ဖန်ကန်းကို အခဲမကျေ ဖြစ်နေ တယ်။ သူ့ဘက်က ကြည့်တော့လဲမှန်တယ်။ သူ့သားနဲ့ချွေးမ ကို မှတရားလုပ်ကြသတ်ပြတ်ခဲ့ရုံမကပဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုပါ

အပိုင်စီးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ နာကျည်းမယ်ဆို နာကျည်းစရာ ပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့အလိုကို မင်းဖြည့်ပေးသင့်ပါတယ်”
လီယင်းတောက်က ခေါင်းခါရမ်းပြသည်။

ပြီး သက်ပြင်းကို ရသည်။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထရပ်သည်။ ခဏကြာသောအခါ သူ တို့နှစ်ယောက်သည် ဆည်းဆာမြင်ကွင်းကို ကျောပေးလျက်....

“ဦးလေးတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ ဦးလေးတို့အတွက် အဓိပ္ပာယ် ရှိကောင်းရှိမယ်။ ကျွန်တော် အတွက်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဦးလေးရယ်”

အခန်း (၁၅)

သည်တစ်ခါတော့ ဟိုကွမ်းဝူလည်း မကယ်တင်နိုင်တော့။
လီဟိုးလည်း မတတ်နိုင်ပြီ။

အဘိုးဖြစ်သူက သူ၏ သံမဏိစည်းမျဉ်းအရ ဆောင်ရွက်
လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ လီယင်းတောက်။ မင်း ငါ့ခိုင်း
တာကိုလုပ်မလား မလုပ်ဘူးလား”

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်သည်၊ အမျက်ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်
တက်နေသည်။

စကားကို လိုရင်းရောက်အောင် အတော်ကြိုးစား ပြောနေ
ရသည်။

စိတ်ဆန္ဒအတိုင်းသာဆိုလျှင် သူ့မြေး လီယင်းတောက်ကို ထ၍ရိုက်သတ် ပစ်လိုက်ချင်သည်။

အခုကြည့်။

လီယင်းတောက် မထုံတက်တေး မြဲစေ့စေ့၊ အေးစက်စက်။

သူ့ကိုပြောနေလင့်ကစား သူ့ပြောနေသည်မှထင်။

သူ့ဘေးတွင် ဟိုကွမ်းဂူနှင့် လီဟိုးတို့ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့လည်း ဘာမျှဝင်မပြောဝံ့။

အဘိုးဖြစ်သူ ပန်းပဲဆရာကြီး လီယင်းဟုန်ကို ကြည့်လိုက်၊ လီယင်းတောက်ကို ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အကောင်၊ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

လီယင်းဟုန်က ကျားဟိန်းသလိုအသံကြီးဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

လီဟိုးခန္ဓာကိုယ်ကလေးပင် တုန်ခါသွား၏။

ဟိုကွမ်းဂူကတော့ သိလိုက်ပြီ။

သူ့မိတ်ဆွေကြီး လီယင်းဟုန် တကယ်ပဲ စိတ်ဒေါသကြီးနေပြီ။

လီယင်းဟုန် ဒေါသကြီးသည့်အခါ လက်ချောင်းကလေးများကစ၍ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာမြဲ ဖြစ်သည်။

အခု လီယင်းဟုန်၏ လက်ချောင်းကလေးတွေ တဆတ်ဆတ်။

“အဘိုးကို ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောထားခဲ့ပြီပေါ့ပြီ”

“ဘာလဲ...ငါ့ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလား”

“ကျွန်တော် စကားဟာ အဘိုးပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး မသက်ရောက်ပါဘူး”

“ဟေ့ကောင်...မင်းအသက် အများချည်း ငယ်ပါသေးတယ်၊ မင်း ငါ့ကိုလာပြီး မလှည့်စားစမ်းပါနဲ့၊ မင်းဘာပြောပြော ဒီသဘောပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးအဘိုး၊ ကျွန်တော် အဘိုးခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ဘူးပြောခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဘိုးခိုင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ ကျွန်တော် စိတ်သဘောထားမကိုက်ညီလို့ ဒီအလုပ်တစ်မျိုးထဲကိုသာ ကျွန်တော်မလုပ်ပါရစေနဲ့လို့ ပြောရတာပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်က ရယ်မောလိုက်သည်။ သူ၏ရယ်မောသံမှာ ချောက်ကပ်လှပေသည်။

“လီယင်းတောက် မင်းအဘိုးကို ဒေါသထွက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

ဟိုကွမ်းဂူက ကြားဝင်ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“အစ်ကိုကလဲ အဘိုးခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို ဘာလို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ အဘိုးက အဘိုးအတွက် ပြောနေတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးအတွက်ပါ”

လိဟိုးလည်း မနေသာ၍ ဝင်ပြောသည်။ ဒါမှ အဘိုးဒေါသ စိတ်ပြေမည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် အဘိုးက ဒေါသစိတ်မပြေသေး။

“တေးက... ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေတော့ သွားပါပြီ။ ဒီလို မှန်း အစကသိရင် ငါမင်းကို အခုလိုမမွေးခဲ့ဘူး။ ရန်သူတွေ လက်ထဲ ဝကွက်ပြီး ထားခဲ့ပါတယ်”

အဘိုးအို လီယင်းဟန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသလိုပြော ရင်း ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

သူ၏စိတ်အစဉ်မှာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေသည်။

လီယင်းတောက်မှာ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ မျက်လွှာချကာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက်ရှိသည်။

“လီယင်းတောက်ကလဲကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ များ မင်းအဘိုး ပေးတဲ့တာဝန်ကို မယူနိုင်ရတာလဲ၊ မင်းမှာ သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ လိုအပ်တဲ့အခြေခံပညာရပ်တွေကိုလဲ တတ်မြောက် နေမှပဲ”

ဟိုကွမ်းဝူက လီယင်းတောက် စိတ်ပြောင်းလိုပြောင်းညှာ ဖျောင်းဖျာပေးနေသည်။

လီယင်းတောက်ကား မတုန်မလှုပ်။

သူသည် လှုပ်ပုံပန်းကပျော့သလောက် စိတ်ဓာတ်အနေမှာ မာကြောတောင့်တင်းနေ၏။

သူ့ကို ဘယ်သူက ဘာပြောပြော သူလုပ်ချင်တာလုပ်မည့်ပုံ ရှိသည်။

“မင်းဟာ... မိန်းမလျှာ... မိန်းမလျှာ”

အဘိုးအိုလီယင်းဟန်က ရုတ်တရက် အော်ဟစ်ပြောလိုက် သည်။

အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည့်အသံက အားလုံး၏အတွေးများ ကို လှိုင်းတစ်လုံး ကျောက်ဆောင်ကိုရိုက်ပုတ်သလို ရိုက်ပုတ် လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြရလေ သည်။

“သတ္တိမရှိတဲ့အကောင်... သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တဲ့အကောင်... မင်းကိုတော့လား မိန်းမလိုဝတ်ခိုင်းမယ်၊ မိန်းမလိုနေရစေ မယ်”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ လီယင်းတောက် မျက်ရည် စများ သွယ်သွယ်စီးကျလာသည်။

“ဟိတ်ကောင်လီယင်းတောက်၊ ငါ့ရှေ့မှာ မိန်းမ တစ်ယောက်လို မျက်ရည်ထွက်ပြဲနေနဲ့၊ သနားမယ်များမှတ် သလား၊ ဟွင်း... ဝေးသေးသားပဲ”

အဘိုးဖြစ်သူက မြေးအပေါ်တွင် အမျက်ဒေါသ ပေါက်ကွဲ နေလေပြီ။

သူ့လက်များတုန်ယင်၍ သူ့အသံများ လှိုင်းထနေသည် က သူ့ဒေါသအခြေအနေကို ဖော်ပြနေသည်။

သည်မှာ ဟိုကွမ်းဝူက ထိုင်နေရာမှတစ်ဆင့် လီယင်းတောက် အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

ပြီး သူက လီယင်းတောက်၏ပခုံးတစ်ဘက်ပေါ် လက်တင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“လီယင်းတောက်... ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ တို့မှာ ဘယ် လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသိဖို့ကောင်းတယ်။ မင်း တို့ငယ်စဉ်က မင်းမိဘများရဲ့ ခံစားခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေ ဆိုတာကိုလဲ မင်းအဘိုးပြောထားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီဖြစ်ရပ်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်တွေမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ”

“ဒီမှာဟိုကွမ်းဝူ၊ ဒီခွေးကောင်ကို လေကုန်ခံပြီး ပြောမနေ ပါနဲ့တော့၊ မောရုံရှိမှာပါ”

လီယင်းဟုန်က ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောသည်။

လီယင်းတောက်ကိုလည်း မျက်လုံးစိမ်းကြီးများဖြင့် တစ် ချက် စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

လီဟိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ အစ်ကိုကြီးမြေကို သဘော ပေါက်အောင်တော့ ပြောဦးမူပေါ့”

“ဒီမှာဟိုကွမ်းဝူ၊ ဒီကောင်အခုလို သူရဲဘောကြောင်နေတဲ့ ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားမှာလဲ တာဝန်မကင်းဘူး။ ကျုပ် အရင်က ခင်ဗျားကိုပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အလိုမလိုက်နဲ့လို့၊ ကျုပ်

ပြောတဲ့စကားကို ခင်ဗျားဂရုမစိုက်ဘူး။ အလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ ကြည့်... အခုဒီကောင် ဘာကောင်ဖြစ်လာသလဲ၊ ဘာမှသုံးလို့ မရတဲ့အကောင် ဖြစ်လာပြီမဟုတ်လား”

အဘိုးအို လီယင်းဟုန်၏ဒေါသစိတ်သည် လီယင်းတောက် ပေါ် ကျရောက်နေရာမှ ဟိုကွမ်းဝူအပေါ်သို့ ကူးပြောင်း ကျရောက်လာ၏။

လီဟိုး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် စိတ်ဝမ်းကွဲကုန်လျှင် ခက်ချေမည်။

မိမိတို့ မျှော်လင့်ရည်မှန်းထားတာတွေ နိဒါန်းအစဉ်ပင် ပြိုကွဲသွားနိုင်သည်။

လီဟိုး စိတ်မောလာသည်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် တဖိုဖို ဖြစ်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့လေးတွေကို အလို လိုက်တာ အတိုင်းအတာ ထားခဲ့ပါတယ်။ အလွန်အကျွံ အလို လိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အို... ကျုပ်မသိတာလိုက်လို့”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဘာလို့ မပြောရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဘာတွေ ပြော ခဲ့သလဲ။ ခင်ဗျားအသိပဲ”

လီဟိုးသည် အဘိုးနှင့်ဦးလေးလိုနေခဲ့သူဟိုကွမ်းဝူတို့ အခြေ အနေကိုကြည့်ကာ အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ကြားမဝင်လျှင် အခြေအနေ ပိုဆိုးလာမည်ဟုလည်း တွက်ဆလိုက်မိသည်။ သို့နှင့်....

“အဘိုးရယ်၊ အစ်ကိုလီယင်းတောက်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အစ်ကိုလီယင်းတောက်ကိုပဲ ပြောပါ။ ဦးလေးဟိုကွမ်းဝူမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဦးလေးဟိုကွမ်းဝူကို အထင်မလွဲပါနဲ့အဘိုး”

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန် အနည်းငယ်မြိမ်သွားသည်။ အမှန်တော့လည်း သူက ဟိုကွမ်းဝူကို အပြစ်ပြောမည်သာ ပြောနေသည်။

ဟိုကွမ်းဝူမှာ လုံလောက်သော အပြစ်မရှိကြောင်း သူထိထားသည်။

ဟိုကွမ်းဝူသည် သူပြောသည့်အတိုင်း ကလေးတွေကို အဘိုးဖြစ်သူ လီယင်းဟုန် လျှောက်စေချင်သည့်လမ်းကြောင်းသို့ မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့သည်။

သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်ရှိမရှိ လီဟိုးကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိသာနိုင်ပါသည်။

အကယ်၍သာ ဟိုကွမ်းဝူလုပ်ဆောင်ချက် မှားယွင်းခဲ့လျှင် လီဟိုး အခုလို သတ္တိခံအာဇာနည်မကလေးဘဝကို ရောက်လာမည် မဟုတ်။

လီယင်းတောက် အခုလို စိတ်ပျော့လှပျော့ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်တော့ ဟိုကွမ်းဝူတို့နှင့် သက်ဆိုင်သင့်သလောက်သာ သက်ဆိုင်သည်။ လုံးဝမှသက်ဆိုင်ခဲ့ပေ။

ဟိုကွမ်းဝူကတော့ အဘိုးအိုလီယင်းဟုန် ဒေါသဖြစ်၍ ပြောဆိုနေသည်ဟုသာ သတ်မှတ်သည်။

စိတ်ထဲရင်ထဲခံစားရသဖြင့်ပြောနေခြင်းမျိုးမဟုတ်ကြောင်း သိနေပါသည်။

“မထူးဘူးဟေ့...မထူးဘူး။ အခုမတော့ ဘာဆိုတာမှ မထူးတော့ဘူး”

လီယင်းဟုန် သူ့ဘာတွေပြောနေမိသည်မသိအောင် ပြောနေသည်။

သူ့ မျက်နှာမှာ အလွန်အမင်း ခံစားနေရသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကိုပင် မသိဘဲဖြစ်နေသည်။

“ကဲ့...လီယင်းတောက်၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ”

ဟိုကွမ်းဝူ၏စကားကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ သူ့ဘာဆက်ပြောမလဲ စိတ်ဝင်တစား၊ ငေးကြည့်နေကြသည်။

ဟိုကွမ်းဝူက ရုတ်တရက်မပြောသေးဘဲ လီယင်းတောက် မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

လီယင်းတောက်ကလည်း ဟိုကွမ်းဝူ ပြော မည့် စကားကို စောင့်၍ နားထောင်နေသည်။

လီယင်းတောက်ကလွဲ၍ အားလုံး ဟိုကွမ်းဝူမျက်နှာကို ဝိုင်း၍စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဦးလေး”

လီယင်းတောက်က မေး၏။

“မင်းလုပ်ပေးရမှာက စဉ်းစားဖို့အလုပ်ပဲ၊ မင်းအဘိုးခိုင်တဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့မလုပ်ဖို့ မင်းစဉ်းစား။ စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေကို ပေး စဉ်းစားတဲ့အချိန်ကိုတော့ ရက်သတ္တတစ်ပါတ်ပေါ့၊ ဒီရက်နဲ့ လုံလောက်ရဲ့လား။ မလုံလောက်ရင်လဲ ပြောနော်”

လီယင်းတောက်အားယာယီထွက်ပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ပေးလိုက်ခြင်းသဘောပင်။

ဒါကို အားလုံးကလည်း သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ကြ သည်။ အထူးသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှုရသွားသူမှာ လီဟိုး ဖြစ် သည်။

“ဦးလေးဟိုကွမ်းဝူပြောတာ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ပတ် လောက် စဉ်းစားသင့်တာပေါ့”

လီဟိုးက သူ့အဘိုး စိတ်ပြေစေရာပြေစေကြောင်း ပြော လိုက်ရခြင်းပင်။

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကျုပ်အချိန်မပေးနိုင်ဘူး”

အဘိုးအိုလီယင်းဟုန်သည် စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်နေသည်။ ဟိုကွမ်းဝူ၏အကြံပေးချက်ကိုပင် သူကသဘောမတူနိုင်ဘဲ ဖြစ် နေသည်။

“ဟိုကွမ်းဝူ၊ ဒီကောင်ကို ဘာလို့ စဉ်းစားချိန်ပေးနေမှာ လဲ၊ ခင်ဗျားထင်သလား။ ဒီကောင်သတ္တိရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ထင် သလား။ ဒီလိုအမျိုးမျိုး၊ ဒီလိုပုံမျိုးမျိုးနေလို့ ကတော့လား။ ကျုပ်အတတ်ပြောနိုင်တယ်။ ဒီကောင် ဘာမှပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟိုကွမ်းဝူမှာ စိတ်မောသွား၏။

သူ ဖန်တီးပေးသောအကွက် မဝင်သဖြင့် အတော်စိတ်ပျက် သွား၏။

ထိုစဉ်....

လီယင်းဟုန်သည် လီယင်းတောက် အနီးသို့ လျှောက်သွား ကာ....

“ဟိတ်ကောင်....တစ်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေး၏။

လီယင်းတောက်က ချက်ချင်းထရပ်လိုက်သည်။ သူ့အဘိုး ကိုကား မျက်နှာချင်း မဆိုင်ပေ။

“ငါ့ကိုကြည့်စမ်း လီယင်းတောက်”

သည်တော့မှ လီယင်းတောက်က ချထားသော ပျက်လွှာ များကို ပင်၍ ကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ငါ တစ်ခုမေးမယ်၊ မင်းအဖေ လီယန်တီနဲ့ မင်းအမေ ချီပေ တို့ဘဝကို နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“ခါဖြင့်ရင် တို့မှာ ရန်ကြေးဆပ်ရမယ်တာဝန် ရှိတယ် ဆိုတာကိုရော မင်းသိရဲ့လား”

“သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ...ဒီလိုဆိုရင် မင်းဟာ မင်းနှမလီဟိုးနဲ့အတူ အဲဒီ ရန်ကြေးကို ဆပ်ဖြစ်အောင် ဆပ်ရမယ် မဟုတ်လား”

သည်မှာ လီယင်းတောက်က ဘာမျှဆက်မပြောပဲ ငြိမ်နေ သည်။

ဟိုကွမ်းဝူနှင့် လီဟိုးတို့မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ပြေးအဘိုး နှစ်ယောက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်များပင် မခတ်နိုင်ကြ။

“ပြောလော့ကွာ”

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမှာလဲ”

“ငါမေးနေတာလေကွာ၊ မင်းတို့မောင်နှမမှာ ရန်ကြေး ဆပ်ရမယ် ကိစ္စ ရှိနေပြီဆိုတာ”

“ဒီအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ကို အသုံးမချပါနဲ့ အဘိုး”

“ဘာကွ”

ဟု လီယင်းဟုန် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ပြီးချင်းသူ၏လက်သီး တစ်လုံးက လီယင်းတောက်၏ မေးရိုးတည့်တည့်သို့ ရုတ်ခြည်း ပြေးဝင်သွား၏။

“ဒုတ်...”

“အွန်...”

လီယင်းတောက်သည် တုံ့ပြန်ကာကွယ်မှု လုံးဝမရှိသော ကြောင့် နောက်သို့လန်ကျပြီး ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ သည်။

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးစများ ယိုစီး၍ ကျလာသည်။ လီယင်း ဟုန်က အားမရသေး။

“ခွေး...ခွေး”

“သဲရဲတောကြောင်တဲ့ မိန်းမလျာ”

“အလကား အသုံးမကျတဲ့အကောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူသည် လီယင်းတောက်၏ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့ ခြေဖြင့် ဆက်ကာဆက်ကာ ကန်ကြောက်နေသည်။

လီယင်းတောက်မှာ ပြင်းထန်လှသော လီယင်းဟုန်၏ ခြေ ကန်ချက်များကြောင့် မြေကြီးပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေသည်။

ဟိုကွမ်းဝူသည် ပထမ ကြောင်ကြည့်နေသည်။

နောက်မှ လီယင်းဟုန်အား နောက်မှ ပြေး၍ ဆွဲထားသည်။

ပါးစပ်ကလည်း....

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ တော်ပါတော့” ဟု ပြောနေသည်။ လီဟိုးသည် သူ့အစ်ကိုအနီးသို့ ပြေးကပ်သွား၏။

လီယင်းဟုန်သည် ဟိုကွမ်းဝူအား ဖယ်ရှားလိုက်ပြီ....

“ဟိုကွမ်းဝူ... ဓားကို ပြန်ယူထားလိုက်၊ ဒီလို သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ လူမျိုးလက်နဲ့ ဒီဓား မထိုက်တန်ဘူး၊ စွမ်းအားရှင်ရဲ့ ဓားဟာ စွမ်းအားရှင်ရဲ့ လက်နဲ့ပဲ ထိုက်တန်တယ်” ဟု ပြော၏။

ဟိုကွမ်းဝူမှာ လီယင်းတောက်အား ပေးထားသောဓား ဖြစ်နေ၍ ပြန်မယူရက်ပဲ ရှိနေသည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လေဗျာ”

သည်တော့မှ ဟိုကွမ်းဝူက လီယင်းတောက်အနီးသို့လျှောက်သွားသည်။

လီယင်းတောက်သည် ပါးစပ်မှ ယိုဖီးကျနေသော သွေးစများကို ညာဘက်လက်ဖမိုးနှင့်သုတ်ပြီး ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကိုဖြုတ်သည်။

ထို့နောက်....

ဟိုကွမ်းဝူအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဟိုကွမ်းဝူသည် သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသော ဓားကို အသေအချာကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ဓားကို လီယင်းဟုန်ထံ ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

လီယင်းဟုန်သည် လီယင်းတောက်အား အသေအချာ စိုက်ကြည့်ပြီး တံတွေးတစ်ချက် ထွေးထုတ်သည်။

အလွန်စက်ဆုတ်နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကိုကြည့်နေသလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“လီဟိုး....”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

“ဒီကိုလာစမ်း”

လီဟိုးသည် သူ့အစ်ကိုအနီးတွင် အဘိုးအလစ်တွင် ပြုစုရင်း အားပေးစကားပြောရန် ချိန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတော့ အခွင့်မယာ။ သူ့အဘိုးအနီးသို့ လျှောက်လာရလေသည်။

“သွား.... နင်ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတစ်စုံ ဒီကိုယူလာခဲ့” လီဟိုး သိလိုက်ပါပြီ။

သူ့အဘိုး သူ့အဝတ်အစားတစ်စုံ ယူခိုင်းသည်ဆိုသည်နှင့်
သူ့အဘိုးတင် မည်သို့သော စိတ်ကူးစိတ်သန်း ရှိနေပြီဆိုတာ
သူသိလိုက်သည်။

“မတော်ပါဘူး အဘိုးရယ်”

လီဟိုးက မဝံ့မရံ ပြောကြည့်သည်။

“စကားမများနဲ့သွား ငါခိုင်းတာကို အခုသွားလုပ်ချေ”

လီဟိုးလည်းဆက်၍ မပြောဝံ့တော့၊ ခေတ်ကုပ်ကုပ်စာလေး
ထွက်သွားရလေသည်။

“ဟိုကွမ်းဝူ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

“သွား...ရေထမ်းတပိုးနဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းယူခဲ့ အခု...
အခု”

ဟိုကွမ်းဝူကတော့ အဘိုးအို လီယင်းဟုန်၏ စိတ် ကိုသိနေ
သည်။

ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။

အိမ်ဘေးသို့ လျှောက်သွား၏။ မကြာလှပေ။ လီဟိုးက
သူဝတ်သော အမျိုးသမီးဝတ်စုံတစ်စုံကို ယူလာသည်။

ဟိုကွမ်းဝူကလည်း ထမ်းပိုးတစ်ခုနှင့် ကြိုးတစ်ချောင်းကို
ယူလာ၏။

“ပေးလိုက် လီဟိုး၊ နင့်အစ်ကို သူ့ရဲဘော်ကို ပေးလိုက်။
အဲဒီအဝတ်အစားကို ဝတ်ဖို့ပေးလိုက်”

လီဟိုးမှာ စိတ်မကောင်းစွာနှင့် သူ့အဝတ်အစားတစ်စုံကို
သူ့အစ်ကိုအား လှမ်းပေးလိုက်ရလေသည်။

“ဟိတ်ကောင်...အဲဒီ မိန်းမအဝတ်ကို အခုဝတ်၊ မင်းနဲ့
ဒီအဝတ်အစားမျိုးပဲ တန်တယ်”

လီယင်းတောက်က ဘာမျှပြန်မပြော၊ သူ့အဘိုးစေခိုင်း
သမျှ ဆောင်ရွက်နေသည်။

သို့နှင့် လီယင်းတောက်မှာ ယောက်ျားအဖြစ်မှ မိန်းမလျာ
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

“ဟိုကွမ်းဝူ အဲဒီထမ်းပိုးကို သူ့လက်မှာကပ်ပြီး ကြိုးနဲ့
ချည်စမ်း”

“အစ်ကိုကြီးရယ်...”

“စကားမများနဲ့”

ဟိုကွမ်းဝူသည် ဘာမျှ ဆက်မပြောဝံ့တော့ဘဲ လီယင်း
တောက်လက်များနှင့် ထမ်းပိုးကို ကပ်ချည်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အဘိုးအို လီယင်းဟုန်က စာဆွဲပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့လူပါ။ မိန်းမလျှာ ပါခင်ဗျာ”

လီယင်းတောက်မှာ ထမ်းပိုးကိုထမ်းလျက်မို့ လက်များကို မလှုပ်မရှားနိုင်တော့ပေ။ သူ့ ရင်ဘတ်မှာကတော့ စာဆွဲလျက်...

“ကဲ...စိပုံစံနဲ့ မြို့ဘဲကာလှည့်ပေတော့ဟေ့”

ဟု ပြောကာ လီယင်းဟုန်က လီယင်းတောင်အစား နောက်မှ ကန်ကြောက် ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

“ကြည့်ကြစမ်းဟေ့ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့လူတဲ့၊ မိန်းမလျှာ တဲ့”

“စီကောင်အဖြစ်ကလဲ ဆိုးလိုက်ပါဘိတော့ကွာ သနား စရာလဲ ကောင်းပါရဲ့”

“သနားယင် ထမ်းပိုးဒုတ်ကို ပြေပေးလိုက်ပါလား၊ သူ့ ခမ္ဘာ လက်ခါးကပ်တိုင်ကြီး ထမ်းလှာတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါလဲ စဉ်တစ်မျိုးပဲ”

“သွားမဖြေနဲ့၊ ပန်းပဲဆရာကြီးအကြောင်း သိကြတယ် မဟုတ်လား၊ သူက သူ့လုပ်ထားတဲ့အလုပ်မှာ ဘယ်လိုလူဝင် ရှုတ်ရှုတ် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့...ဟိုမင်းဝှာ၊ မင်းယောက်ဖလောင်း အပြစ်ကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ကောင်းတယ် ဒီလိုအကောင်းမျိုး ဒီလိုဆုံးမတာ အသင့် မြတ်ဆုံးပဲ အဘိုးကပြတ်တယ်၊ ဒါမျိုးပဲကြိုက်တယ်”

ချီဖူမြို့ ဈေးလမ်းမကို လီယင်းတောက် ပြတ်ကျော်သည်နှင့် ဝေဖန်သံ၊ ကဲ့ရဲ့သံများက လီယင်းတောက် ကြားနိုင်လောက် သည်အထိ ဆူညံသွားလေသည်။

လီယင်းတောက်က သူ့ဘိုးအေးပေးသော အပြစ်ကို ကောင်း ကောင်းခံယူသည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား အကူအညီတောင်းလျှင် ရနိုင်သည်။

သို့သော်....

မည်သူ့ထံမှ မည်သည့် အကူအညီမျိုးကိုမှ မယူခဲ့။

လက်နှစ်ဖက်ကပ်၍ ချည်ထားသော ထမ်းပိုးကြီးကို ထမ်း ကိုင်သကဲ့သို့ လက်များ ကန့်လန့်ဆန့်တန်းလျက် တလှုပ်လှုပ် လျှောက်နေသည်။

“မိန်းမလျှာကြီးတဲ့ဟေး”

ကလေးတွေက ဝိုင်း၍ ကဲ့ရဲ့ကြသည်။

“ဝှို...ပဲနိုး...ဝှို...ဘုတ်...ဝှို...အူနိုး”

လီယင်းတောက်အား ခဲတွေနှင့် လှမ်းပေါက်သူများက လှမ်းပေါက်သည်။ အချို့ ခဲလုံးတွေက လွဲချော်သွားတတ် သည်။

အချို့ကျတော့ ပေါက်လိုက်သော ခဲလုံးတွေက လီယင်း တောက် နောက်ကျောမှန်သည့်အခါ မှန်သည်။

သည်နေရာတွင် စတော့ကတည်းက နောက်က တကောက် ကောက်လိုက်၍ ခဲနှင့်ပေါက်လိုက် ရေနှင့်ပက်လိုက်နှင့် နှောင် ယှက်နေသူမှာ ချီဖူမြို့ကလေး၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဟိုချူးဆန်၏ သား ဟိုမင်းဝှာဖြစ်သည်။

ဟိုမင်းဝှာက ပျော်ပျော်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သည်လိုကိစ္စမျိုးတွင် ဟိုမင်းဝှာမပါလျှင် ပဲ့စည်တော့မည် မဟုတ်ပါပေ။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဈေးလမ်းက လူတွေက လီယင်းတောက်ကို ကြည့်လိုက်၊ ရယ်လိုက်မောလိုက် ရှိနေ၏။

ခဲနှင့် လှမ်းပေါက်ကြသေးသည်။

လီယင်းတောက်က မည်သူ့ကိုမှ အရေးမစိုက်၊ ဂရုမမူ။

ရှေ့ကိုသာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ချီဖူမြို့ထဲသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် မြင်း

18 တစ်ကောင်ကိုစီး၍ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သူမသည် အနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။

ဝတ်စုံက ပိုးသားဝတ်စုံ။

ထို့ကြောင့် မြင်းကို ခပ်မှန်မှန်စီးလျက်ရှိသည့် င်တိုင်အောင် ဝတ်စုံနီသည် လေဖြင့်တလှုပ်လှုပ် တလူးလူးလွင့်ကာ လှပနေသည်။

သူမ၏အသက်မှာ (၁၈)နှစ်ကျော်ရုံပင် ရှိပေလိမ့်ဦးမည်။

သူမက ဆံပင်များကို ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားလေရာ၊ သူမ၏ ရှိရင်းအသက်ထက်ပင် နုပျိုနေစေသည်။

မျက်ခုံးများက ထူထည်၍ မည်းမွှောင်နေသည်။

မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်လွှာကလေးများ အုပ်မိုးလျက် ပြည့်တင်းကျစ်လျစ်သော မျက်နှာကလေးတွင် အလှပဆုံးသော အရာများဖြစ်နေသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ကည် အချိုးအဆစ်မှာ အရှေ့တိုင်းအနွယ်ဝင် ပီသသည်။

ထွားကျိုင်းလှသည်လည်းမဟုတ်၊ ကြုံ့လှီနေသည်လည်းမဟုတ်။

အရှေ့တိုင်းသားတို့ မြတ်နိုးစေနိုင်သော ခပ်ရွယ်ရွယ် ခပ်နွဲ့နွဲ့ပင်။

သူမ၏ အမည်မှာကား မေယီရှန်တည်း။

ဤချိုဖျိုကလေးတွေ မေယီရှန်ကို မသိကြ။

မှန်ပါသည်။ သူမကလည်း ဤအရပ်၌ဒေသမှ မဟုတ်။ သူ့အဖေခိုင်းလိုက်သော အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ နေထိုင်သည့်မြို့မှာ ပိန်းဝါမြို့ဖြစ်သည်။

ပိန်းဝါမြို့သည် ချိုဖျိုလောက် မကြီးပေ။ ချိုဖျိုနှင့်လည်း အတန်ကွာ လှမ်းသည်။

ပိန်းဝါမြို့အရပ်မှာ ပိန်းဝါတစ်မြို့လုံးက သိရှိနားလည်ထားသော မေတ္တာ ဝိဇ္ဇာ မေတိုက်စွန်းဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတွင် နှစ်(၃၀)ကျော် ထင်ရှားလျက်ရှိသော သိုင်းသမားကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဖန်ကန်းတို့အဖွဲ့မှ ခေါ်ယူ နသုံးချရန် ကြံရွယ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဖန်ကန်းကိုယ်တိုင် မေတိုက်စွန်းကို စကားကမ်းလှမ်းဖူးသည်။

မေတိုက်စွန်းက သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ဖန်ကန်းကမ်းလှမ်းချက်ကို လိမ်လိမ်မာမာပင် လွှဲရှောင်နေခဲ့သည်။

“ကျုပ်မှာ သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်လို့ လေ့လာစရာတွေ ရှိနေသေးလို့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လက်တွဲလှုပ်ရှားဖို့ အချိန်မပေးနိုင်သေးပါဘူး။ အချိန်ပေးနိုင်တဲ့နေ့မှာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လက်တွဲဖို့အသင့်ပါ”

ဟူသော စကားကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

သူ့စကား၏သဘောမှာ ဖန်ကန်းတို့၏ အလုပ်ကိစ္စများတွင် ဝင်ရောက် မရှုပ်ပါဘူးဟူသော အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေသည်။

အမှန်တော့လည်း ဖန်ကန်းက ပိန်းဝါမြို့က ငွေလှိုဝိဇ္ဇာ မေတိုက်စွန်းကို စိတ်မချ၍ သူ့ဘက်တော်သားဖြစ်စေရန် သိမ်း သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မေတိုက်စွန်းကလည်း ဖန်ကန်း၏အကွက်ကို တင်ကြိုသိရှိ ထားသည်။

ပြက်ပြက်ထင်ထင် ငြင်းချက်မျိုး မပေးခဲ့။ မယော်မလန် အခြေစကားကိုသာ ပေးခဲ့သည်။ လရာ၊ သူမ

ကောင်းကျနယ်စားကြီးဖြစ်နေသော ဖန်ကန်းကျေနပ်သွား သည်။

မေတိုက်စွန်းကို ရန်သူမဟုတ်ကြောင်း သိထားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကောင်းကျနယ်စား ဖန်ကန်းအဖွဲ့နှင့် ငွေလှိုဝိဇ္ဇာ မေတိုက်စွန်းတို့ ပြဿနာ အထွေအထူး မရှိခဲ့ပေ။

သို့သော်လည်းငွေလှိုဝိဇ္ဇာ မေတိုက်စွန်းသည် နယ်စားကြီး ဖန်ကန်းနှင့်တကွ သူ၏လူများကို သဘောမတော်ဘဲရှိနေသည်။

ဖန်ကန်းက ရက်စက်မှုများကို ပြုလုပ်လျက် ဖန်ကန်း၏လူ များက ရမ်းကားခြင်း၊ အနိုင်ကျင့်ခြင်းနှင့် အခြားမတရားမှု များကို တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ ကျူးလွန်နေ ကြသောကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း မေတိုက်စွန်းသည် သမီးဖြစ်သူ မေယီ ရှန်အား သိုင်းပညာများကို ထိပ်တန်းအဆင့်မြင့် သိုင်းသမား ၁၀ ရောက်စေသည့်အထိ သင်ကြားပေးထားသည်။

အခုဆိုလျှင် မေတိုက်စွန်းကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသော 'မေတိုက်စံ သိုင်းကွက်သစ်'ကိုပင် သင်ပေးထားပြီးဖြစ်သည်။

မေတိုက်စံ သိုင်းကွက်သည် လက်နက်ကို အဓိကမထား သောသိုင်းကွက်များဖြစ်သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှ သမိုင်းဝင် တိုက်တိုင်းအောင် သိုင်းဆရာကြီး မူဆာဂျီ၏ သိုင်းပညာအယူအဆ ဆန်သည်။

လက်နက်ကို သာမညထား၍ သိုင်းပညာစွမ်းရည်ကို အဓိ က ထားသည်။

သိုင်းပညာစွမ်းထက်မြက်လာပါက တွေ့ရှိစွဲကိုင်သော အရာ မှန်သမျှ လက်နက်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ရမည်ဟူသော အယူအဆ မျိုး ဖြစ်သည်။

မေတိုက်စံ သိုင်းကွက်များသည် အကွက်(၁၀၀)ကျော် သည်။

သို့သော် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်သည့်အခါ အကွက်(၁၀၀) ကျော်မှ သင့်ရာအကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနိုင်သည်။

ထိုသိုင်းကွက်များကို မေတိုက်စွန်း တတ်မြောက်ထားသည်။

အချို့အကွက်များမှာ ကျွမ်းကျင်နေပြီ။ သူပိုင်သိုင်းကွက် ၅၀ဟုပင် မှတ်ယူနိုင်သည်။

မေယီရှန်သည် ချီဖူမြို့စေ့အလွန်တွင် လီယင်းတောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

လီယင်းတောက်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်က စာတန်းကို တွေ့လိုက် ခဲ့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

အကြောင်းမူကား လီယင်းတောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ မိန်းမလျှာတစ်ယောက်၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာမျိုး မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ဒီလူ့ပုံပန်းကို ကြည့်ရတာ ယောက်ျားဆန်တဲ့လက္ခဏာမျိုးပါပဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူကမျှား ဒီလိုမတော်မတရား လုပ်လွှတ်လိုက်တာပါလိမ့်’ ဟူသော အတွေးစိတ်ကူးမျိုး ရှိခဲ့သည်။

ထိုစိတ်ကူးမျိုးဖြင့် ဖြတ်ကျော်သွားပြီးကာမှ လီယင်းတောက်ကို ဝင်ရောက်ကယ်တင်ရကောင်းလေမလား စိတ်မျိုး ဝင်လာပြန်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မေယီရှန်သည် လီယင်းတောက်ကို တစ်ချက်သာ ဝေ့ကြည့်ရုံကြည့်သည်။ သွားရမည့်နေရာကိုသာ ဆက်သွားခဲ့သည်။

မေယီရှန်သည် သူ့ဖခင် မေတိုက်စွန်းစေလွှတ်လိုက်သော ဖူတချန်ထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံရာတွင် အချိန်အတော်လေး နောက်ကျသွားသည်။

ဖူတချန်၏နေအိမ်ကို လိုက်ရှာနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖူတချန်၏ အိမ်ကိုတွေ့ပြန်တော့လည်း ဖူတချန်ကို ရှုတ်တရက် မတွေ့။ အပြင်သွားနေ၍ စောင့်နေရသေးသည်။

ဖူတချန်မှာ မေယီရှန်ဖခင် မေတိုက်စွန်း၏ ယုံကြည်ရသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သည်။

မေယီရှန် ဆောင်ရွက်ရမည့်အပုပ်မှာ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်။

သူ့ဖခင်ပေးလိုက်သောစာလွှာကိုဖူတချန်လက်ထဲအရောက် ပေးရန်သာဖြစ်သည်။

ဖူတချန်သည် ချီဖူမြို့တွင် သာမန် ကုန်သည်ပုံစား တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဖူတချန်ကို မေယီရှန်တွေ့သောအခါ ဖူတချန်က စကား တစ်ခွန်းပြောသည်။

“မိနွေ ချီဖူမြို့ထဲမှာ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ် တစ်ခုဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်၊ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ လီယင်းတောက်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို သူ့ဘိုးအေ ပန်းပဲဆရာကြီးလီယင်းဟုန်က သိုင်းပညာသင်ပေးတာ မသင်လို့ ဒေါသထွက်ပြီး သူရဲဘောကြောင်တဲ့ အကြောင်း စာဆွဲလွှတ်လိုက်တယ်တဲ့”

“ဪ...သူက လီယင်းတောက်တဲ့လား”

မေယီရှန်က အမှတ်မထင် မေးလိုက်သည်။

“သမီး တွေ့ခဲ့မိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ မိန်းမလိုလဲ ဝတ်ပေးထားပါတယ်။ လက်တွေ့ကို ထမ်းပိုးခဲ့လဲ ချည်ထားသေးတယ်။ သူ့အဘိုး ပန်းပဲဆရာကြီးဟာ တော်တော် ဒေါသဖြစ်နေပုံ ရတယ်”

“ဪ...ဪ...ဒီအထိတောင် ဒဏ်ခတ်လိုက်တာပဲကို” ဒီလိုလုပ်ဖို့တော့ မကောင်းဘူးကွယ်။ ဦးလေးအနေနဲ့သာဆိုရင် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုပြင်ကြည့်ဦးမှာပဲကွယ်”

ဤသို့ဖြင့် မေယီရှန်သည် လီယင်းတောက်၏သတင်းစကားကို ကြားသိခဲ့ရသည်။

မည်သို့ခံစားရသည်မသိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေသည်။

သည်မှာ အဘိုး၏ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံစားနေရသော လူတစ်ယောက်ပါပဲကလား အသိက အသိတွင်ဝင်လှာသည်။

သို့နှင့် မေယီရှန်သည် ဖူတချန်ထံမှ ပြန်လာသည့်အချိန်အထိ လီယင်းတောက်နှင့်ပတ်သက်သော အတွေးစိတ်အစဉ်က သူ့အသိထဲ ဝင်လိုက်မဝင်လိုက် ရှိနေသည်။

မေယီရှန်သည် မြို့အပြင်သို့ရောက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးလာသည်။ ဖူတချန်ကို စောင့်နေသည့်အတွက် အခုလို အပြန် နောက်ကျခဲ့ခြင်းပင်။

ဖူတချန်ကတော့ တညအိပ်တည်းပြီး နောက်နေ့ မနက်စောစောပြန်ဖို့ ပြောသည်။

သူမက လသာမည်ကိုသိ၍ တစ်ညမတည်းပဲ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ညတွင် လတော့သာသည်။

သို့သော် အအေးခတ်မှာ ခါတိုင်းညတွေထက် ပိုကဲနေသည်။

နှင်းတွေက ကျလွန်းသည်။ လမ်းမသည်ပင် နှင်းတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက် ပိုးနေသည်။

နှင်းတွေကျလွန်းသဖြင့် မြင်ကွင်းမှာ ဝါးနေသည်။ အနီး၌ စာ ပြတ်သားကြည်လင်သည်။

သည်လိုအခြေအနေတွင် မေယီရှန်သည် လီယင်းတောက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့မြင်လာရခြင်းပင်။

ကြည့်စမ်း...နှင်းတောထဲမှာ မနက်က တွေ့တဲ့အတိုင်းပါလား။ ဒီလောက်အေးတဲ့ နှင်းတောထဲ တိုးနေလို့ ကတော့ မလွယ်ဘူး။ သေမှာပဲ...သေမှာပဲ။

မေယီရှန်သည် ပျံ့လွင့်နေသော အတွေးစများနှင့်အတူ မြင်းကိုဇက်သပ်၍ ရပ်ပြီး အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

လီယင်းတောက်သည်လည်း တလှုပ်လှုပ် လျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

မေယီရှန်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။
သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး နှင်းခဲတွေကပ်နေသည်။
တစ်ခေါင်းလုံး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပွေးနေသည်။

မေယီရှန်က ဘာမျှမမေးဘဲ ခါးမှခွေးရှည်ကို 'ရွှမ်း'ခနဲ ထုတ်ပြီး ထမ်းပိုးနှင့် လက်များကပ်ချည်ထားသော ကြိုးချက် များကို ဓားဖြင့် ဖြတ်ချလိုက်သည်။

ထမ်းပိုးပြုတ်ကျသွားပြီ။

“မင်း...မင်းဘယ်သူလဲ”

“မေယီရှန်”

“ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ပိန်းဝါကပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေယီရှန်က မေးလိုက်သည်။

“ဪ...ဒီမြို့ကလူတွေဆိုရင် မင်းလို ကျုပ် အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်တာမျိုး ရှိမှာ မဟုတ်လို့ပါ”

“ကဲ...စကားနောက်မှပြော၊ ရှင်သိပ်အေးနေပြီ၊ ကျွန်မမှာ စောင်တစ်ထည် အပိုပါတယ်”

ဟု ပြောကာ မေယီရှန်သည် သူ့မြင်းပေါ်ရှိ အထုပ်ထဲက စောင်တစ်ထည်ကိုယူ၍ ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ကျုပ်ကလဲ မြို့ထဲမှာ နေသင့်တာပါ။ မြို့ထဲမနေဘဲထွက်လာတာကို ခုနေ မင်းသား ကျုပ်ကို မကယ်လို့ကတော့ ကျုပ်လဲ နောက်ထပ် သုံးနာရီလောက်တောင် အသက်ရှင်ဖို့မလွယ်ဘူး”

လိယင်းတောက်က ခုမှသူ့အဖြစ်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်နေ သည်။ ထို့နောက် အပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး အင်္ကျီ ထဘီတို့ကို ဆုတ်ဖြုတ်၍ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“လိယင်းတောက်က အဘိုးစကားကို နားမထောင်ဘဲ အရွဲ တိုက်ခဲ့တာကိုး၊ စိတ်ကြီးတဲ့အဘိုးနဲ့တွေ့ကြတော့တာပေါ့”

“မင်းက ကျုပ်နာမည်ကိုရော ကျုပ်အကြောင်းကိုပါ သိ နေမှုကိုး”

“ချီဖူမြို့မှာ ကြားခဲ့လို့ပါ။ ဪ...ကျွန်မတို့ ရှေ့ဆက် သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ နှင်းတွေပိတ်နေပြီ။ တစ်နေရာရာမှာ စခန်း ချမှ ဖြစ်မယ်”

“သဘောပဲ”

“လိယင်းတောက်၊ လာ... လာ... ဟိုရှေ့က ကျောက် တမ်းပါးဘေး လေကွယ်နေရာကို သွားကြမယ်”

ထို့နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါသူတို့သည် ကျောက် ကမ်းပါးအောက်ဘက်ဘေး လေကွယ်သည့်နေရာတစ်နေရာတွင် တောထင်းမီးပုံကလေး တစ်ပုံဘေးတွင် မီးလှုံလျက်ရှိနေကြ သည်။ မီးတောက်မီးလျှံမှာ တရှိန်ရှိန်။

မီးပုံဘေးတွင်ကပ်ထားသော ရေနှေးအိုးကလေးမှာဆူပွက်နေပြီ။

မေယီရှန်သည် အသင့်ပါလာသော လက်ဖက်ခြောက်ကို ရေနှေးအိုးကလေးထဲ အဖုံးဖွင့်ပြီး ထည့်လိုက်သည်။

ပြီး...အသာမ၍ လီယင်းတောက်ရှေ့ ချထားပေးသည်။

“ရှင်...အခုဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

မေယီရှန်က မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ကျုပ်လဲ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ”

ဤသို့သာ လီယင်းတောက်က ပြောလိုက်သည်။ သူ့အတွင်း စိတ်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာသောဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူသည် မေယီရှန်ကို သံယောဇဉ်ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။

“ကျွန်မသဘောပြောရရင် ရှင့်အဘိုးဆီကိုပဲ ပြန်စေချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေယီရှန်”

“ဪ...မြေးအဘိုးတွေ မဟုတ်လားရှင်။ ရှင့်ကိုရှင့်အဘိုးက အခုလို ဒဏ်ခတ်လိုက်တာဟာလဲ တကယ်တော့ ဘဝအတွေအကြံကတစ်ဆင့် သူလိုချင်တဲ့ပုံစံဖြစ်လို့ဖြစ်ငြား ဖန်တီးလိုက်တာပါ။ မုန်းတီးစိတ်နဲ့ ဖန်တီးလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစဉ် လီယင်းတောက်က ရေနှေးကြမ်းအပန်းရည်တစ်ခွက် ငွဲ့သောက်ရင်း မေယီရှန်ကိုကြည့်လိုက်၏။

မေယီရှန်၏မျက်နှာကလေးသည် မီးရောင်ဟပ်ကာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှနေသည်။ လီယင်းတောက်ရင်ထဲ ဖိုခနဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

‘ဒီကောင်မလေးယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အခုလို တရင်းတနီး ဆက်ဆံနေတာ ငါ့ကို သူမကြောက်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား’

ဟု လီယင်းတောက်က တွေးနေသည်။ မေယီရှန် ပြောသွားသောစကားကို အမှတ်မထားလိုက်မိပေ။

“ဘယ်လိုလဲ ကျွန်မပြောတာ”

လီယင်းတောက်သည် မေယီရှန် မေးလိုက်သောမေးခွန်းကို အစပြန်မကောက်မိတော့၊ ကြောင်အအဖြစ်နေသည်။

“ဘာကိုလဲ”

ဟုပင် မေးရသည်။ သည်တော့ မေယီရှန်က သူ့စကားကို ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အဘိုးဆီကိုတော့ ကျုပ်မပြန်ဘော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကိုသွားမယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ခုထိတော့ ဘယ်သွားမယ်၊ ဘယ်လာမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူး ကျုပ်မှာမရှိသေးဘူး။ အမှန်တော့ ကျုပ်ဟာ လမ်းစပျောက်နေတဲ့လူပါ။ အဲဒီလူကို လမ်းစရှာပေးလိုက်တဲ့လူက မင်းပဲ”

မေယျီရှန်သည် လီယင်းတောက်စကားကြောင့် တုန်လှုပ်
သွားသည်။ လီယင်းတောက် ထောက်ပြမှုလည်း သည်အချက်
ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

ဟုတ်ပေသားပဲ။ သူ့ဟာ ငါ့ကြောင့်မျှော်လင့်ချက်အနာဂတ်
ထားလာရတံ့ပါပဲဟု အတွေးရလာသည်။

“ကျွန်မက လီယင်းတောက်အဖြစ်ကို အသိတစ်ယောက်ဆီ
က ကြားမိတာနဲ့ သနားစိတ်ဝင်နေတာပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်လိုလူတစ်ယောက်ကို မင်းစိတ်ဝင်
စားမယ်ဆိုလဲ အံ့ဩစရာပါပဲ”

“မျှော်လင့်ချက်လမ်းစ ပျောက်နေတဲ့လူ တင်ယောက်ကို
လမ်းစပြန်ရှာပေးတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါ
တယ်။ ကျွန်မလိုပဲ ကျွန်မအဖေကလဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။
ကျွန်မတို့သားအဖက ဒီလိုလူမှုရေး စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိနေခဲ့ပါ
တယ်”

သည်မှာ လီယင်းတောက်က သူ့ရင်ထဲ လှိုင်းကြွလှုပ်ရှား
နေသော စိတ်ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်ပြလိုက်ချင်သည်။

စောမျှားနေသေးလားဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။

သို့သော်....

နှုတ်ကပြောချင်ချင်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

မေယျီရှန်က သူ့စကားကို အဆက်အစပ်မရှိ ဆက်လိုက်
သဖြင့် လီယင်းတောက် အေးစက်စက်အမှုအရာလေး လွင့်သွား
သည်။

“ရှင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် သဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်ကို
လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ စိတ်ပျော်သလောက် နေနိုင်ပါတယ်။
အဖေကလဲ သဘောတူမှာပါ”

စကားကို လီယင်းတောက် ကြားလိုက်ရသောအခါ
အတော် ဝမ်းမြောက်စိမ်းသာ ဖြစ်သွားကြသည်။

လီယင်းတောက် ပြောမှထွက်သော စကားတစ်ခွန်း မဟုတ်
လား။ ခုတော့ အတော်နေဖြစ်သွားသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မအဖေက ကျွန်မပြောသလို
ရှင်အိမ်လိုက်လာတာကို သဘောမတူစေဦးတော့ အဖေက
ကျွန်မသဘောကို ဆန့်ကျင်ရမှာစိုးလို့ ရှင်ကို လက်ခံမှာပါ”

“ကျုပ်က မင်းပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို ဘာမှငြင်းစရာ မလို
ပါဘူးဗျာ”

“ဒါပေမယ့် အဖေက ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့မှာရှိနေတဲ့
သိုင်းပညာကိုတော့ သင်ကြားပေးတတ်တယ်”

“ဧည့်....”

သည်အချက်ကိုတော့ လီယင်းတောက် မကြိုက်လှပါလေ။

မေယိရှန်က ဖခင်၏အလုပ်ကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
နှင့် မခြား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။

အလုပ်များလှသော ရာသီများတွင် သီးစားအလုပ်သမား
များ ရှိသော်လည်း များသောအားဖြင့် သူတို့သားအဖသာ
ပင်တိုင် အပင်ပမ်းခံ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

သည်လိုကြားထဲက ငွေလှူဝိဇ္ဇာမေတိုက်စွန်းက သူ့အား
သည့်အချိန် သူ့သမီး မေယိရှန်အား သိုင်းပညာများ သင်ပေး
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မေတိုက်စွန်းသည် လိယင်းတောက်အား...
“မင်းကိုမင်း အဘိုးက သူရဲဘောနည်းတယ်လို့ ထင်နေ
တဲ့အထင် ပျောက်သွားအောင် သိုင်းပညာကို ကြိုးစားသင်ပါ
လား လိယင်းတောက်ရဲ့”

ဟု မေတိုက်စွန်း ပြောသောအခါ လိယင်းတောက် ငေး
ကြောင်နေသည်။

မေယိရှန်က လိယင်းတောက်ကို သိုင်းပညာ သင်ယူစေလို
သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်ကိုကျွန်မအဖေက သိုင်းပညာ သင်ပေး
နိုင်နေတာဟာ ရှင့်အတွက် သိုင်းပညာတွေ တတ်စားတဲ့
အဖေ လိုလူမျိုးနဲ့ တွေ့လာရတာကိုက မမျှော်လင့်ပဲ ရတဲ့အခွင့်
အလမ်းတစ်ခုပဲ”

ဟု မေယိရှန်က သူ့အဖေကားကို ထောက်ခံပြောသည်။

အခန်း (၁၇)

လိယင်းတောက်အား မေယိရှန်က သူ့အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်
သွားပြီး နောက်တစ်လကြာသောအခါ၊ လိယင်းတောက်သည်
သူ့အဘိုးကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေသည်။

သူ့အဘိုးက သူ့ကို ဒဏ်ခတ် လိုက်သောကြောင့်သာ
သူသည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းပြီး စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝ
လှသော မေယိရှန်နှင့် တွေ့ဆုံလာရသည် မဟုတ်ပါလား။

မေယိရှန်ဖခင်ကြီး မေတိုက်စွန်းကလည်း သူ့သမီးလေး
မေယိရှန်ပြောထားသည့်အတိုင်းပင်၊ သဘောထား ပြည့်စုံသူ
တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူတို့သားအဖ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်မှာ
ကျန်ပြစ်ကမ်းဘေး သဲမြေများတွင် ကိုင်းစိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စားသုံးသီးနှံပင်များကို စိုက်သဖြင့် မေတိုက်စွန်းသည် အား
လပ်ချိန်ဟူ၍ မရှိလှပေ။

“သိုင်းပညာရပ်ဆိုတာ ယောက်ျားမိန်းမ မသင်မနေရ သင် ထားသင့်တဲ့ ပညာတစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်လား။ အနည်းဆုံး ကိုယ်ခံ ပညာဆိုတာ ရှိထားသင့်တယ်။ ဒါမှကိုယ် ကိုယ်ကို ကာကွယ် နိုင်သလို၊ အများအတွက်လဲ အကုန်အကျယ် ပေးနိုင်မယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တတ်ထားသင့်တဲ့ ပညာရပ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည် သဘောပေါက်ပါတယ်”

ဟုသာ ပြောလိုက်ရသည်။

သူ့စိတ်ထဲက ‘ငါ့နယ်နော် ဒီပညာမျိုး မသင်ချင် မတတ် ချင်လို့ ထွက်လာပါတယ်။ ဒီပညာမျိုးနဲ့ ပျော်နေတဲ့လူတွေနဲ့မှ လာတွေ့တယ်’

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် သင်ပေးပါ လီယင်းတောက်ရှဲ့။ ရှင်လဲ သိသာပဲ၊ ကောင်းကျိနယ်စားကြီး ဖန်ကန်းရှဲ့လူတွေ စည်းလွတ် ဝါ၊ လွတ် ဖြစ်နေတာကိုကော ရှင် သတိထားမိရဲ့လား။ သူတို့က အခု ဆိုရင် နေရာတိုင်းမှာ သူ့မျက်နှာတွေ ဖြစ်နေကြတာ။ သူတို့နဲ့ ကျွန်မတို့ တစ်နေ့ထိပ်တိုက် မတိုးဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

“လူဆိုးလူမိုက် ဒုစရိုက်သားတွေကို ကျုပ်တို့က သွားပြီး ရန်စကြမှာမှ မဟုတ်ပဲ၊ တော်ရုံတန်ရုံတွေလဲ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တာပေါ့”

“ဒီလိုပြောလို့ မပြစ်ဘူးလေ၊ မင်းက ဒီလိုစကားမျိုးကို အခု ပြောနေတာကိုး၊ တကယ်တမ်း ကိုယ်တွေ့ကြုံလာတဲ့အခါ

မှာ မင်းက သည်းခံနိုင်ပါ့မလား။ မလွယ်ဘူးနော်၊ ကိုယ် အသား မထိတုန်းသာ၊ ကိုယ် အသား ထိလာလို့ ကတော့ လူတွေဟာ များသောအားဖြင့် ဒေါသပေါက်ကွဲတတ်ကြတာ၊ မတရားမှုလုပ်တဲ့လူတွေက ကိုယ်ထက် သိုင်းပညာသာလွန်နေ ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ရန်သူတစ်ယောက်ကို မေတ္တာနဲ့ ရင်ဆိုင်လို့ မရဘူးလား အဘ”

လီယင်းတောက်က သူ့ကိုင်စွဲထားသော တရားကို ထက် မလွတ်သေးပေ။

ထို့ကြောင့်....

မေယီရှန် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ ဒါကိုတော့ လီယင်းတောက် သတိထားလိုက်မိသည်။

သို့သော်....

သူ မတတ်သာ။

“မေတ္တာနဲ့ ရင်ဆိုင်လို့ မရဘူး မဟုတ်ပါဘူး၊ မူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖန်ကန်းလူတွေက အတော်ကို ယုတ်ကန်းနေကြ တာ၊ မေတ္တာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ် အစား လက်တွေ့တိုက်နိုင် ခိုက် နိုင်မှ”

“ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ လူဆိုတာ စိတ်အမျိုးမျိုး ရုပ်အထွေထွေ ရှိနေကြတာပါ”

သည့်နောက်ပိုင်း မေယီရှန်တို့၏ ကိုင်းတောခင်းထဲတွင်
လသာညများ၌ သိုင်းပညာသင်တန်း ရှိလာ၏။

သင်တန်းဆရာမှာ ငွေလှ မေတိုက်စွန်း ဖြစ်ပြီး တပည့်များ
မှာ မေယီရှန်နှင့် လီယင်းတောက်တို့ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

လီယင်းတောက်က အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြပြီး သိုင်း
သင်တန်းကို ရှောင်နေတတ်သည်။

သည့်ညမှာလည်း လသာညဖြစ်ပါလျက် လီယင်းတောက်
သည် သိုင်းသင်တန်းသွားဖို့ မလှုပ်ရှားသေး။

မေယီရှန်က လီယင်းတောက် နေထိုင်ခွင့် ပေးထားသော
နောက်ဖေးဘက် အခန်းကလေးကိုလျှောက်လာ၍ ခေါဖော
အခါ လီယင်းတောက် အိပ်နေသည်။

“ကျွန်မကတော့ ကိုင်းခင်းထဲမှာ သိုင်းပညာသင်မလို့
စောင့်နေတာ၊ သူက ဒီမှာအိပ်လို့၊ တော်တော်လဲ ဟုတ်
ဟုတ်တာပဲ”

မေယီရှန်က လီယင်းတောက်အား မကျေမနပ် ပြော
သည်။

လီယင်းတောက်သည် အိပ်ရာထဲက လူးလဲ၍သာ ထသည်။
“ကျုပ် ဒီနေ့ နေထိုင်မကောင်းလို့ပါ။ သင်တန်း မဆင်း
ပါရစေနဲ့”

ဟု ပြောသည်။

သည်တော့လည်း မေယီရှန် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားသည်။
မေယီရှန်သည် လီယင်းတောက် အနီးသို့ ဝင်ထိုင်ပြီး လီယင်း
တောက်၏ နဖူးပြင်ကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် အသာစမ်းကြည့်
နေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ရှင် ကိုယ်တော့ပူနေတယ်”

မေယီရှန်က ပြောလိုက်သည်။ အမှန်တော့ လီယင်းတောက်
မှာ ဖျားနေသည်မဟုတ်။

သိုင်းပညာသင်တန်း မဆင်းလို၍ အိပ်ရာထဲ ပေအိပ်နေ
ခြင်း ဖြစ်၏။

ပေအိပ်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူပြီး ကိုယ်ပူနေခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ ဆေးတိုက်မှုဖြစ်မယ်” ဟု မေယီရှန်ကပြော
သည်။

လီယင်းတောက်က အသာငြိမ်နေသည်။ သူ သိုင်းပညာ
သင်တန်း တစ်ရက်တလေ မသွားရလျှင်လည်း မနည်းဘူးဟု
တွက်ထားသောကြောင့်ပင်။

“နေဦး....နေဦး”

မေယီရှန်သည် လီယင်းတောက် အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နောက် ဧကမ္မ ကြာသောအခါ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ဝင်လာသည်။

ဆေးတစ်ခွက် ပါလာသည်။

“ရော့...လီယင်းတောက်၊ ဒီဆေးတစ်ခွက်ကို အရင်သောက်ထားလိုက်ဦး၊ တောင်ပန်းမြစ်ရည်နဲ့ ပျားရည်၊ ချိုပါတယ်၊ ဒီဆေးနဲ့ မရမှ နောက်ဆေးတစ်မျိုး တိုက်မယ်”

လီယင်းတောက်မှာ မနေသာ။ မေယီရှန် တိုက်သောဆေးကို သောက်လိုက်ရသည်။

“ချိုတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ချိုတယ်”

မေယီရှန်က ပြုံး၍ကြည့်သည်။

သူမ၏ အပြုံးစကလေးကို လီယင်းတောက် ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့ရင်ထဲ စွဲကျန်ရစ်လေသည်။

မေယီရှန်ကို လီယင်းတောက် အတန်ကြာ စိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။

မည်မျှကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားလိုက်မိ။

မေယီရှန်က မျက်လွှာကလေးတွေ ဖျပ်ခနဲချပြီး ရှက်စနိုး အမူအရာပြင် တစ်ဖက်သို့ တိမ်းဝှဲစောင်းလှည့်သွားတော့မှ သူ့အဖြစ်ကို သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

“စောင်ခြုံထား...လေစိမ်းတွေ တိုက်နေတယ်၊ ကျွန်မ အဖေ့ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်... နော်”

“အင်း...”

“အဖေ့ကို ရှင် နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

“အင်း...”

“ဒီည လ၊ တော်တော်သာတယ်”

“အင်း”

“ဘယ်လိုလဲ၊ စကားတောင် မပြောနိုင်တော့ဘူးလား။ အင်းချည်းပဲ”

“ဪ...အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

သည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ပွဲဖွဲ့လိုက်ကြသည်။

အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား လှပသော အချစ်စီး
ကြောင်းကလေး တစ်ကြောင်း ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို သူတို့
ကိုယ်တိုင် အမှတ်မထားလိုက်မိခြင်းပါပေ။

သည်ညက လီယင်းတောက်သည် မေယီရှန် သူ့အနီးမှ
ထွက်ခွာသွားသည့်အထိ ရင်တွေ့ခုန်နေသည်။

အတွေးစတွေ ပျံ့လွင့်နေသည်။ သူ့အသိစိတ်အာရုံတွင်၊
မေယီရှန်၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်နေသည်။

မျက်ခုံးမွှေး ထူထူကလေးတွေက သူ့ကို အမှတ်တရဖြစ်
နေစေသည်။

သည်ကောင်မလေးကို ငါချစ်နေမိပြီလား။ သူ့ကိုယ်တိုင်က
သဲ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားနေသလိုပဲ။ သူ့ မျက်လုံးလေးတွေဟာ
အချစ်နဲ့ အရည်လဲ နေတယ် ထင်တယ်။

ငါတော့ ခက်တော့တာပဲ သူက သိုင်းပညာကို စိတ်ဝင်
စားတဲ့လူ။ သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်ရှိသမီး။ ငါက
ဘာမှမတုတ်တဲ့အကောင်၊ ခက်တော့ ခက်တာပဲ။

လီယင်းတောက်သည် အတွေးစံများကို ပျံ့လွင့်နေစေပါ
သည်။

ဒါကိုပဲ ဝေဒနာ အလှတစ်ခုအနေဖြင့် သူက ခံစားလို့
ကောင်းကောင်းနှင့် ခံစားနေသည်။

ခုမှ လီယင်းတောက် ခက်နေပြီ! သိုင်းသင်တန်းမတက်လို
၍ ရှောင်သော်လည်း ရှောင်၍ မရတော့ပေ။

အကြောင်းမူကား နေ့စဉ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေပါ
သည်ဟု ပြောမရသောကြောင့်ပင်။

ငွေလှံဝိဇ္ဇာ မေတိုက်စွန်းသည် အသက်(၆၀)ရှိပြီ။

အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံရှိသည်။ သိုင်းလောကဗဟုသုတ
ကြွယ်သည်။

တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းသံမားများ မပြောနှင့် ကောင်းကျနယ်
စား ဖန်ကန်းလူများသည်ပင် မေတိုက်စွန်းကို မယှဉ်စံ ကြပေ။
သူက ငွေလှံလက်နက်ကို အထူးတလည်ကျွမ်းသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ငွေလှံဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ပေးထားသည်။

မေတိုက်စွန်းဆိုပါက ငွေလှံဝိဇ္ဇာဟု သိထားကြသလို ငွေ
လှံဝိဇ္ဇာဆိုပါကလည်း မေတိုက်စွန်းကိုသိထားကြသည်။

သို့သော်၊ နောက်ပိုင်း မေတိုက်စွန်းက ငွေလှံလက်နက်
သာမက၊ အခြားမည်သည့် လက်နက်မျိုးကိုမဆို ကိုင်ဆောင်
တိုက်ခိုက်စံ့ကြောင်း၊ လက်နက်ဆိုလျှင် မည်သည့် လက်နက်
မျိုးကိုမဆို ကိုယ်ပိုင်လက်နက်မျိုးနှင့် မခြား အသုံးပြုနိုင်ခဲ့
သည်။

“ပြေး....”

“ခုတ်... ဟုတ်ပြီ”

“ချင်... ချင်... ချင်”

“ဟိုက်... အင့်”

“နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်”

“အသက် မှန်မှန်ရှူ...”

“အတွင်းအားကို စုစည်း....”

“တိုက်တော့.... ရှောင်.... ဝင်.... ခုတ်”

“ဝှံ့... ဝှံ့... ဝှံ့”

“အနှုတ် အသိမ်း မြန်ပါစေ”

လရောင်ဆမ်းသော ညတွင် သိုင်းသင်တန်းမှ အသံဗလံ များ လွင့်ပျံ့ထွက်နေသည်။

မေ့တိုက်စွန်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း သိုင်းပညာကို အစွမ်း ကုန် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြသနေသည်။

မေ့ယီရှန်သည် ဓားရှည်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်။

လီယင်းတောက်ကလည်း ဓားရှည်တစ်လက်ကိုင်ထားသည်။

လီယင်းတောက်၏ ဓားမှာ သူ့အဘိုးပေးထားသော ‘စွမ်း အားရှင်တို့၏ဓား’ မဟုတ်။ သာမန် ဓားတစ်လက်သာ ဖြစ် သည်။

လီယင်းတောက်သည် မေ့တိုက်စွန်း သင်ပေးသော သိုင်း ကွက်တွေကို စိတ်မပါဘဲ သင်ယူလျက်ရှိသည်။

မေ့ယီရှန်ကတော့ စိတ်ပါဝင်စားလျက်၊ သိုင်းပညာကို သင် ကြားနေသည်။

“ဟိုက်....”

“အင့်.... အား”

လီယင်းတောက်သည် မေ့ယီရှန်၏ တိုက်ကွက် တစ်ကွက် ကြောင့် နောက်ဘက်သို့ ငါးပေလောက် လွင့်သွား လေ သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ငွေလှိုဝိဇ္ဇာ မေ့တိုက်စွန်းက လှမ်းမေးသည်။

သူက မေ့ယီရှန်မညာဘဲ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သော ကြောင့်လား အတေးရောက်ထားသည်။

“သမီးက လီယင်းတောက်ကို မညာဘူးထင်တယ်။ ဒါက သင်ကြားလေ့ကျင့်တုန်းမှဟုတ်လား။ အခုလိုတကယ်တိုက်ခိုက် စရာ မလိုပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေ့ယီရှန်က သူ့ဖခင်ကို အပြေပေးလိုက်၏။

သို့သော် သူမက သူ့ကိုယ်သူသိလိုက်သည်။ သူ့ လီယင်း
တောက်ကို တိုက်ခိုက်သည်မှာ အားစိုက်ခဲ့ရသည်မဟုတ်။

သာမန်သဘော တိုက်ခိုက်သည်သာရှိသည်။

“ကဲ...ဆက်တိုက်ခိုက်မယ်”

ဆက်လက်၍ တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။

“ချွင်.. ချွင်...ချွမ်...ချွင်”

ဓားမားချင်း ထိခတ်သံများက ညဇာတိတ်ဆိတ်ခြင်းကို
ထိုးဖောက်နေသည်။

လီယင်းတောက်မှာ မောဟိုက်နှမ်းလျနေပြီ။ သူဝါသနာ
မပါသောအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေရသည်မဟုတ်လား။ လသာ
ညများ အရိပ်ထနေသည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကျော်လာခဲ့သည်။

မေယီရှန်သာ သိုင်းကွက်သစ်များကို သင်ကြားတတ်မြောက်
လာ၏။

လီယင်းတောက်ကတော့ အခြေခံ သိုင်းပညာအဆင့်က
မတက်ခဲ့ပေ။

သည့်အပြင် လီယင်းတောက်မှာ အခြေခံသိုင်းပညာသင်ရုံ
ဖြင့် အကြောအဆစ်လွှဲခြင်း ထိခိုက်ရှနာမှုဖြစ်ခြင်းများ ဖြစ်
နေသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေလှူ ဝိဇ္ဇာမေတိုက်စွန်းသည်ပင် လီယင်း
တောက်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ အတော်စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

အမှန်စင်စစ် မေတိုက်စွန်းသည် သမီးကလေးတစ်ယောက်
တည်း မွေးထားခဲ့သူဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ သားယောက်ျားကို
လိုလှားခဲ့သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် လီယင်းတောက်ကို
သားတစ်ယောက်လို ချစ်နေမိခြင်းပင်။

လီယင်းတောက်ကို သမီးမေယီရှန် အိမ်သို့ခေါ်လာစဉ်က
ဆိုလျှင်....

“အတော်ပဲသမီးရေ...အဖေကလဲ သားတစ်ယောက် လို
လားနေတာနဲ့တော့ အတော်ပဲ၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာလဲ လူရည်
သန်ထဲကပါ။ လူကောင်းဆွေကောင်းထဲကဆိုတာ သူ့ရုပ်ရည်
ကိုမြင်တာနဲ့ အဖေသိတယ်၊ နေပါစေ သူ အဖေတို့အိမ်မှာ
ပျော်သလောက်နေပါစေ”

“သူ့အဘိုးက သူ့ကိုမိန်းမလျှာလို စာဆွဲဒဏ်ခတ်လိုက်
တာကလဲ ဟွတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ တခြား အကြောင်းတစ်ခု
ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

စသည်ဖြင့် မေယီရှန် ပြောဆိုမှတ်ချက်ပေးခဲ့သည်ပဲ မဟုတ်
ပါလား။

အခုတော့လည်း မေတိုက်စွန်းမှာ အထင်နှင့်အမြင် လွဲများ
နေပြီ။

လီယင်းတောက်အပေါ်တွင် စိတ်ပျက်စပြုလာခဲ့လေပြီ။
သမီးမေယီရှန်ကသာ လီယင်းတောက် အပေါ်တွင်
သံယောဇဉ်နှောင်ဖွဲ့မိကာ ခုထိ ဆက်ဆံရေးအနေအထားမပျက်
ဘဲ ရှိနေခြင်းပင်။

“ရှင်ကို ကျွန်မက ဘယ်လိုမှသဘောမထားပေမယ့် အဖေ
ကတော့ ရှင်အပေါ်မှာ စိတ်ပျက်စပြုနေပြီ။ အဲဒါကို ရှင်
သတိပြုမိရဲ့လား။”

မေယီရှန်က ပြောသောအခါတွင်မူ လီယင်းတောက်သည်
မျက်နှာငယ်ရုရှာ၏။

“ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ မင်းအဖေက ကျုပ်ကိုစိတ်ပျက်
နေတာ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျုပ်ဘာဆက်လုပ်ရ
မှာလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ မင်းတို့အိမ်က ထွက်သွားချင်ပြီ။”

“ခက်ထိုက်တာရှင်....ကျွန်မက ရှင်ကို ဒီအိမ်ကထွက်သွား
စေချင်လို့ ပြောနေတာမူ မဟုတ်ဘဲ။”

“မပြေးသော်ကန်ရာရှိဆိုတာလိုပဲ မေယီရှန်၊ ကျုပ်အဖြစ်က
အဲဒီဘဝ ရောက်နေတာပါ။”

“ဒီလိုလဲ စိတ်အားမလျော့ပါနဲ့ဦး၊ အဖေက ရှင်ကို စိတ်
ပျက်နေတာက တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ရှင်ကို
တတ်စေချင်တဲ့ သိုင်းပညာသင်ပေးတဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲ

ဖြစ်နေလို့ စိတ်ပျက်နေတာပါ။ စိုက်ခင်းတွေ စိုက်ပျိုးလုပ်
ကိုင်တဲ့ နေရာမှာကျလော့ သဘောတောင် ကျနေသေးတာ
ပဲ။”

မှန်ပါသည်။

လီယင်းတောက်သည် သိုင်းပညာသင်ကြားသည့်နေရာတွင်
သာ အဖြစ်မရှိ ဖြစ်နေသည်။

ကိုင်းစိုက်ပျိုးသည့်နေရာတွင်မူ မေယီရှန်တို့ သားအဖ
အတွက် အလွန်မတန် အကူအညီရနေခဲ့သည်။

မြေခိုင်းများခုတ်ထွင်ခြင်း၊ စိုက်ခင်းများကို ရေမှန်မှန်
လောင်းခြင်း၊ မြေဩဇာကျွေးခြင်း စသည့်တာဝန်ကြီးသော
အလုပ်မျိုးများတွင် လီယင်းတောက်ကစွမ်းစွမ်းတမံလုပ်ဆောင်
ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

အလုပ်သမား လေးငါးယောက်လုပ်အားနှင့်အညီ လုပ်
ဆောင် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မေတိုက်စွန်းတို့သားအဖမှာ လီယင်း
တောက် အပေါ်တွင် စဉ်းစားရခက်နေခြင်းပင်။

“ခက်တယ် မေယီရှန်၊ ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်ပါပဲ၊ ဒီသိုင်းပညာ
ကိုမှ ကျုပ်က စိတ်မဝင်စားပဲဖြစ်နေတာကိုး။”

၃၁၂ ❀ ရဲမာန်အောင်

“ဒီလို တရားသေစွဲကိုင်တာလို့လဲ မပြစ်သေးဘူးလေ၊
ရှင်လဲသိသားပဲ၊ ကောင်းကျန်ဖန်စား ဖန်ကန်းရှဲလူတွေဟာ
တရားဥပဒေကိုချိုးဖောက်ပြီး သူတို့စိတ်ထင်တာတွေကို ကြံချင်
တိုင်း ကြံနေကြတာကလား”

ရဲမာန်အောင်

ပထမတွဲ ပြီးပါပြီ။